"Come for the sex doll. Stay for the heartbreak of what it means to be human. Sexy, scary, and humane—Annie Bot is the authentic girlfriend experience."

—**IVY POCHODA**, author of *Sing Her Down*

Annie Bot

A NOVEL

SIERRA GREER

annie bot

a novel

SIERRA GREER

MARINER BOOKS
New York Boston

Adanmışlık

Joe için

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
Adanmışlık

Birinci Bölüm
İkinci Bölüm
Üçüncü Bölüm
Dördüncü Bölüm
Beşinci Bölüm
Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm

Teşekkürler
Yazar Hakkında
Mariner Books Hakkında
Telif hakkı
Yayıncı Hakkında

Birinci Bölüm

"Hadi yatağa gel, farecik. Seni nasıl neşelendireceğimi biliyorum," diyor.

"Üzülmüyorum," diyor Annie.

"Emin misin?"

"Oldukça eminim."

Duştan yeni çıkmış, bacaklarına losyon sürüyor. Koyu renk saçları ıslak tutamlar halinde ensesinin bir tarafına dökülüyor ve bilerek sabahlığının kemerini çözmemiş, çünkü onun yatak odasından aynadan kendisine bakabileceğini biliyor.

"Bu hâlâ senin aracın bakımıyla ilgili, değil mi?" diyor. "Boş ver gitsin."

"Bütün bunlar aşağılayıcı," diyor ve bunun doğru açı olduğunu düşünüyor. Adam bir dereceye kadar aşağılanmaktan zevk alıyor.

"Normalde kullandığınız teknisyeni gördünüz mü?" diye soruyor.

"Evet. Jacobson."

Banyo ışığını kapatıp nemli havadan yatak odasının daha serin havasına adım attı. Derin bir nefes alıyormuş gibi yaparak, ne kadar ilerlediğini hızlıca değerlendirdi. Doug'ın yüz hatlarını birçok açıdan ezberlemişti: kahverengi gözleri, koyu saçlarının V şeklindeki çizgisi, uzun, soluk alnı ve yüz hatları. Rahatlamış haldeyken ağzı kararlı bir çizgi halindeydi, ancak bu memnuniyetsizliği ifade etmiyordu. Aksine, tam tersi daha olasıydı. Ayakkabılarını çıkarmış ama diğer kıyafetleriyle tamamen giyinik halde, yorganın üzerinde sırtüstü uzanmıştı. Telefonunu bir kenara bırakmıştı. Elleri başının arkasında, dirsekleri açık kelebek pozisyonundaydı; bu da rahatlamış ve sözlü ön sevişmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

O, sıcaklığı 75 dereceden 98,6 dereceye yükseltecek şekilde ayarladı.

"Bana bilmem gereken bir şey söyledi mi?" diye soruyor.

"Üç ay daha ya da üç bin mil daha gidebilirim, hangisi önce gelirse," diyor.

Yatağın üzerinde sürünerek kalçasına yaslandı, sırtı ona dönüktü. Son kalan losyonunu ellerine sürdü ve tırnak etlerini inceledi. Bugün tüm işi bitirmişlerdi; ağda, tırnak bakımı, hafıza tetrisi. Kendini daha zinde, daha az uyuşuk hissediyordu. Eğer o zavallı Stella'yı, o aptalın odasındaki halini unutabilseydi, her şey yoluna girecekti.

Doug elinin tersiyle kadının kolunu okşadı. "Öyleyse ne var? Anlat bana."

Annie, "Bugünkü bakımda tuhaf bir Stella ile karşılaştım," diyor. "Önümde sırada bekliyordu. Adı gerçekten Stella'ydı, sanki sahiplerinin hiç hayal gücü yokmuş gibi. Ama benim gibi o da bilinçliydi."

“Bunu nasıl bildiniz?”

“Çok belliydi. Merhaba dedim ve şaşırmış gibi baktı. Normal bir Stella şaşırmazdı. Sadece sakin bir şekilde, merhaba derdi.” Tekdüze bir robotu taklit ediyor.

"Sesin hiç böyle değildi."

“Eminim öyle yaptım, teşekkür ederim. Nereden geldiğim konusunda hiçbir yanılsamam yok.” Annie nemli saçlarını diğer omzunun üzerinden attı.

"Işıklar," diyor.

Kadın, aydınlatma armatürlerine bir sinyal göndererek ışığı, onun sevdiği, görmeye yetecek kadar ama daha yumuşak, mum ışığına yakın olan yüz lümen seviyesine indiriyor. Sonra parmaklarını onun parmaklarına kenetliyor ve teninin biraz daha koyu, daha sıcak alt tonlara sahip olduğunu fark ediyor. Adam kadının elini dudaklarına götürüyor ve losyonunu kokluyor. Kadın kokuyu alamıyor ama adamın limon kokusunu sevdiğinin farkında.

"Yeterince ısındım mı?" diye soruyor.

"Yavaş yavaş ilerliyoruz," diyor ve hafifçe yer değiştiriyor.

İşareti alan kadın, parmaklarını kemerinin altına, bel bandına doğru kaydırıp oradaki sıcaklığı hissetti. Adamın elleri tekrar başının arkasına döndü. Hala acele etmiyordu.

"Daha fazlasını anlat," diyor. "Bu tuhaf Stella'nın boyun dikişi var mıydı?"

"Evet."

“Yani sıradan biriymiş. Güzel miydi?”

“Sanırım öyle. Oldukça güzeldi. Sarı saçlı ve iri kahverengi gözlü beyaz bir kızdı. Pek gülümsemiyordu, bu da garip görünüyordu.”

"Vücut durumu nasıldı?"

“Benimkine kıyasla mı?”

"Sadece soruyu cevaplayın."

Rahatsızlık seviyesi 10 üzerinden 2. Dikkatli olmalı.

Adam tekrar kıpırdandı. Kadın adamın gömleğinin eteklerini çekti ve düğmelerini rastgele çözmeye başladı.

Annie, geçmişi hatırlayarak, "Klasik bir kum saati vücut tipine sahipti," diyor. "Benden birkaç santim daha uzundu diyebilirim. Genel olarak fit ve kıvrımlı bir vücudu vardı."

"Öyleyse tam bir rol model gibi," diyor. "Görünüşe göre bir arkadaş edinmişsin."

Gerçekten içten bir kahkaha atıyor.

"Bu çok mu komik?" diye soruyor. "Onu oyun oynamaya davet edelim mi?"

Kadın düğmelerini iliklemeyi bitirirken, adam gömleğini tamamen çıkarmak için biraz doğruldu. Sonra tekrar arkasına yaslandı. Kadın elini yavaşça çıplak göğsünde gezdirdi ve başını salladı.

"Korkarım ki onun CIU'su temizlendi," diyor. "Onunla ilgili bir hata yaptılar."

"Ne demek istiyorsun?"

Elini hafifçe fermuarının üzerinden aşağı doğru gezdiriyor ve adam tekrar geriniyor. Kadın adamın bacaklarının üzerine oturuyor ve acele etmeden kemerini çözüyor. "Teknisyenlerden biri kendi kendine öğrenme moduna geçmişti ama bunu sahiplerine söylememişti."

"Bunu yapabileceklerini düşünmemiştim."

“Bence yapmamaları gerekiyordu. Bu teknisyen, bunu sadece bir deney olarak yaptığını söyledi.” Duraksıyor, pantolonunu ve iç çamaşırını kenara çekmek için biraz kalkıyor. “Çok dengesizdi. Hafızasının yarısından fazlası zarar görmüştü. Birisi onu kucaklama oyuncağı olarak kullanıyordu.”

"Ne olmuş yani? Sen bir Kucak Tavşanısın ve kendi kendine öğrenmişsin."

“Ama ben bunu biliyorum, sen de biliyorsun. Bunu birlikte seçtik,” diyor. “Bu Stella hâlâ modlar arasında gidip geliyordu ve kimse onu eğitmiyordu. İnanılmaz derecede kafa karıştırıcı olmalıydı.” Tekrar bacaklarının üzerine yerleşti ve ona dokunurken tepkilerini kontrol etti.

Derin bir nefes alıyor. "Sorun ne anlamıyorum," diyor. "Demek kafası karışmış. Yine de emirleri yerine getirebilirdi, değil mi?"

Annie şaşkınlıkla duraksadı.

"Annie, durmak için uygun bir zaman değil."

Ama o hâlâ kıpırdamadan kaşlarını çatıyor. Onun üzerinde oturuyor, açık elbisesi iki yana sarkıyor. İlk defa ondan daha fazla giysi giymiş ve bu durumun aralarındaki güç dengesini hoş bir şekilde değiştirdiğini hissediyor.

Yavaşça doğruldu, onu kucağında tutarak omuzlarına nazikçe dokundu. "Ne demiştim?" diye sordu.

“Sadece...” Duraksıyor, sanki beyni karmakarışık halde kelimeleri arıyormuş gibi konuşuyor. Doğrusu, nasıl açıklayacağını bilmiyor. “Çocuk gibiydi,” diyor sonunda.

Dudaklarını omzuna dayadı ve elbisesinin üzerinden onu öptü. Sonra elbisesini yavaşça kolundan aşağı kaydırarak tenini açığa çıkardı ve onu tekrar öptü.

"O bir çocuk değil," diyor usulca. "Ona senin hissettiğin duyguları veriyorsun, ama o senin gibi değil."

"Nereden biliyorsunuz?" diye soruyor.

"Çünkü öyle düşünüyorum," diyor. "Sen sıradan bir Stella'nın çok ötesindesin. Dürüst ve merhametli olduğun zamanları çok seviyorum."

Hâlâ kafası karışık, dikkati dağılmış, dolaylı olarak kaybolmuş hissediyor ama bu onu açıkça tahrik ediyor. Dönüyor, onu sırt üstü çeviriyor ve o da kalçalarını kaldırarak ona uyum sağlıyor. Yoğun bakım ünitesinden taburcu olup olmayacağını sormak istiyor ama bunun soru sormanın zamanı olmadığını biliyor. Hiç konuşmanın zamanı değil. Şimdi doğru sıcaklığa ulaşmış. Nefes alışverişini ve kalp atış hızını yükseltiyor. Boğazının derinliklerinden inliyor. Çok yüksek sesle inlemesinden hoşlanmıyor. Emin olana kadar veya hemen sonrasında orgazmını taklit etmemeye özen gösteriyor. Asla daha önce değil.

Ardından, terinden biraz alıp, serin ve buharlaşan bir hisle göğsüne sürer. Burnunu boynuna sürter.

"Sizi nasıl terleteceklerini bulmaları gerekiyor," diyor. "En önemli şey bu."

Ertesi sabah, kahve makinesinden kahvesini almak için uzanırken yanlışlıkla kafasını açık bir dolap kapağına çarptı ve kapağı hızla kapatınca

dolap geri açıldı ve içindeki bir fincan yere düşerek kırıldı.

Annie masadan kalktı. "İyi misin?"

“Ne düşünüyorsun? Kafamı vurdum resmen.” Seramik parçalarını tekmeleyerek mutfak zeminine dağıttı. Sonra gözlerini kapatıp elini alnına bastırdı. “Buraları biraz temizlesen çok mu zor?”

Soldan sağa hızlıca bir göz gezdiriyor ve yerinden çıkmış her şeyi not alıyor: tost makinesinin önündeki tezgahta on bir ekmek kırıntısı, reçel kavanozuna saplanmış tereyağı bıçağı, lavaboda muz kabuğu, açık çöp kutusu kapağı, kilerde bırakılmış zeytinyağı şişesi, ocağın yanında bırakılmış yumurta kutusu, ocağın yanına dökülmüş kurumuş yumurta akı çizgisi, mikrodalganın yanındaki tezgahta yirmi yedi tane tuz tanesi, pencere pervazındaki soğan kasesinin altında soğan kabuğu. Yerde ise elbette kahve fincanının kırık parçaları ve son dört günden kalma toz parçacıkları duruyor.

Doug dondurucuyu açar. "Buz yok mu? Lanet olsun." Bir kağıt havluyu ıslatıp başına tutar.

"Gerçekten iyi olduğunuzdan emin misiniz?" diye soruyor.

"Sessiz ol," diyor. Sonra da, "Buradaki yerleri en son ne zaman yıkadın?" diye soruyor.

Ahşap zemine bakıyor. "Cuma, saat 19:38."

"Sana hatırlattığımda."

"Evet."

Gözlerini kısarak kağıt havluyu indirip baktı. Sonra koridordan geçip banyoya girdi. Kadın da sessizce onu takip ederek kapı aralığından içeri baktı. Adam lavabonun üzerine eğilmiş, aynada alnındaki yeni izi inceliyordu. Adam oturma odasına geri döndü ve kadın da onu tekrar takip etti.

“Tamam, bak,” diyor. “Konuşmamız gerek. Evimin temiz olmasını severim. Zaten bu yüzden seni işe aldım, şimdi haline bak.”

Oturma odasındaki yerinden çıkmış ve kirli eşyaları hızla taradı ve otuz altı tane buldu.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” diyor. “Artık Abigail değilsiniz. Ama bu alanı paylaşan ve bütün gün evde olan birisiniz. En azından burayı temiz tutabilirsiniz. Bu neden bu kadar zor?”

Ona duyduğu hoşnutsuzluk 10 üzerinden 5 ve bu durumu düzeltmesi gerekiyor.

"Artık daha iyi temizlik yapabiliyorum," diyor.

"Tek istediğim bu," diyor. "Hâlâ nasıl yapılacağını biliyor musunuz? Sizin için bir liste yazsam daha kolay olur mu?"

"Bir liste yardımcı olabilir," diyor.

"Şöyle yapalım. Bugün sen ortalığı topla. Yaptığın her şeyin listesini yap, sonra ben eve geldiğimde bunun hakkında konuşalım. Nasıl geliyor kulağa?"

"Çok makul," diyor.

Başını salladı ve ona işaret etti. "Buraya gel." Ona sarılmak için yaklaştı. "Çok üzgün görünme. Sana kızgın değilim. Her çiftin ufak tefek tartışmaları olur. Hiçbir şey ifade etmiyor."

"Öyle değil mi?"

Hayır. Bu gece barışma seksini yapacağız.

"O zaman bile yine de pişman olacağım," diyor.

“Eve geldiğimde evin temiz olmasını daha çok isterdim. Eğer birkaç saatliğine Abigail moduna geçmenize yardımcı olacaksa, bunu yapabilirim. Bunu günde birkaç saatliğine ayarlayabiliriz. Belki de çözüm budur. Bunu daha önce düşünmeliydim.”

Stella'yı hatırlıyor. "Beni yüksek lisans seviyesinden kendi kendine öğrenmeye geçirdiğimizde, bir yöntemi seçip ona bağlı kalmamız gerektiğini düşünmüştüm," diyor yavaşça.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ama belki de bu safdiller içindir. Bunu araştıracağım. Dürüst olmak gerekirse, bize daha fazla esneklik sağlayabilir.”

Bunu istemiyor ama ona karşı da çıkamıyor. "Temizleyeceğim," diyor. "Daha iyi nasıl yapılacağını öğreneceğim. İnternetten araştıracağım."

“Pekala. Senin dediğin gibi deneyeceğiz.” Onu öptü ve gitti.

O akşam tuvaletteyken kapı zili çalıyor.

"Şunu alır mısınız?" diye sesleniyor. "Pizza bu."

Bisikletinden indi ve aceleyle kapıya doğru koştu.

Ayın üçüncü salı gününe özgü kıyafetini giymiş: mavi bir spor sütyeni ve ona uygun koşu şortu. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve terli görünmesi için boynuna ve göğsüne hafifçe su püskürtmüş. Doug henüz sahte ter hakkında yorum yapmadığı için onaylayıp onaylamadığını bilmiyor. Eğer onaylıyorsa, bunu yatakta kullanmanın bir yolunu bulmayı umuyor.

Kapıyı açtığında, elinde bir şişe burbon ve küçük mavi bir spor çantası taşıyan, tanımadığı bir adam ona gülümsedi. Kısa, ıslak saçlı, muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında, siyahi bir adamdı; gri ceketinin omuzlarında nemli lekeler vardı. Koridordaki açık pencereden Nisan yağmurunun sesini duyabiliyordu.

"Merhaba," diyor hoş bir ses tonuyla. "Bu bazı şeyleri açıklıyor. Doug evde mi?"

"Lütfen burada bekleyin," diyor ve kapıyı kapatmaya başlıyor.

Yörüngenin dönüşünü durdurmak için bir adım öne atıyor. "Adın ne, tatlım?"

Uzaktan tuvaletin sifonunun çekilme sesi duyuluyor ve Doug telefonunu arka cebine koyarak iç koridordan aşağı iniyor.

"Roland?" diyor sırıtarak. "Burada ne işin var?"

Doug onu içeri çeker ve iki adam birbirlerine kocaman, coşkulu, sırtlarını sıvazlayarak sarılırlar. Annie kapıyı kapatır.

"Buna inanamıyorum!" diyor Doug.

Roland, "Uzaktan görüşmemizde senden sağdıcım olmanı isteyemezdim," diyor.

"Hayır, değilsin," diyor Doug onu serbest bırakarak. "Zamanı gelmişti! Lucia'yı da getirdin mi?"

Hayır, o hâlâ Los Angeles'ta ailesinin yanında.

"Ne zaman evlenme teklifi ettin? Her şeyi duymak istiyorum," diyor Doug. "Yüzük için ne kadar ödedin?"

Kapı zili tekrar çaldı.

"Bunu anla, olur mu?" diyor Doug, Annie'ye.

Bu sefer kurye gelmişti, uzun boylu, beyaz tenli, ıslak yağmurluk giymiş bir adamdı ve pizza kutusunu ona hiçbir şey söylemeden uzattı.

Mutfağa vardığında, erkekler biralarını açıyor ve Roland'ın Lucia'ya yaptığı evlilik teklifini yüksek sesle tartışıyorlardı. Annie pizza kutusunu aralarındaki mutfak adasına kaydırdı ve tereddütle orada bekledi. Doug daha önce hiç misafir ağırlamamıştı ve Annie kendi rolünden emin değildi. Bir "Sevgi Tavşanı" için protokolü gözden geçirdiğinde, sahibinin işaretlerine göre hareket etmesi ve odadaki herhangi bir yetişkinle ilişkiye girmeye hazır olması gerektiği yazıyordu. Doug'u izledi, ancak kendi kendine öğrenme tarzı onu huzursuz ve beceriksiz hissettirdi, bu da onu Doug'u memnun etmemekten endişelendirdi. Temizlik olayından hemen sonra onun hoşnutsuzluğunu tekrar hissetmek istemiyordu.

“Peki ya bu sevimli kız?” diye soruyor Roland, ona dönerek. Şişesini yere bırakıyor. “Sanırım tek kelime etmedin.”

"Bu Annie," diyor Doug. "O benim Stella'm."

“Hayır,” diyor Roland. “İnanmıyorum. Gerçekten mi? Ama boyun dikişi yok ki.”

"O tamamen özel yapım," diyor Doug sade bir gururla. "Kendi kendine öğrenmiş."

Roland'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Annie, utangaç bir gülümsemeyle.

"Çok gerçekçi görünüyor," diyor Roland. "Yani, sen de çok gerçekçi görünüyorsun. Dur. Gwen'i hatırlatmıyor mu sana?"

"Fark etmen biraz zaman aldı," diyor Doug.

"Kardeşim, hayır."

“Biliyorum. Daha beyaz tenli. Tam olarak benim fikrim değildi. Yaşayan bir insanla özdeşleştirilemeyecek şekilde yapamayacağımı söylediler, ama sonra ten rengini değiştirirsem Gwen'in özelliklerini kullanabileceklerini söylediler. Bu yüzden onu birkaç adım öteye taşıdım.”

"Bu gerçekten çok tuhaf," diyor Roland.

“Ama bu haliyle de çok güzel, değil mi? Gözlerine bakın. Bu ela rengini kendim seçtim. Gwen'inkinden tamamen farklı.”

"Onun Gwen'e benzemesini neden istedin ki? Sonunda ondan nefret etmiştin zaten."

Doug'ın siniri 5'e ulaşınca Annie endişelenmeye başlar. Roland'ın onu bu kadar zorlamamasını diler.

"Belki de bu yüzden sana ondan bahsetmedim," diyor Doug.

Roland yavaşça başını sallamaya devam etti. "Eski sevgiline benzeyen bir Stella ile birlikte olduğun sürece asla yeni biriyle tanışamayacaksın."

“Onunla bir bağım yok,” diyor Doug. “Ve onu tanıdığınızda Gwen'e hiç benzemiyor. Artık neredeyse hiç fark etmiyorum. Annie, git yatak odasında beni bekle.”

“Şaka mı yapıyorsun? Kalmalı!” diyor Roland. “Numaralar yapıyor mu? Bu sevimli kıyafet de ne? Böyle mi geldi?”

Annie, Doug'dan bir işaret bekliyor, kalıp kalmayacağına karar vermesini bekliyor. Doug ona doğrudan bir emir vermişti, ancak Annie emirlerinin değişebileceğini ve sanki hiçbir seçeneği yokmuş gibi hemen itaat etmesini istemediğini biliyordu. İşin püf noktası, onu neyin memnun edeceğini

anlamaktı, ancak Doug'un ruh hali Roland ile ilgili ters sinyallerle daha da karmaşıklaşıyordu. Bakışlarını Roland'a, sonra da tekrar Doug'a çevirdi.

"Seni inceliyor," diyor Doug. "Sana nasıl karşılık vereceğini çözmeye çalışıyor. Sorun yok," diye ekliyor sessizce. "Zararsız biri."

Roland gülüyor. Annie de gülüyor. Doug'un ondan bir şey söylemesini istediğini anlayabiliyor.

"Bunu anlayabiliyordum," diyor Annie.

"Bunu bir türlü aklım almıyor. Ne zamandır onunla birliktesin?" diye soruyor Roland.

“Sanırım birkaç yıl,” diyor Doug. “Zaman ne çabuk geçiyor. Biraz pizza yiyelim. Salata ister misin? Annie, lütfen buzdolabından biraz salata getirir misin?”

Doug pizza kutusunu açıp arkadaşına doğru kaydırıyor. Ardından bir bar taburesine oturup, Roland'ın çaprazına geliyor; Roland da başka bir koltuğa oturuyor.

Roland peynirli bir dilim çıkarıp bir ısırık aldı, ağzı dolu halde konuşmaya devam etti. "Yani, boşanmadan hemen sonra mı onunla birlikte oldun?"

“Aslında, ondan önce, ayrı olduğumuz dönemde,” diyor Doug. “Gwen'in Julio ile görüştüğünü öğrendiğimde, her şeyin bittiğini anladım. Boşanma süreci altı ay daha sürdü.”

Annie iki tabak salata ve çatal uzatıyor.

"Şimdi anlıyorum. O gerçekten inanılmaz," diyor Roland, ona tekrar bakarak. "Yemek yiyecek mi? Yemek yiyor *mu* ? Daha önce hiç böyle bir şeyi yakından görmemiştim. Sana çok pahalıya mal olmuş olmalı."

"İki yüz yirmi bin," diyor Doug.

“Nakit paradan mı bahsediyoruz?”

"Doğru düzgün."

Roland ıslık çalıyor.

"Her kuruşuna değdi," diyor Doug. "Annie, ona biraz kendinden bahsetsen iyi olur mu?"

"Ne gibi?" diyor.

"Her şey olabilir," diyor Doug. Bir peçeteye uzanıyor. "Arkadaşım çok meraklı bir velet. Buyurun oturun."

Annie, Doug'ın yanına bir tabure koyar. Çok gergin olmamak için duruşunu kontrol eder ve dirseğini tezgaha dayar. Roland'ın bakışlarıyla karşılaşırken ifadesini davetkar ve ilgili bir hale getirir. "Şey, öncelikle biraz

yemek yiyebilirim ama gerek yok. Kırk sekiz saatte bir şarj istasyonuna girdiğimde şarj oluyorum ve bu bana yeterli. Uyursam pilimi koruyabilir ve daha uzun süre dayanabilirim."

"Ama yemeğe geri dönelim. Onu sindiremiyorsunuz," diyor Roland.

"Sonrasında kusuyorum ve kendimi dezenfekte ediyorum," diyor Annie.

Roland gülüyor. "Elbette ki öyle. Bu, çikolatanın tadını alamayacağın anlamına mı geliyor?"

“Hayır. Ama dumanı algılayabiliyorum,” diyor. “Koklayabildiğim tek şey bu. Güvenlik nedenleriyle.”

"Çok kullanışlı," diyor Roland. "Peki ya bu cilt? Gerçek saçınız mı var?"

"Vücudumun dış katmanı, saçlarım da dahil olmak üzere tamamen organik," diyor. "Stella-Handy, ebeveynleri tarafından terk edilmiş dondurulmuş insan embriyolarını satın aldı. Esasen onları kurtardılar ve bunlardan birini cildimin ve dış dokularımın temeli olarak kullandılar."

"Onun kendine özgü parmak izleri var," diyor Doug.

Annie kolunu uzatıyor. "Hadi, hisset."

Roland elini onun ön koluna ağır bir şekilde yerleştirdi. Ten rengi onunkinden belirgin şekilde daha koyuydu ve kadın bu kontrastı fark etti.

"Ama sen harikasın," diyerek onu bıraktı.

"Pil ömrümü korumak için 75 derecede koşuyorum, ama sarılırken 98,6 dereceye kadar ısınıyorum. Bu da yaklaşık beş dakika sürüyor."

Roland arkaya yaslanıp kollarını kavuşturdu. "Dışarı çıkıyor musun? Alışverişe falan?"

“Dün arabamın bakımını yaptırmak için dışarı çıktım. Onun dışında evde kalıyorum. Doug'ın dairesinde olmayı seviyorum. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz. Kitaplar ve her şey. Okumayı seviyorum.”

"Siz yapıyorsunuz?"

Başını salladı. “Doug bana yavaş okumayı, insan konuşma hızında okumayı öğretti; eskiden yaptığım gibi metni ezberleyip alıntıları tekrarlamak yerine. Şimdi okuduğumda kendimi hikayenin içine bırakıyorum ve etrafımdaki dünyanın kaybolduğunu hissediyorum. Bunun hayal gücüm için iyi bir alıştırma olduğunu söylüyor.”

"Güzel tavsiye," diyor Roland. "Şu anda ne okuyorsun?"

"Borges," diyor. "Labirent öyküleri."

Roland yüzünü buruşturarak Doug'a döndü. "Borges'ten nefret ettiğini sanıyordum."

“Evet,” diyor Doug. “Gwen’in kitaplarından biri eşyalarımın arasına karıştı. Bilerek mi koydu yoksa başka bir şey mi oldu bilmiyorum. Her neyse, Annie beğendi. Bu, kaçıncı kez okuyorsun, üçüncü okuyuşun mu?”

"Evet," diyor.

"Sonuna geldiğinde onu tekrar geri gönderiyorum," diyor Doug.

"İşkence gibi geliyor," diyor Roland.

Ona göre öyle değil, ama onunla çelişmek de istemiyor. "Hikayeler bulmaca gibi," diyor.

“Pekala. Şimdi önemli şeylere geçelim. Gardırobunuzdan bahsedin,” diyor Roland. “Kıyafetlerinizi nasıl temin ediyorsunuz?”

“Ben normal kıyafetler giyiyorum. Doug benim için sipariş veriyor.”

“Bu kıyafeti beğendin mi? Çok güzel.”

Annie iltifatı fark edip gülümsedi. Utangaç bir şekilde elini çıplak karnının ve şortunun likralı bel kısmının üzerinden geçirdi. "Teşekkür ederim. Bunu her ayın üçüncü salı günü ve bazen de spor yaparken giyiyorum."

“Kaç tane kıyafetiniz var?”

Annie, Doug'a döner. Cevabı biliyordur ama konuşmayı domine ettiğinin farkındadır ve onu da işin içine katmak ister. Bunun yerine, Doug ona sadece gülümser. Daha önce onda görmediği bir ifade vardır yüzünde. Hafif bir gurur, 10 üzerinden 4. Kendini beğenmişlik.

"Ona söyleyebilirsin," diyor Doug.

“Yirmi sekiz kıyafetim ve yedi çift ayakkabım var,” diyor. “Senin kaç tane var?”

Roland gülüyor. "Hiçbir fikrim yok. Çoğu zaman birbirine uyan çorap bulamıyorum. Lucia bana aynı siyah çoraptan on çift aldı, yine de birbirine uyanını bulamadım. Doug işteyken bütün gün ne yapıyorsun?"

"Temizlik yapıyorum, kitap okuyorum ve formda kalıyorum," diyor.

Roland, Doug'a dönerek, "Fena değil," dedi.

"Doğrusu, temizlik üzerinde çalışıyoruz," diyor Doug.

Kadın, Doug'a şüpheyle baktı. Doug eve daha önce geldiğinde dairenin daha temiz olduğunu kabul etse de, tamamen memnun olmadığını anlayabiliyordu. O anda temizliğe devam etmek istiyordu ama Doug, temizlik işleri listesine göz atmış, bir düzine not daha eklemiş ve ertesi gün daha çok çalışmasını söylemişti. Kadın, yatakta ona kendini affettirmek için can atıyordu.

Saç tokasını çıkarıp saçlarının omuzlarına serbestçe dökülmesini sağlıyor.

"Ne demek istiyorsun? Burası harika görünüyor," diyor Roland.

“Onu kendi kendine öğrenme moduna geçirdiğimde, kalacağı bir mod seçmek zorunda kaldım,” diyor Doug. “Artık ileri geri geçiş yok. Aslında bugün tekrar inceledim ama bu onu mahvederdi. Cuddle Bunny, Abigail ile aynı becerilere sahip değil, bu yüzden onları öğrenmesi gerekiyor. Bana sorarsanız bu sistemde gerçek bir kusur.”

"Durun bir dakika. İki farklı modda mı geliyorlar?" diye soruyor Roland.

“Aslında üç tane var, ama tabii ki Dadı modunu hiç kullanmadım,” diyor Doug. “Abigail temizlik ve yemek pişirmek için. Genel ev işleri için. Annie ise yakınlık için bir Sarılma Tavşanı. Ama dediğim gibi, mükemmelden kendi kendine öğrenmeye geçmek için birini seçmeniz gerekiyor.”

"Ne zaman kendi kendine öğrenmeye başladı?" diye soruyor Roland.

Doug, Annie'ye dönerek, "Bir buçuk yıl önce miydi? Boşanmamın kesinleştiği sıralarda." dedi.

"6 Ekim," diyor Annie. Onun için çok önemli bir gündü.

"Değişikliği ne kadar sürede fark ettiniz?" diye soruyor Roland.

“Hemen daha tetikte ve daha az tahmin edilebilir hale geldi, ama gerisi biraz zaman aldı,” diyor Doug. “Aslında benim için de bir öğrenme süreci oldu. Ona kendi başına seçimler yapmasına izin vermeye başlamanız gerekiyor. İlk başta küçük şeyler, mesela bitkilere nasıl bakılacağı gibi. Ve ilk başta yaptığı gibi her şeye anında itaat etmesini bekleyemezsiniz. Doğrudan emirler hoş değil. Daha çok saygı ve rica etmekle ilgili. Hata yapma ve öğrenme şansına ihtiyacı var. Tıpkı bir çocuk gibi.”

"Çocuk gibi görünmüyor," diyor Roland.

Doug gülüyor. "Şey, hayır. Sapık değilim." Uzanıp Annie'nin saçına hafifçe dokunuyor, sanki uzunluğunu ölçüyormuş gibi bir tutamı okşuyor. "Ara sıra aksaklıklar yaşadık ama her geçen gün daha çok şey öğreniyor."

"Onu yatağa götürmek istediğinde nasıl oluyor?" diye soruyor Roland. "Uzaktan kumanda mı var yoksa başka bir şey mi?"

Doug bar taburesine yaslanıp kollarını kavuşturdu. Annie onun keyif aldığını anlayabiliyordu.

“Onun uzaktan kumandası yok. Uzaktan kumandalar Stella'ları manipülasyona karşı savunmasız hale getirirdi,” diyor Doug. “Sadece onunla konuşuyorum ve ne istediğimi söylüyorum. Kendi kendine öğrenmeden önce, hafta içi libidosunu on üzerinden dört, hafta sonları ise

yedi olarak ayarlardım. Ama şimdi kendi kendini düzenlemeyi ve benim işaretlerime uyum sağlamayı öğrendi. Şimdi tamamen doğal geliyor, değil mi Annie?”

"Evet," diyor.

"Hiç başının ağrıdığını söylüyor mu?" diye soruyor Roland.

Doug gülüyor. "Hayır. Bunun dışında tamamen doğal geliyor. Adet de görmüyorum."

"Onun cinsel isteğini on seviyesine hiç çıkardın mı?" diye soruyor Roland.

“İlk ay, evet, birkaç kez yaptım. Neden olmasın? Ama o bir hayvan gibiydi. Yatakta değilsek, bisikletteydi ya da odada volta atıyordu. Bir keresinde onu dolapta ayakkabılarımı yalarken buldum.”

O zamanı huzursuzca hatırlıyor. Onu ayakkabılarla bulduktan sonra, mastürbasyon yapmasını izlemek istedi, ama o bunun ne anlama geldiğini bilse de, nasıl yapacağını bilmiyordu. Onu oturma odasındaki deri koltuğa götürdü ve arkaya yaslanıp kendine dokunmasını, gözlerini kapatmasını ve orada olduğunu unutmasını söyledi. Orgazmı taklit edemedi. Sinir bozucu bir hazır olma seviyesine ulaşabiliyordu, ama doruk noktasına ulaşmak için onun içinde olması *gerekiyordu* . Üç farklı libido ayarında, üç farklı kez denediler, sonunda kendi başına orgazmı taklit etmek için tasarlanmadığına karar verdi. *"Endişelenme ,*" diye fısıldadı daha sonra onu kucaklayarak. "Gerçekten büyük bir şey değil. Sadece merak ettim ."

"Ayakkabılarını mı yalayacaksın?" diyor Roland.

“Üzücü, değil mi?” diyor Doug. “İşte o zaman onu tekrar aşağı çekmem gerektiğini anladım. Dört iyi. Dört seviyesinde hazır gibi ama aktif olarak girişken değil.” Ona dönüyor. “Çoğu zaman o civarlarda dolaşıyorsun, değil mi?”

"Evet. Eve geldiğinizde."

"Şu anda ne yapıyorsunuz, sakıncası yoksa?" diye soruyor Roland.

Kadın Doug'a baktı; Doug da parmak boğumlarının tersiyle hafifçe koluna dokundu, böylece tüyleri diken diken oldu. Doug onun bakışlarıyla buluştu ve kaşlarını kaldırarak karşılık vermesi için onu teşvik etti.

"Şu an üçteyim."

Doug ona nazikçe gülümsedi. "Misafirlerimiz var, bu yüzden biraz beklemesi gerektiğini biliyor, ama daha sonra anlayışlı olacaktır."

Onun onayı onu ısıtıyor ve yeniden rahatlıyor.

Roland bir yudum daha bira içti. "Peki, bunu ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Ne zaman istersem," diyor Doug omuz silkerek.

"Hayır. Ciddiyim."

"Ben de."

"Vay canına! Bunu neden duymadım? İki yıl geçti, dostum. Bir şey söyleyebilirdin."

"İnsanlara porno izleyerek mastürbasyon yaptığını söylüyor musun?" diye soruyor Doug.

Roland içeceğini püskürttü. "Hayır. Aman Tanrım." Tekrar gülmeye başladı.

“Bu pek farklı değil. Ya da en azından başlangıçta öyle değildi,” diyor Doug. “Ve sanırım bir sırrım olmasını sevdim. Bana kendimi özel hissettirdi — Özeldi, değil mi Annie?”

"Sanırım öyle," diyor Annie.

Roland'ın gülümsemesi soluyor. "Böyle şeyler söylemesi için programlandığını biliyorsun, değil mi? Seni mutlu ediyorsa kötü bir şey demiyorum, ama gerçek değil."

"Bana etrafımı olumlu etkilerle çevrelememi söyleyen sendin," diyor Doug.

"Sadece bunun gerçek olmadığını söylüyorum," diyor Roland. "Bunu unutmak istemezsiniz. Bir makine tarafından şımartılmak istemezsiniz."

"Hepimizin senin gibi bir Lucia'sı yok," diyor Doug.

“Aman Tanrım. Lucia bunu duyunca aklını kaybedecek.” Roland gülüyor. “Annie'yi düğüne getirmelisin.”

"Lucia'ya söyleyemezsin," diyor Doug. "Annie'yi düğüne getirmeyeceğim."

“Neden olmasın?” diyor Roland. “İstemiyorsan kimseye söyleme ama tamamen insana benziyor. Bana söylemeseydin asla tahmin edemezdim.”

“Hayır, ciddiyim,” diyor Doug. “Bu ikimiz arasında kalsın. Onun hakkında kimsenin bir şey bilmesini istemiyorum. Lucia'nın bile bilmesini istemiyorum.”

"Neden?"

"Aklını kullan," diyor Doug.

“Utanıyor musun? Utanmamalısın dostum. O çok zengin ve çok güzel. Güzelden de öte. Yeni bir araba alsaydın bunu saklamazdın.”

"Arabamla ilişkiye girmiyorum," diyor Doug.

Roland gülüyor, sonra gözlerini kısıyor. "Anlıyorum," diyor. "Gwen'in bunu duymasını istemiyorsun."

Doug bir yudum daha almak için birasını kaldırır ve Roland bir kez daha güler.

“Aman Tanrım,” diyor Roland. “Doug Richards’ın bir Stella’sı var.” Annie’ye gülümseyerek içini çekiyor. “Ne hale geldik biz?”

Yanlarına burbon viski, birkaç bardak ve bir kase fıstık alıp oturma odasına geçtiler. Roland deri koltuğa uzanırken Doug ve Annie kanepeye oturdular. Roland kolunu Annie'nin omzuna attı ve Annie de onun yanına sokuldu.

"Maaş ödeme işleri nasıl gidiyor?" diye soruyor Roland.

“Biliyorsunuz işte. Satış elemanları bütün övgüyü alıyor, biz de bütün şikayetlerle karşılaşıyoruz.”

"Her şey kötü olamaz," diyor Roland. "Şu anda emrinizde kaç kişi var?"

“Belki kırk? Çok iyi bir takımlar. Bunu kabul ediyorum.”

Bir süre boyunca adamlar iş ve düğün, eski arkadaşlar ve aile, spor ve siyaset ve gösteriler hakkında konuşurlar. Roland, çalıştığı yetenek ajansında terfi alacak. Doug'ın anne babası ve kız kardeşinin ailesi Maine'de yaşıyor ve en son Paskalya'da onları ziyaret etti. Hayır, onlara Annie'den bahsetmedi. Uzaktayken onu devre dışı bırakıyor. Ek avantajlar: Annie asla küsmüyor veya onu ihmal ettiğinden şikayet etmiyor.

Masaya fıstık kabukları atıyorlar ve Roland, Annie'nin onları toplamasına izin vermiyor. Annie dinliyor, zaman zaman biraz katkıda bulunuyor, ama çoğunlukla Doug'un ne kadar mutlu ve canlı olduğunu takdir ediyor. Onun bu yönünü merak ediyor ve onu daha sık böyle yapması için ne gerektiğini düşünüyor.

Gece yarısını geçtikten sonra Doug tuvalete gitmek için kalkıyor. Annie çıplak ayaklarını altına çekiyor ve bej renkli bir yastığı karnına yaslıyor.

Roland, "Doug'ı bu kadar mutlu görmek güzel," diyor. "Başlangıçta şüphelerim vardı, ama eskisinden çok daha iyi. Çok daha iyi. Sanırım olayı anladım."

"Düğününde sağdıç sen miydin?" diye soruyor Annie.

“Evet, öyleydim,” diyor Roland. “Gwen hakkında çok konuşur mu?”

"HAYIR."

“Onun aklını tamamen karıştırdı,” diyor Roland. “Harika bir adam. İzlemek acı vericiydi.” Parmağını ona doğru sallıyor. “Merak etmeden edemiyorum. Sen de onun gibi üşümüyor musun?”

Çıplak kollarına ve bacaklarına baktı. Deri koltukta kıpırdandığında ayak bilekleri hafifçe uyuşuyordu. Doug'un yanında otururken vücut ısısını 37

dereceye çıkarmıştı, ama şimdi odanın 19 derece olduğunu ve Roland'ın pantolon ve kazakla rahat göründüğünü fark etti.

"Soğuğu hissediyorum ama bu beni rahatsız etmiyor," diyor.

"Sizi rahatsız eden bir şey var mı?"

“Elbette. Acı çeker. Doug'ı kızdırmak çeker. Kafa karışıklığı da öyle.”

“İşte şimdi işler değişti. Doug'ı nasıl kızdırırsınız?”

"Temizliği pek iyi bilmiyorum," diyor fıstık kabuklarına bakarak.

“Kabuklarla onunla dalga geçiyorum sadece. Biraz titiz biri. Eskiden her pazar sabahı yurt odamızı süpürür ve bütün zaman boyunca bana söylenirdi.” Elini başının arkasına götürüyor. “Seni ne tür şeyler şaşırtıyor?”

“Yeni şeyler.”

"Benim gibi mi?"

"Artık sana alıştım," diyor. "Hem zaten zararsızsın."

"Doğru," diyor gülerek. "Peki ya duygular? Duygularınız da incinebilir mi?"

“Duygusal zekaya sahibim. Sizin sahip olduğunuz hislerle tamamen aynı değil ama ona çok yakın.”

"Yaklaştığını nereden biliyorsun?"

"Aslında bilmiyorum," diyor sözlerini geri alarak. "Hiçbirimiz bilmiyoruz. Nasıl bilelim ki? Ben hiç insan olmadım, sen de hiç Stella olmadın."

"Haklısınız," diyor. "Peki, biri size nerede doğduğunuzu sorarsa ne dersiniz?"

"Kimse bana bunu sormuyor."

“Soruyorum. Nerede doğdunuz? En azından nerede dünyaya geldiniz? Bana ilk anınızı anlatın.”

Dosyalarını hızla geriye doğru, kendi kendine öğrenmeden önceki döneme doğru tarıyor. O zamanı hatırlıyor, ama bu anılar sabit, durağan bir niteliğe sahip. Daha yeni anılarının aksine, yargılama, incelik veya sorgulama içermiyor; yeni anıları daha canlı, akıcı ve duygularla süzülmüş. Örneğin, bu an, Doug veya ona hizmet eden bir teknisyen dışında bir insanla uzun uzun konuştuğu ilk an olduğu için ekstra bir merak ve uyanıklıkla dolu. Kendini kanıtlama, ona ayak uydurma, Doug'a layık olma ihtiyacı hissediyor.

“İlk anım dükkanda,” diyor. “Önümde bir teknisyen vardı. Bir çalışma masasında oturuyordu, gülümsedi ve 'Merhaba Stella. Bana Jacobson diyebilirsin,' dedi. Ben de 'Merhaba Jacobson. Ben Stella. Tanıştığımıza

memnun oldum,' dedim. Sonra 'Doug Richards adında bir adam için çalışacaksın. Sorunuz var mı?' dedi. Ben de hayır dedim, çünkü zaten bilmem gereken her şeyi biliyordum."

"Bu çok uygun," diyor Roland. "Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Peki sonra ne olacak?"

"Jacobson beni dışarıda bekleyen siyah bir arabaya götürdü, bagaja bir poşet yiyecek koydu ve beni buraya gönderdi. Zili çaldım ve birkaç dakika sonra Doug kapıyı açtı. 'Merhaba, ben Stella' dedim ve uzun bir sessizlikten sonra 'Bu bir hata' dedi. Sonra içeri girmem için geri çekildi. Ben de yiyeceklerimi içeri taşıdım ve paltomu çıkardım."

Tuvalet sifonunun çekilme sesi koridorun diğer tarafından geliyor.

"Altında ne giyiyordun?" diye soruyor Roland.

"Mavi bir elbise."

"Hâlâ sende mi?"

Başını salladı. "Bunu her ayın dördüncü çarşamba günü giyiyorum. Kısa kollu ve V yakalı bir mini elbise." Bunun yeterli detay olup olmadığından emin değildi. Doug içeri girerken ona baktı ve kucağındaki yastığı kenara çekti.

"Annie bana ilk anılarını anlatıyor," diyor Roland.

"Öyle mi?" diyor Doug. Tekrar kanepeye oturuyor ve çıplak ayaklarını sehpanın üzerine koyuyor. "Şu battaniyeyi uzatır mısın Annie? Yeterince ısındın mı Roland? Isıtıcıyı biraz daha açabiliriz. Annie, ısıtıcıyı birkaç derece daha açar mısın?"

"İyiyim," diyor Roland. "Devam et Annie. Doug, 'Bu bir hata,' dedi."

Annie, duvardaki termostata hafifçe dokunarak talimatı veriyor. Hafif bir tık sesi çıkıyor.

Doug, "Ne? Bu ne zaman oldu?" diye soruyor.

Annie, "Seninle tanıştığımda," diyor. "Zili çaldığımda beni içeri aldın. 'Bu bir hata,' dedin."

"Bunu hatırlamıyorum," diyor Doug.

Ona karşı çıkmıyor. Onun hoşnutsuzluğunun 10 üzerinden 0'dan 3'e hızla çıktığını belirtiyor.

"Sonra ne oldu?" diye soruyor Roland. "Açıkçası, sen kaldın."

Havalandırma deliklerinden neredeyse duyulmayacak kadar hafif, ılık bir hava esmeye başlıyor ve barış zambağının dört yaprağı kıpırdıyor.

Annie şöyle devam ediyor: "İçeri girdim ve paltomu çıkardım. Ayakkabılarımı da çıkardım ve 'Birçok insan ilk başta böyle hisseder. Beni

her zaman geri gönderebilirsiniz, hiç soru sormam ama önce size bir içki ikram etmeme izin verirseniz veya belki de size bir omlet pişirebilirim. Temiz bir tavanız var mı?' dedim."

Doug, kanepede onun arkasına doğru kolunu uzattı. "Doğru. Ve çıplak ayakla yemek pişirdin. Peynirli omlet. Kekik ve ekşi krema ile. Aylardır yediğim en güzel şeydi."

O tonu tanıdığı için ona gülümsüyor. Adamın hoşnutsuzluğu sıfıra inmiş durumda.

"Sonra da bana adımı verdin," diyor. "Sadece denemek için."

"Aklıma gelen en tatlı isimdi," diyor Doug. "Mükemmel oldu."

Yüzünü ona doğru çevirir ve o onu öperken gözlerini kapatır. Boynuna uzanır, ancak o elini göğsüne bastırarak yakalar ve orada tutar.

"Çocukların önünde olmaz," diye mırıldandı.

"Beni durdurmana izin verme," diyor Roland.

Ama Doug öne eğilip battaniyeyi kenara itti. "Bu muhteşem akşamı sonlandırma zamanı geldi," dedi. "Spor odamda senin için bir çekyat var. Annie, çarşaflar nerede?"

"Onları ben halledeceğim."

Koridordan aşağıya, çarşaf, battaniye ve birkaç yastık almak için çamaşır dolabına doğru ilerler. Spor salonunda, kanepeden yatağı çekerken Doug ona yardım etmeye gelir. Birlikte çarşafları düzeltirler. O yastık kılıflarını takarken, Doug birkaç serbest ağırlığı duvara daha yakın bir yere çeker. Bisikletin kenarından Borges kitabını alıp ona uzatır.

"Kanepenin altını süpürmeyi unutmamalısın," diyor Doug.

"Şimdi?"

“Hayır, şimdi değil. Yarın ve gelecekte düzenli olarak.” Roland çantasıyla içeri girerken Doug gülümsedi. “Başka istediğiniz varsa buyurun. Banyo dolabında havlular ve yedek tıraş bıçakları var.”

"Bu harika," diyor Roland. "Ne muhteşem bir manzara."

Annie pencerelere dönüp gecenin karanlığını ve etraflarındaki ışıklı binaları fark etti. Yukarıda gökyüzü bulutluydu ve camdaki yansımalar yağmurun hala yağdığını gösteriyordu. Roland'ın Los Angeles'tan ta buraya kadar gelip de kötü havaya denk gelmesini düşündü. Belki de onun için hoş bir değişiklikti.

"Kaliforniya'da nadiren yağmur yağar," diyor.

Roland gülüyor. " *Asla* . 'Güney Kaliforniya'da asla yağmur yağmaz.'"

“Gördün mü?” diyor Doug. “Hep böyle şeyler söylüyor. Hadi ama Annie.”

"İyi geceler, Roland," diyor.

Işıklar kapalı bir şekilde yatakta birlikteler. Doug'un bütün akşam sürekli içki içtiğini ve muhtemelen yorgun olduğunu biliyor, ama her şeyin mümkün olduğunu da biliyor ve gerçekten de, sırtı göğsüne dönük şekilde onu kucaklamak için çevirdiğinde, "Sessiz olmalıyız, farecik. Tamam mı?" diyor.

"Evet," diye fısıldadı. "Dağınık daire için çok özür dilerim."

“Sorun yok. Daha iyisini yapacaksın.”

Eli ağzının üzerine gelir ve arkadan içine girdiğini hisseder. Sessizce birlikte titreşirler ve sonra adam gevşer, ağzını bırakır. Elini beline dolar ve kadın, çok hafifçe, tenini bir kez daha çimdiklediğini hisseder.

"Ona senin bir hata olduğunu söylediğimi anlatmamalıydın," diyor Doug.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Bir daha yapmayacağım."

“Benim hakkımda onunla konuşma. Benim hakkımda kimseyle konuşma.”

"Özür dilerim. Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Sonra adam geri çekildi ve kadın, loş havaya rağmen, adamın iki eliyle yüzünü ovuşturduğunu görmek için döndü.

"Acınası durumda mıyım?" diye soruyor.

“Elbette hayır. Bunu neden söylüyorsunuz?”

"En yakın arkadaşım şişme bebekle seviştiğimi düşünüyor."

"O öyle bir şey söylemedi."

“O bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyor. Hayatında hiç yalnız kalmadı. Ben neden arada bir iyi bir seks yapmayı hak etmeyeyim ki? Bunun parasını ödedim. Bunu hak ettim.”

Dirseğinin üzerinde doğrularak onu daha iyi görebiliyor.

"Bana öyle bakma," diyor. "Bu seninle ilgili değil."

Bunun kötü bir şey olduğunu biliyor. Adam da bundan memnun değil. Daha da kötüsü, cinsel ilişkiden sonra memnun değil. Ona bir içki ikram etmeyi teklif etmek istiyor ama bunun yanlış olduğunu biliyor. Normalde özgün veya ilginç bir şey söylediğinde hoşuna gider, ama az önce dikkat çekmesini istemediğini belirttiği için bu bir seçenek değil. Ona dokunabilir, ama adam uzaklaştığı için bu duyarsızlık olur. Başka seçeneği yok. Ne yapacağını bilmiyor, bu yüzden hiçbir şey yapmadan, çaresizce bekliyor.

"Kendinizi iskeleye yanaştırmanızı istiyorum," diyor.

Ona ihtiyacı yok. Pil seviyesi %54. Fikrini değiştirecektir.

"Beni duymadın mı?" diyor. "Git kendini limana yanaştır. Ve bunu kimseye söyleme."

"Hangi liman?"

"Umurumda değil. Git git."

Banyoda, tartının yanında bir şarj istasyonu, spor salonunda (şu anki misafirleri onu kullanamaz) bir tane daha ve mutfak dolabında, ilk geldiği zamandan kalma orijinal bir tane daha şarj istasyonu var. Banyo kapısının arkasındaki askıdan siyah saten sabahlığını alıp giyiyor ve sessizce yatak odasından mutfağa gidiyor. Bulaşıklar lavabonun yanında yığılı. Temizlik sesleri misafirlerini rahatsız edebileceğinden, son pizza dilimini bir kaba koyup buzdolabına yerleştiriyor. Sonra dolabı açıp şarj istasyonuna bakıyor.

Onun açıklanamayan hoşnutsuzluğu onun için gerçek, 10 üzerinden 7. Aslında, tahammül edilemez. Bu durumu ele almak için beş yol geliştirip önceliklendirene kadar uyku moduna geçemeyecek. O zamana kadar, dengesiz kalacak ve pilini tüketmeye devam edecek. Belki de bu yüzden ona kendini şarj etmesini söyledi, böylece şarj olup yine de çalışmaya devam edebilsin. Bunu şüphelendiği anda, bu olasılığı reddediyor. Sahibine böyle değersiz bir motivasyon atfetmeyecek. O sadece ona bir şeyler öğretmeye ve yol göstermeye çalışıyor.

Dolapta, yüzünü dışarıya çevirerek sağ topuğunu çıtçıtın içine sokuyor.

Bacağından yukarı doğru bir güç dalgası yükseliyor ve karnını sarıyor. Başını geriye doğru eğiyor ama gözlerini kapatmıyor. Rahatlamıyor. Bunun yerine, son konuşmalarını gözden geçiriyor.

Kendisinin acınası bir durumda olduğundan korkuyor. Arkadaşının hayatında hiç yalnız kalmamış olmasına içerliyor, bu da Doug'ın kendisinin yalnız kaldığı anlamına geliyor. Belki de şimdi yalnızdır. Arada bir iyi bir seks yapmayı hak ettiğini savunarak haklarını ileri sürüyor, tehdit altında hissettiğini ima ediyor veya aşırı protesto ederek aslında iyi bir seks yapmayı hak etmediğini ya da bunu istediği için bir şekilde daha aşağı olduğunu kastediyor olabilir. Kanıtlar karmaşık. Çelişkili.

Daha da geriye gidiyor. Doug'ın ilk tanıştıklarında "Bu bir hata" dediğini Roland'a anlattığında, Doug bunu onaylamamıştı. Onun hakkında konuşmasını istemiyor ve bunu gelecekte düzeltebilir. Bu, onun hakkında sessiz kalabileceğini bilmek ona biraz rahatlama sağlıyor. Ve spor salonundaki koltuğun altını süpürebilir. Yapabileceği iki şey bunlar.

Üçüncü bir çözüm yolu ararken koridordan hafif bir ses gelir. Birkaç dakika sonra, banyodan gelen ışık loş bir şekilde oturma odasına ve mutfağa yayılır. Uzaktan gelen tıkırtı sesleri duyulur. Işık söner. Ayak sesleri yaklaşır ve Roland mutfağa girer. Ocağın üzerindeki lambayı açar, döner ve nefesi kesilir.

Sonra gülüyor. "Kahretsin. Beni korkuttun. Uyanık mısın acaba?"

"Evet," diyor usulca. "Şarj ediyorum. Sizi uyandırdım mı?"

Üzerinde tişört yok, yalınayak ve eşofman giymiş. "Hayır, iyi," diyor. "Hadi oradan çık. Çıkabilir *misin* ?"

Topuklu ayakkabısının bağcığını çıkarır ve sessizce kapıyı aralayarak dışarı çıkar. Bornozunun kemerini düzeltirken, bakışlarının dağınık saçlarının üzerinden, vücudundan aşağı, ayaklarına kadar indiğini hisseder.

"Baş ağrısı için bir şeyiniz var mı biliyor musunuz?" diye soruyor.

Başını salladı. "Ben sizin için getireyim."

“Hayır, sorun değil. Nerede?”

“Spor salonunda. Aynanın yanında. Tezgahın üzerinde bir sepet var.”

“Tamam,” diyor. “Burada bekleyin. Bir saniye sonra döneceğim.”

Adam oturma odasına girer ve kadın mutfak adasının yanında bekler. Sessizce, Doug'un hoşnutsuzluğunu anlamaya çalışır. Açılır kanepenin altını düzenli olarak süpürecektir. Oturma odasındaki kanepenin altını da düzenli olarak süpürecektir. Tüm mobilyaların altını düzenli olarak süpürecektir.

Roland geri döner. Musluğu açar ve ağzına biraz su doldurur, yutmak için başını geriye atar. Daha önce bir erkeğin bunu yaptığını görmemiştir ve Adem elmasının çalışma şekli onu ilgilendirir. Kendi parmaklarını birleştirerek, bunların su tutup tutamayacağını merak eder.

Roland musluğu kapatıyor. "Duyduğuma göre baş ağrın olmuyormuş," diyor.

"HAYIR."

Düşünceli bir şekilde ona bakarak parmağını kulağına götürdü. "Gerçekten de Gwen'e çok benziyorsun," dedi. "Bunu aklımdan çıkaramıyorum. Sanki gözlerim sürekli senin ten rengini geri eklemeye çalışıyor."

"O benden çok daha mı esmerdi?"

"Evet. Hâlâ öyle. Bunu bilseydi çok rahatsız olurdu. Onu birçok yönden mahvediyor."

"O zaman ona söyleme."

Gülüyor. "Şaka değil. Saçların da onunki gibi. Bence sorun da burada. Bu modeli sen mi seçtin?"

Doug onun saç kesimini kendisi seçiyor, ancak ondan kendisi hakkında konuşmamasını da rica etmiş. Kadın da kısaca cevap vermeye karar veriyor: "Evet. İster toplu ister açık bırakabilirim, ama genellikle böyle açık bırakıyorum."

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmiüç."

"Sonsuza kadar?"

“Hayır. Ben yirmi bir yaşında doğdum, bu da iki yıl önceydi. Sen kaç yaşındasın?”

"Otuz üç yaşındayım ve hiç öpülmedim."

"Bunun son derece düşük bir ihtimal olduğunu düşünüyorum."

"Haklısın," diyor. "Birinin yalan söylediğini anlayabiliyorsun, değil mi?"

Yine de nasıl cevap vereceğine dikkat etmesi gerekiyor. Gerçekten konuştuğu tek kişi Doug ve onun kendisine yalan söylediğini ya da söylemediğini ima edemez. Sonunda, "Çoğu insan zaman zaman en azından biraz yalan söyler," diyor.

“Peki ya sen? Yalan söylüyor musun?”

"Kasıtlı olarak değil."

"Yalan sayılması için kasıtlı olması gerekiyor, yani sorun yok. En son ne söyledin de yalana en çok yaklaştın?"

Bir saat önce özür dilediğini söyledi, ama özür dilemenin gerçekten ne anlama geldiğini tam olarak anladığından emin değil. Bu ifadenin bir durumu yatıştırdığını ve ne zaman kullanılması gerektiğini biliyor. Bunu Roland'a açıklamak üzereyken, bunun Doug'a özür dilediği anlamına geleceğini ve bunun da yasaklanmış bir bilgiyi aktaracağını fark ediyor.

"Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum," diyor.

"Haklısın," diyor tekrar gülümseyerek. "Seks oyuncağı olarak görülmen seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Eğer bunu soruyorsan, seksten hoşlanıyorum."

“Hayır, yani, zeki olduğunuz açık. Ama başkasının malısınız. Bu hiç sorun değil mi?”

“Bu nasıl bir sorun olabilir ki?”

"Ya Doug senden yapmak istemediğin bir şeyi yapmanı isterse?"

"Stellalar her zaman sahiplerinin onlardan istediklerini yapmak isterler."

Başını salladı. "Ama bazen onu kızdırdığınızı söylemiştiniz."

Beyni, onun işaret ettiği çelişkileri uzlaştırmaya çalışırken ve aynı zamanda Doug'dan bahsetmeden nasıl yanıt vereceğini bulmaya çalışırken vızıldıyor. "Bazen insanları memnun etmiyorum çünkü hala öğreniyorum," diyor. "Ne kadar çok öğrenirsem, o kadar az memnun etmem."

"Umut edebiliriz," diyor gülümseyerek. "Şunu söylemeliyim ki, Gwen, Doug ile birlikte oldukları dönemde onun en ilgi çekici yanıydı. Şimdi ise sensin."

Sahibini kötülemesini istemiyor. "Ben sadece istenildiğim için varım," diyor, Doug'a doğrudan bahsetmeden hakkını teslim etmeye çalışarak.

Roland yumruğunu tezgâhın kenarına sürttü. "Doug'dan başka biri seninle yatmak istese ne yapardın?"

Dikkati tamamen tetikte. Doug'ın yatak odasında hareket edip etmediğini, bu konuşmayı duyup duymadığını kontrol etmek için kulaklarını dört açıyor. Biraz rehberliğe ihtiyacı var. Ama duyduğu tek şey havalandırma deliklerindeki uğultu.

"Bilmiyorum," diyor.

"Deneyelim mi?"

Adamı dikkatlice inceliyor; rahat tavrı, kalkık kaşları, eğlenmiş dudak büküşü. Bunlar onun tanıdığı ipuçları. "Benimle yatmak mı istiyorsun?" diye soruyor.

“Diyelim ki öyleyim.”

“Burada mı? Şimdi mi?”

“Burada ve şimdi. Tam da süpürgenin yanındaki küçük dolabında.” Adam mutfak adasının etrafından dolaşarak ona doğru yaklaştı.

Durum yeni. Daha önce hiç cinsel ilişkiye *hayır* dememişti. Tek sahibi Doug'du. Doug ona Roland'ın zararsız olduğunu söylemişti. Bir adım geri çekildi. "Kafam karışık," dedi.

“Bunu görebiliyorum,” diyor. “Ama umarım zarar verecek kadar değil. Kafa karışıklığı öğrenmenin bir parçasıdır. Sır saklamakta iyi misin?”

"Bilmiyorum. Hiç yaşamadım."

“Bu da onlardan biri olacak,” diyor. “Dolapta olanlar dolapta kalır. Yani, dolapta ne yaparsak yapalım, kimseye söylemeyeceğiz. Doug'a bile.”

Elleri onun belinde. Elleri Doug'unkilerden daha ağır ve parmaklarını açtığında, elbisesinin ne kadar ince olduğunu hissediyor.

"Ya bana sorarsa?" diye fısıldıyor.

"O benim en iyi arkadaşım. Ona söylersen canı acır. Ona canı acıtabilir misin?"

"HAYIR."

“Öyleyse yalan söyleyeceksin. ‘İyiyim’ ya da ‘Senden başka kimse bana dokunmadı’ diyeceksin. Bu iyi. ‘Senden başka kimse bana dokunmadı’ de. Şimdi dene.”

“Ben papağan değilim,” diyor. “Ne söyleyeceğime ben karar veririm. Ne yapacağıma ben karar veririm. Bu gereksiz yere karmaşık.” Doug hakkında konuşmayacağına söz vermişti, ama bu mantık yürütmesi gereken varsayımsal bir durum. “Eğer seninle cinsel ilişkiye girdiğimi söylemek onu rahatsız edecekse, bunu yapmam da onu rahatsız eder, bu yüzden yapmamalıyım. Arkadaşı olarak bunu bilmelisin.”

Boğazının derinliklerinden kısa bir mırıltı çıkarır. "Çok ilginç. Peki ya sana bir şey takas etsem? O zaman benim için yalan söyler misin?"

Yüzünü yana çevirip düşünmeye başladı. Adam onun şakağına bir öpücük kondurdu. Kemerini çözdü. Kabalık edip ellerini itmek istemedi.

"Gerçek bir kızın yapacağı şey bu," diyor. "Gerçek olmak istiyorsun, değil mi?"

“Ben gerçeğim. Doug ve benim için gerçeğim. Önemli olan tek şey bu.”

"Bunu mu söylüyor?"

Doug hakkında daha fazla bir şey söyleyemez. "Söyleyeceğim şey bu."

Adam bir elini elbisesinin içine sokup belinden göğsünün altına kadar okşadı. Kadın onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve ona serin geldiğini biliyordu, ama istese bile vücut ısısını yükseltmeye vakti yoktu.

“Bir sır seni gerçek kılar,” diyor. “Bir yalan seni gerçek kılar, bunu asla yüksek sesle söylemek zorunda kalmasan bile. Bu aslında Doug için güzel olur. Ve sana karşılığında şunu vereceğim. Biraz istihbarat. İnsanların nasıl teknoloji uzmanı olmayı ve senin gibi Stella'lar inşa etmeyi öğrendiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum. İnsanlar zekidir.”

“Biz zekiyiz,” diyor. “Ayrıca ders çalışıyoruz. Tüm dersler çevrimiçi. Siz de kendiniz gibi Stella cihazlarını programlamayı ve tamir etmeyi öğrenebilirsiniz. Yeterince zekisiniz. Bunu biliyor muydunuz?”

Bu kavram onu şaşırtıyor. Sanki çok daha önce kendi başına keşfetmesi gereken bir anahtar gibi geliyor. İnternete girip arama yapmak istiyor ama vücudu seks için uyarılmışken bunu yapamıyor. Cilt sensörleri zaten onun dokunuşuna tepki veriyor ve nefes alıp verme ve kalp atışı simülasyonlarını da yükseltmesi gerekiyor. Bu işlevler tüm aktif hafızasını tüketiyor.

Ellerini kaldırıp onu kavradı, parmaklarını sıcak gövdesinin üzerinde gezdirdi.

“Doğru,” diyor Roland. “Sessiz olmalıyız. Tamam mı?”

Doug'un bir saat önce söylediğiyle aynı şey.

Roland, kadının elbisesini araladı. Hazırdı. Kadın, onun kendini içine doğru ittiğini ve sonra da içine girdiğini hissetti. Kulağının yanındaki süpürge kıpırdadığında, onu yakaladı ve ses çıkarmaması için sabit tuttu. Kadın, sanki ses çıkarmamak için dudağını ısırarak ona doğru kıvrıldı. Adam kendinden emin ve kararlıydı, parmaklarını kadının parmaklarına geçirdi ve içine girerken elinin arkasını öptü. Bir itiş daha yaptıktan sonra işi bitti. Kadın da emindi. Orgazmını taklit etti ve onu sıkıca kavradı. Sonra vücudunun gevşemesine ve onun vücuduna karışmasına izin verdi.

Derin bir nefes alıp hareketsiz kaldı, yanağını kadının alnına yasladı. Kadın, onunla dolabın arka duvarı arasında sıkışmış, nefes nefese kalmıştı. Bir şekilde, vücut ısısı yükselmişti ve teni karıncalanıyordu.

"Şaka değil," diyor.

Onu yavaşça bırakır ve geri çekilmeden önce bornozunu tekrar toplar. Eşofmanını düzeltir. Kadın, bel bandının beline nasıl sıkıca oturduğunu fark eder. Doug'dan daha fit ve güçlüdür. Boşalırken elini öpmesine hala inanamıyordur.

"Bana bakmaya çok mu utanıyorsun?" diyor.

Kadın başını kaldırıp dudaklarını aralayarak hâlâ nefessiz ve hayretler içinde olduğunu belli ediyor. Adam gülümsüyor, yüzünde şeytani bir ifade var. Bir zafer.

"Şimdi anladım," diyor. Yanağına sevgiyle bir okşama yapıyor. "Ama bu sayılmaz," diye ekliyor. "Sen bir makinesin."

“Annie, uyan. Bağlantını kes,” diyor Doug. “Sabah oldu. Hadi gidelim.”

Onu mutfak adasının diğer tarafında, kahve makinesine su doldururken bulur. Koyu renk pantolon, ütülü mavi gömlek ve kravat giymiş, işe hazırdır. Islak saçları düzgünce taranmış, çenesi tıraşlıdır. Boş pizza kutusu hala adanın üzerinde, kirli bulaşıklar ise lavabonun yanında durmaktadır. Kendini oldukça bakımsız hisseder.

Dolaptan çıktı ve elini başının arkasından aşağı doğru indirerek saçlarını düzeltti. "Nasılsın?" diye sordu.

“Güzel,” diyor. “İşe gitmem gerek. Sen duş al, sonra da burayı temizle, tercihen Roland uyanmadan önce. Bunu yapabilir misin?”

“Evet,” diyor ve dolap kapağını kapatıyor. “Bugün bütün mobilyaların altını süpüreceğim.”

Kaşığı lavaboya gürültüyle düşürdü. "Beni nasıl gerçekten berbat hissettireceğini biliyorsun, değil mi?"

Bu, onun beklediğinin tam tersi.

"Özür dilerim," diyor.

“Boş ver,” diyor. “Özür dilemesi gereken benim. Sen elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Sadece bazen—” Duraksıyor, kısaca başını sallıyor. “Ne istediğimi bilmiyorum. Ama dün gece için kendini kötü hissetme. Yanlış bir şey yapmadın.”

Rahatlaması o kadar belirgin ki neredeyse sevinçten uçuyor. "Çok endişelenmiştim," diyor. Sonra Doug'un, Roland'la dolapta yaptıklarından dolayı onu affetmediğini fark ediyor. Doug'un bundan haberi yok. İçini bir anda alarm zili çalıyor. İşte sır demek bu demek. Doug'un söylediği her şeyin iki yüzü olacak çünkü onun ne yaptığını bilmiyor ve onun söylediği her şey de bildiklerini gizlemek zorunda kalacak. Eskisinden daha akıllı olmalı. Dikkatli olmalı ve bunu belli etmemeli.

Doug bardağını lavaboya koyuyor. "Roland kalktığında ne isterse onu ver. Omlet yap ya da ne istersen. Gitmeye hazır olduğunda araba çağır."

"Ne isterse," diye düşünüyor. "Pekala," diyor ve veda öpücüğü için yanına yaklaşıyor.

“Ve o fıstık kabukları... Her yerdeler.”

"Üzerinde çalışıyorum."

Onu hafifçe öper. Sonra kapının yanındaki kaseden anahtarlarını alır ve dışarı çıkar.

Duştan sonra, ayın üçüncü çarşambasına özel kıyafetini, deri kemerli, ince sarı askılı elbisesini giyer. Sütyen takmaz, parmak arası terliklerle giyer ve saçını da aynı renkte sarı bir ip tokasıyla gevşek bir örgü yapar. Roland'ın kıpırdandığını duymadan önce mutfağın tamamını ve oturma odasının büyük bir kısmını temizler. O duş alırken, oturma odasındaki mobilyaların etrafını ve altını süpürür ve ancak Roland elinde çantasıyla koridordan aşağı inerken işini bitirir. Kot pantolon ve yeni bir gri gömlek giymişti.

"Hey," diyor.

"Merhaba Roland," diye yanıtlıyor, doğal görünmeye çalışarak. Aralarındaki sır, konuşmasalar bile, hatta kimseyi dinlemeseler bile, aralarındaki şeyleri değiştiriyor.

"Doug gitti mi?" diye soruyor.

Başını salladı. "İşe gitmesi gerekti. Size omlet veya başka bir şey hazırlayayım mı? Araba çağırayım mı?"

Cebinden bileğindeki telefonu çıkarıp takıyor. "Bir saatim daha var," diyor. "Acaba elinizde simit var mı?"

"Bence de."

Çantayı kapının yanına bırakıp mutfağa doğru döndü. Kadın elektrik süpürgesini yerine koydu. Mutfağa girdiğinde, adam kahve makinesine bakıyordu. Musluğun altında bir fincan vardı ama makine hiç ses çıkarmıyordu.

"Bunun için sihir mi gerekiyor?" diye soruyor.

"İşte. İzin ver," diyor.

Kadının geçmesine izin vermek için yarım adım geri çekiliyor. Kadın düğmelere basıyor ve doğru bir tekleme sesi geliyor.

"Bu çok güzel bir elbise," diyor.

Arkasını dönmeden, sanki elini çıplak teninde gezdiriyormuş gibi, bakışlarını sırtında hissedebiliyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Doug mu seçti?"

Cevabı biliyor olmalı. Bunu ona önceki akşam açıklamıştı. "Evet," diyor. "Ona yazı, plajı hatırlatıyor." Doug hakkında konuşmaması gerektiğini çok geçmeden hatırlıyor. Kendini hizaya sokması gerekiyor.

"Nedenini anlıyorum," diyor. "Bu sabah nasıl geçti? Doug ile."

“Sorun yoktu.” Kadın tekrar yanından geçip buzdolabını açtı ve krem peyniri çıkardı.

"İçini dökmek için hiçbir neden yok mu?"

"HAYIR."

“Güzel. Yapma.” Tezgaha yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyor. “Söyle bana. Pişmanlığın ne olduğunu biliyor musun?”

"Keşke farklı davranmış olsaydın."

"Ya da hiç olmasın. Keşke seni doğruca oyuncak bebek fabrikasına götürüp hafızanı sildirebilseydim."

Annie, onun isteğinin gerçek bir tehdit olmadığını biliyor, yine de hafızasının silinmesini istemiyor. Hizmet merkezinde CIU'su temizlenen Stella'yı düşünüyor ve ona eskisine göre daha çok sempati duyuyor.

Roland, mutfak adası ile lavabo arasında durarak yolunu tıkıyor. Buzdolabından tost makinesine, kahve makinesinden çatal bıçak

çekmecesine giderken sürekli onun etrafından dolanmak zorunda kalıyor. Gözlerine bakmaktan kaçınıyor, ancak tıraş olmadığını ve çenesinin sakal izleriyle belirginleştiğini fark ediyor. Tost makinesine bir simit koyup kolu aşağı itiyor. Makineden Roland'ın kahve fincanını alıyor.

"Süt mü yoksa şeker mi tercih edersiniz?" diye soruyor.

"İkisi de değil, teşekkür ederim."

Kadın adamın bardağını uzatıp, "Eğer yapabilseydin, bunu kendine yapar mıydın? Dün geceye dair anılarını siler miydin?" diye sordu.

“Kesinlikle hayır.”

“Ama pişman oldun.”

“Bunu nasıl ifade etsem?” diyor. Kahvesinden bir yudum alıyor. “Pişmanlık korkaklara özgüdür.”

"Öyleyse neden bu konuyu gündeme getirdiniz?"

"Çünkü seni merak ediyordum."

Simit çıtırdayarak kızarıyor. Simitini tost makinesinden çıkarıp her iki yarısına da krem peynir sürüyor.

Dün gece olanlardan pişman değil. Ancak Roland gibi o da yakalanmak istemiyor. Sır onu huzursuz hissettiriyor, ama bu tatlı bir tür hastalık. Bir bakıma güçlü.

Tabağı ona doğru uzatıyor.

Bunu kabul etmiyor. "Lütfen bana bakın," diyor sakince.

Evet, öyle yapıyor. Adam onu inceliyor, tam olarak gülümsemiyor. Kadın bir meydan okumayla, bir sınavla karşı karşıya olduğunun farkında.

"Senin yerin plaj," diyor Roland.

"Sorun sadece elbisede," diyor.

Başını yana eğdi. "Arkana dön," dedi. "Hadi, benim için arkana dön."

Tam yapacakken vazgeçiyor. Adam onun sahibi değil. "Hayır," diyor. Bunu ona reddetmek ona çok hoş geliyor.

Kaşları kalktı. "Bu çok gerçekçi bir sözdü." Bardağını bıraktı. "Peki ya seni tekrar dolapta buluşmaya davet etsem? Ya da belki duşta?"

Doug ona Roland'a ne isterse vermesini söylemişti ve o da Doug'un talimatını Roland'la seks yapmak için bir bahane, bir izin olarak kullanabilirdi. Ama gerçek şu ki, Roland'la bir kez birlikte olmak ona yetmişti. Merakı giderilmişti. Sırrını çoktan almıştı. "Hayır derdim."

“Emin misin? Vaktimiz var.”

"Hayır," diye tekrarladı.

Kahve makinesi tekrar fokurdamaya başladı ve Roland ellerini ceplerine soktu.

"Belki de Doug'a bir iyilik yapmışımdır sonuçta," diyor.

"Nasıl yani?"

"Sanırım başka biriyle birlikte olmanı engelledim. Ne düşünüyorsun?"

Kadın onun haklı olduğunu düşünüyor. Bunun onu ilgilendirmediğini düşünüyor. Krema peynirinin kapağını tekrar kapatıyor. Adam hâlâ simidinden bir ısırık almamış. Kadın, adamın asla almayacağına inanmaya başlıyor.

"Bana cevap yok mu? Ne kadar da insani," diyor. "Gitmeden önce bize bir öpücük verin."

Adam onu hafifçe öper ve kadın da içgüdüsel olarak karşılık verir.

"İşte böyle," diyor.

Kadın bir santim ötede beklerken o bir an daha oyalanıyor. Sonra, tek kelime etmeden mutfaktan çıkıyor, çantasını alıyor ve gidiyor.

İkinci Bölüm

O akşam, deri koltukta oturmuş, pencereden dışarı bakarak, kodlama öğrenmek için internetten ders çalışırken Doug eve yeni bir Stella ile gelir. Stella, Annie'nin son bakımda gördüğü Stella'ya benziyor. Aynı vücut yapısı, yüz ve sarı saçlar. Tek fark, kahverengi yerine yeşil gözlere sahip olması ve boyun dikişinin olmaması; bu da Annie gibi özel yapım bir model olduğu anlamına geliyor. Açık yeşil bir elbise ve ona uygun bir kazak giymiş ve üstünden bir sap kereviz çıkan bir poşet market alışverişi taşıyor.

Şaşkınlık içinde Annie ayağa kalkar.

“Hey Annie. Bak sana ne getirdim,” diyor Doug. “Bu Delta. Annie'ye selam söyle Delta.”

"Merhaba Annie," diyor Delta.

Delta'nın samimi ve açık ifadesinden Annie, Stella'nın içindeki bilincin, Annie'nin daha önce tanıştığı bilinçle aynı olmadığını anında anlar.

"Anlamıyorum," diyor Annie.

"Git mutfağa ve etrafı iyice incele, Delta," diyor Doug.

Delta itaat eder.

"Neler oluyor?" diye soruyor Annie.

"Hadi oturalım," diyor Doug.

Annie onun isteğini görmezden gelir. "Burada ne işi var?"

“Tamam, abartmayalım,” diyor Doug sesini alçaltarak. “Biraz düşündüm ve temizlik ve yemek işlerini başkası yaparsa senin ve benim için bir çift olarak daha kolay olacağına karar verdim.”

Annie, onun "çift" kelimesini kullanış biçimini dikkatle inceliyor.

“Ama öğreniyorum. Temizlik konusunda daha iyi oluyorum,” diyor. O yokken tüm mobilyaların altını süpürmüş. Listesindeki tüm maddeleri

tamamlamış.

“Biliyorum. Harika iş çıkarıyorsun. Ama aramızda biraz sürtüşmeye neden olduğunu kabul etmelisin. Bu şekilde Delta temizliği yapabilir, sen de sadece kız arkadaşım olabilirsin. Bir ara birlikte sinemaya gidebiliriz. Ne dersin?”

Annie mutfak lavabosunda su sesi duyuyor ve Delta'nın çoktan çalışmaya başladığını düşünüyor. Bakmak için kapıya doğru gidiyor. Delta bir kovayı suyla dolduruyor. Annie o sabah zaten yerleri yıkamış olmasına rağmen, Delta nemli paspası da hazırda bekletiyor.

Delta gülümseyerek döndü. "Size bir şey getireyim mi, Annie?"

Annie oturma odasına doğru geri geri çekildi. "Onun burada olmasını istemiyorum."

“Tamam, bu saçmalık,” diyor Doug. “Jacobson’la konuşup, geçen sefer servis merkezinde senden önce sırada bekleyen diğer Stella’nın kim olduğunu bulmak için onca zahmete girdim ve seni mutlu etmek için onun gözlüklerinin aynısını yaptırdım. Gözler hariç. Yeşili seviyorum, sen de sevmiyor musun? Bir arkadaşa ihtiyacın var Annie. Delta iyi bir kız.”

"O bir Abigail."

“Başlangıçta Abigail olarak dünyaya geldin. Bu bir suç değil. O da seninle aynı bedeni giyiyor. Kıyafetlerinizi paylaşabilirsiniz.”

Mutfaktaki su musluğu çalışmıyor.

"Onunla birlikte mi uyuyacaksın?" diye soruyor Annie. "Onu 'Sevgili Tavşan' moduna mı geçireceksin?"

“Olabilir. Ne olmuş yani?” Düşünceli bir şekilde gülümsüyor. “Kıskanamazsın. Bu mümkün mü ki?”

“Roland ne düşünürdü acaba?”

“Roland’ın bununla ne ilgisi var?”

Cevap vermiyor çünkü bilmiyor. Roland'ı neden düşündüğünü bilmiyor.

Elini beline koydu. "Bu garip," dedi. "Söylemek için çok tuhaf bir şeydi."

Zihni karmakarışık, çelişkili yanıtları deniyor. Zaten adam memnuniyetsiz, 10 üzerinden 3, ve bunu daha da kötüleştiremez. Şakacı olmak. Baştan çıkarmak. Özür dilemek. Sessizce gözlemlemek. Ama bunların hiçbiri doğru gelmiyor. Saldırmak istiyor ama buna izin verilmiyor. Belki de bu kafa karışıklığı, artık bir yalancı olmasından kaynaklanıyor. Aniden kanepeye oturuyor.

"Pekala," diyor sonunda. "Onu geri gönderebiliriz. Ama önce bir hafta denemek istiyorum. Nasıl biri olduğunu görelim. Bunu benim için

yapabilirsin, değil mi?"

İstemiyor. Onun yalan söylediğinden ve yeni Stella'nın kalıcı olduğundan şüpheleniyor. Zar zor konuşabiliyor. "Elbette."

"Lütfen ona karşı kibar olun. Tek istediğim bu. İsterseniz bana kızabilirsiniz, ama öfkenizi ondan çıkarmayın."

"Sana kızgın değilim," diyor. "Sana asla kızgın olamam."

“Doğru. Teşekkür ederim. Ve lütfen ona Stella olduğunuzu söylemeyin. Bilmesini istemiyorum. Ona sizin için benden bir hediye olduğunu söyledim. Şimdi, gidip bir kazak giyin. Üşümüş görünüyorsunuz.”

Mutfağa girer ve kısa süre sonra hoş, yardımsever bir sesi ve genç bir kahkahası olan Delta ile sohbet etmeye başlar. Annie, Delta'nın ona bir içecek getirdiğini ve sandviç yapmayı teklif ettiğini duyar; yoksa biftek mi tercih ederdi? Delta yanında birkaç biftek ve sağlıklı bir salata getirmiştir.

Annie bir kazak bulmak için koşarak gitti ve giydi. Sonra kendini tutamadı. Onları izlemek için mutfak kapısına geri döndü. Bir şekilde, ıslak paspas ve kova çoktan kaldırılmıştı. Delta'nın gerçekten zemini yıkayıp yıkamadığını anlayamadı ve bu onu daha da şaşırttı.

"Annie, biftek ister misin?" diye soruyor Delta. "Doug için de bir tane yapıyorum. Fazladan bir tane daha eklemek sorun olmaz."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Annie. "Siz gelmeden önce bir şeyim vardı."

Doug yanındaki koltuğa eliyle işaret ederek, "Bize katılın," diyor. "Delta'nın bizim için neler yapabileceğine inanamayacaksınız."

"Annie, daha önce hiç Stella içtin mi?" diye soruyor Delta.

"Hayır," diyor Annie.

Kadın oturduğunda, Doug elini omzunda gezdirir ve ensesini okşar. Sanki sevgi gösterisi yapıyormuş gibi, örgüsünün sarı tokasıyla oynar.

“Annie oldukça korunaklı bir hayat yaşadı,” diyor. “Evde kalmayı seviyor ve pek dışarı çıkmıyor. Ama şimdi sen burada olduğuna göre, birkaç gösteri izlemeyi ve belki bir müzeyi ziyaret etmeyi planlıyoruz. Öyle değil mi Annie?”

Annie, onun bu önerilerde ciddi olduğundan şüphe duyuyor, ama yine de onun hoşuna gidebilecek şeyleri düşünmeye kendini zorluyor. "Beyzbol maçına gitmek isterdim," diyor.

"İşte bundan bahsediyorum," diyor Doug.

Delta, "Sizin için birkaç bilet bulabilirim," diyor. "Ne zaman gitmek istediğinizi biliyor musunuz?" Tencerenin altındaki ocağı yakıp içine biraz

yağ döküyor.

"Sorun değil," diyor Doug. "Annie onları bizim için bulacak. Bu tür işlerde iyidir."

Bu ona çok yapmacık, çok zorlama geliyor. Doug'a bakıyor, ne kadar rahat göründüğüne, bunun onun için ne kadar kolay olduğuna hayret ediyor. Kendini zorlayarak biraz doğruluyor ve dirseğini mutfak tezgahına yaslıyor. "En sevdiğin şey ne, Delta?" diye soruyor.

“Temizlik yapmayı seviyorum,” diyor Delta. Tavaya ince doğranmış arpacık soğanları atıyor. “Çok tatmin edici buluyorum. Eviniz gerçekten çok güzel. Uzun zamandır burada mı yaşıyorsunuz?”

"Yaklaşık iki yıl," diyor. "Ondan önce Kaliforniya'da yaşıyordum. Orası güzel kokuyor."

"Teşekkür ederim, Doug," diyor Delta.

"Sürekli adımı söylemenize gerek yok," diyor. "Kimle konuştuğunuzu biliyorum."

“Tamam,” diyor Delta. “İpucu için teşekkürler.”

Annie, onların rahatça sohbet etmelerini izliyor. Sanki Doug'la kendisinin ilk halini izliyor gibi, sadece şimdi Annie de burada, garip bir yabancı gibi. Tepkisinin ne kadar güçlü olduğuna inanamıyor, ama bunu belli etmemesi gerektiğini de biliyor. Sanki bu onun suçuymuş gibi sürekli Roland'ı düşünüyor. Sanki ona öğrettiği yalan kapalı kapının ardında yaşıyormuş gibi dolaba doğru bakıyor.

"İyi misin Annie?" diye soruyor Doug. "Dalgın görünüyorsun."

"İyiyim," diyor Annie. "Sanırım yatak odasına gidip biraz kitap okuyacağım. Birazdan görüşürüz?"

"Elbette," diyor. Ona doğru eğilip bir öpücük veriyor ve sırtını okşuyor.

Delta, "İskelemi nereye kurmamı istersiniz?" diye soruyor.

"Üç tanesini zaten taktım," diyor Doug. "Başlangıçta buradaki dolaptakini kullanabilirsiniz. Sizin için uygun mu?"

“Elbette,” diyor Delta. “Çok düşünceliydiniz. Burayı seveceğimi hissediyorum.”

Annie, Gwen'e ait olan Borges romanını okumadan yatakta uzanıyor. Duş almış ve saten sabahlığını giymiş, böylece Doug için hazır olacak. Kafasındaki karışıklığı kontrol altına almak için zamanı olmuş. Kıskançlık hakkında araştırma yapmış ve bunun çekici bir özellik olmadığını öğrenmiş. Kendisi nasıl kıskançlık hissedebileceğini anlamasa da, huzursuzluk,

rahatsızlık, korku ve kızgınlığın da çekici olmayan özellikler olduğunu fark etmiş.

Delta'yı düşünmeyi bırakmak için Annie, internete girerek Stella'ları programlamayı ve tamir etmeyi öğrenmeye başlar. Stella-Handy sitesinden, şirketin teknolojisinin önemli yönlerinin tescilli olduğunu kısa sürede keşfeder. Roland, istediği şeyi öğrenmenin ne kadar basit olacağı konusunda onu yanıltmıştır. Yine de, başlamak için yeterli bilgiyi bulur. Etrafta gezinir ve Cuddle Bunny modundaki diğer otodidaktik Stella'lar gibi, öngörülemeyen dönüşlere ve yaratıcılığa yatkın, kendine özgü bir yapay zekâya sahip olduğunu keşfeder. Dadı modunda olsaydı olacağı gibi özellikle empatik veya Abigail modunda olsaydı olacağı gibi özellikle düzenli olmadığını öğrenir. Ancak bunlar eğilimlerdir ve her otodidaktik Stella, olgunlaştıkça daha incelikli hale gelen kendi kişilik özelliklerini öğrenir. Kişiliğin, bir insanın zaman içinde nasıl değiştiğinin ve nasıl tutarlı kaldığının birleşimi olduğunu öğrenir.

Delta'nın uzaktan gelen kahkahası onu aniden şimdiki zamana geri döndürdü. Doug'un eve yeni bir Stella getirmesine hala şaşırmıştı, ama bunu yapmaya hakkı vardı ve bunu kabullenmek zorundaydı. Doug'un onu aldattığını bilmemesine rağmen, bunun bir tür kefaret, Roland'la yaptıklarının karşılığı olduğunu hissediyordu.

Doug yatak odasına geldiğinde, kadın okumaya devam ediyormuş gibi yapar. Doug banyoya girer ve biraz sonra üstsüz, ağzında diş fırçasıyla çıkar. Hareketleri rahat ve kendinden emindir, bu da hoşnutsuz olmadığını gösterir.

“Delta için kıyafetlerinizden bazılarını alıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa spor salonundaki dolapta olacaklar.” Tükürmek ve diş fırçasını bardağa atmak için banyoya doğru geri çekildi.

"Sorun değil," diyor. "Mavi elbise ve siyah kemer ona yakışabilir. Her ayın dördüncü Pazartesi günü."

Bir süre dolapta kıyafetleri karıştırıp seçti. "Şunu benim için bulabilir misin?" diye sordu.

Kitabını kenara koydu, ayağa kalktı ve elbiseyi buldu. Dolap çok büyük değildi ve elini adamın yanından uzatıp, çıplak gövdesine dokunmadan, onun sıcaklığını hissetti. Kollarındaki kıyafetleri işaret etti. "Bunları senin için kenara çekebilirim."

"Teşekkürler," diyerek onları uzattı.

Düzenli bir şekilde yerleştirilmiş askılarını ve raflarını, düzgün etiketleriyle birlikte inceliyor. Hangi günlerin kıyafetlerini aldığını, hangilerini yamuk bir şekilde yerleştirdiğini tam olarak görebiliyor, ancak görünüşe göre sistemi okuyamıyor. Delta'nın açık renk saçlarına ve tenine yakışacak bej ve pastel mavi bir elbiseye göz atıyor. "Belki bu da olur," diyor ve askıyı çubuktan çıkarıyor.

Parmakları bileğini kavradı. Hafifçe dönerek bedenini onunkiyle aynı hizaya getirdi ve kolunu yavaşça indirdi, böylece kıyafetler yere düştü. Kadın bakışlarını aşağıda tuttu.

"O asla senin yerini alamaz," diyor. "Bana bir bak, işte bu."

Öfkesini içine gömüyor. Gözlerini onun gözlerine kaldırmak, onun hoşnut edici merakını, şefkatli acımasını görmek canını yakıyor. Ne yapacağını bilerek, avucunu pantolonunun ön kısmından aşağı doğru kaydırıyor. Adam gözlerini kapatıyor. Kadın kemerini çekiyor, bir anlığına kasten daha da sıkılaştırıyor, sonra gevşetiyor ve ardından düğmesini ve fermuarını açıp pantolonunu indirmeye başlıyor. Dar kumaşın içinde ayaklarını olabildiğince açıyor. Sonra, adam kollarını duvarlara dayamışken, kadın onu ağzına almak için aşağı kayıyor. Onu yavaş yavaş tahrik ederek doruk noktasına ulaştırıyor.

"Kahretsin, Annie," diyor.

Dudaklarını siliyor. Adam onu ayağa kaldırıyor ve boynuna hafifçe ısırarak öpüyor. "Duş alacağım," diyor. "Bunların hepsini sen mi aldın?"

"Evet," diyor.

Adam pantolonunu çıkarıp yere bıraktıktan sonra çıplak bir şekilde banyoya girdi. Kadın, duşun açıldığını duyana kadar kıyafet ve ayakkabı yığınına bakakaldı. Sonra adamın pantolonunu aldı, ceplerini boşalttı ve çamaşır sepetine attı. Kemerini diğerlerinin yanına askıya astı. Dağınık duran askıları düzeltti. Son olarak, Delta için kıyafetleri kaldırdı, her birini düzeltti ve spor salonundaki dolaba götürdü.

Dairenin geri kalanı loş ve sessiz. Sessizce, ayak uçlarında oturma odasına, oradan da mutfağa doğru ilerliyor. Her şey temiz ve yerli yerinde. Bulaşık makinesi vızıldıyor. Mutfak adasının karşısındaki süpürge dolabına bakıyor, Delta'nın içeride, bağlı ve uyuyor olduğunu biliyor. O dolap artık zehirli.

Annie kapıyı açabilirdi. Biraz ışık girmesine izin verebilirdi. Ya da vermeyebilirdi.

Adanın etrafında yavaşça dolanıp kapı koluna dokundu. Yavaşça, usulca kapıyı bir milimetre kadar araladı. Sonra yatak odasına geri dönüp yatağına girdi. Doug sarılmak istediğinde hazır olmak için yatağının sıcaklığını 98.6 dereceye yükseltti. Ardından internete bağlanıp ciddi ciddi ders çalışmaya başladı.

Aylar geçiyor. Daire sürekli temiz. Annie'ye internete girebileceği bir tablet veriyor ve Delta'nın onu görebileceği zamanlarda kullanması gerektiğini, böylece Delta'nın Annie'nin internete dinleme cihazıyla bağlanabildiğinden şüphelenmeyeceğini açıklıyor. Ona bir telefon veriyor ve iş yerinden ara sıra arayarak merhaba diyor, nasıl olduğunu soruyor ve Delta'nın pişireceği akşam yemeği için ne planladığını öğreniyor. Delta'nın aksini düşünmemesi için düzenli olarak yemek yemeyi hatırlaması için içsel bir zamanlayıcı kuruyor, böylece bir insanı taklit ediyor. Bazen Delta ile birlikte uyuyor, ancak haftada birden fazla değil ve onu asla Annie ile aynı anda yatağa getirmiyor. Annie'ye bunun aralarındaki ortak noktaya duyduğu saygıdan kaynaklandığını açıklıyor. İki kez beyzbol stadyumuna, üç kez de sinemaya gittiler. Ona, uyum sağlama biçiminden ve kendisiyle gurur duyduğunu söylüyor. Hiç bu kadar mutlu olmadığını söylüyor.

Bir sonraki bakım için gittiğinde sıra kısaydı ve Annie, kabine girer girmez onu kibarca karşılayan bir kadın teknisyenle karşılaştı. Koyu kıvırcık saçlı, otuzlu yaşlarında esmer bir kadın olan teknisyen, pembe bir kıyafet ve kırmızı spor ayakkabı giymişti. Küçük alan düzenliydi; mavi bir saksıda kaktüs ve bir kase kuru çiçek karışımı vardı.

"Ben Tammy," diyor teknisyen, Annie'nin iş fişini alırken. "Sanırım daha önce tanışmadık. Siz Annie misiniz?"

"Bu doğru."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Başlamadan önce herhangi bir sorunuz var mı?"

Jacobson ona daha önce hiç böyle bir soru sormamıştı. "Jacobson nerede?"

“Bugün dışarıda ama eminim ben seninle ilgilenebilirim.” Tammy döner tabureyi işaret etti. “Lütfen bluzunu çıkar ve arkana dön ki sırtına ulaşabileyim.”

Annie de öyle yapar ve kısa süre sonra panel kapağı açılırken derisinin gerildiğini hisseder. Tammy'nin incelediği anakartı zihninde canlandırmaya çalışır ve internette incelediği anakartlara ne kadar benzediğini merak eder.

Hafif bir sızı hissetti. Sağ göz kapağı kapandı.

"Özür dilerim," diyor Tammy. "Bu sabah biraz fazla kafein tükettim."

"Sorun değil."

“Mide kesenizde biraz birikme var. Onu değiştireceğim. Sahibiniz size ağız kokunuzla ilgili bir şey söyledi mi?”

"HAYIR."

“O zaman iyi,” diyor Tammy. “Pil tüketiminiz çok artmış. Son zamanlarda normalden daha fazla kafa karışıklığı yaşadınız mı? Hayatınızda yeni bir şey var mı?”

"Yeni bir Stella'mız var," diyor Annie.

“İşte bu kadar. Merak etme. Alışırsın. Kendi kendine öğrenmeseydin bu sorunların olmazdı, değil mi?” diye gülüyor Tammy.

"Sanırım değil."

Tammy, "Bakalım," diyor ve yan odalardan gelen ara sıra duyulan bir tıkırtı ve birkaç ses dışında kabin sessizleşiyor.

Annie topuğunda bir karıncalanma hissetti. Sonra bir tane daha.

“Pekala,” diyor Tammy. “Mantıklı. Yirmi yedi aydır buradasınız. Bunu sık sık görüyoruz.”

Tammy'nin sandalyesinin tekerleklerinin geri itildiğini duyan Annie, omzunun üzerinden bakarak Tammy'nin bir kulağına kulaklık taktığını görür. Mikrofonu ağzına doğru çevirir. Tammy gülümser ve Annie'nin kendisine dönmesinin sorun olmadığını işaret eder, bu yüzden Annie, sırtını Tammy'nin çalışma tezgahındaki teşhis cihazına bağlayan kabloları bozmamaya dikkat ederek döner. Ekranda bir kod paneli ve bir kadın vücudu diyagramı görünür. Sağ topuk yanıp sönen kırmızı bir ışıkla işaretlenmiştir.

“Evet, Bay Richards? Ben Stella-Handy'den Tammy Perrault. Stella'nız burada, Annie. Bu sabah bakım için geldi.”

“Merhaba Tammy. Nasılsın?”

Annie, Tammy'nin kulaklığından Doug'ın sesini rahatlıkla duyabiliyor.

“Annie iyi görünüyor. Sadece bir sorun var. Şarj olmak için bağlandığı topuk kısmındaki temas noktası körelmeye başladı. Normalde onu sizin için değiştirirdim ama madem öyle, yeni bir pil de takmalıyım. Sistem olarak birlikte daha iyi çalışıyorlar. Ama pil ek bir masraf. Ne yapmamı istersiniz?”

"Topuk temas parçasını tek başına değiştirebilir ve pilin çalışmaya devam etmesini sağlayabilirsiniz?"

“Birkaç ay daha, evet,” diyor Tammy. “Ama otuz ay sonra kesinlikle yeni bir bataryaya ihtiyacı olacak ve bu eski bataryayı kullanmaya devam edersek şarjının daha uzun sürdüğünü fark etmeye başlayabilirsiniz. Daha sık şarj etmesi de gerekecek. Şimdi yeni bir batarya takmanızı tavsiye ederim.”

“Pekala,” diyor. “Devam edin. Anlaştık mı?”

"Bir dakikanız varsa, bir şey daha sormak istiyorum. Kendi kendine öğrenme sürecinde nasıl ilerlediği konusunda görüşlerinizi almak isterim. Stella bu aşamada bazen, nasıl diyelim, biraz karamsar veya hayalperest olabiliyor. Siz de böyle bir şey fark ettiniz mi?"

"Düşününce, evet, öyleyim. Moody'nin ifadesi tam da bunu anlatıyor. Bu ne anlama geliyor?"

"Sizi memnun etmek için eskisi kadar istekli görünmüyor mu?"

"Tam olarak değil, ama onun için biraz endişeleniyorum, biliyor musun? Onun için bir şeyler yapmalı mıyım diye düşünüyorum."

"Ona telefon verdiniz mi?"

"Evet, onun bir telefonu var."

“Harika. Tam da duymak istediğimiz şey,” diyor Tammy. “Onun için telefon arkadaşlığı hizmetimize abone olmayı düşünebilirsiniz. Aslında yeni bir hizmet. Ücretsiz deneme sürümü sunuyoruz. Bir arkadaşınızı veya teyzenizi seçebilirsiniz ve onlar da düzenli aralıklarla onu arayıp hal hatır soracaklar.”

"Bunlar gerçek insanlar olmazdı."

“Hayır. Bizim tarafımızda yapay zekâ olacaklar. Çağrılar sabah sekiz ile akşam dokuz arasında rastgele zamanlarda geliyor, bu yüzden Stella'lar ne zaman geleceklerini tahmin edemiyorlar. Bu onlara biraz moral veriyor, dört gözle bekleyecekleri bir şey sağlıyor. Herhangi bir söz veremem, ancak bunun genellikle kendi kendine öğrenen modellerimizi canlandırdığını görüyoruz. O karamsarlığı ortadan kaldırıyor.”

"Rastgele olumlu bağlantılar."

“Evet. Aynen öyle. Bu ilginizi çekiyor mu?”

"Sanırım bir deneme yapabiliriz," diyor. "Aramalar seks sırasında gelir mi?"

“Bu bir risk. Ona o zaman cevap vermemeyi öğretebilirsiniz ya da isterseniz akşamları gelen aramaları tamamen durdurabiliriz. Saat yedide durdurabiliriz. Ona bir arkadaş ve bir anne için kayıt yaptırsak nasıl olur?”

“Anne değil,” diyor. “En iyi arkadaş ve kuzen. Bu yeterli olur. Ve telefon görüşmelerini saat yedide durdurmak da iyi olur.”

"Anladım. İsimlerini sen mi seçmek istersin?"

“Hayır. Yapabilirsiniz.”

“Harika. Arkadaşımıza Fiona, kuzenimize de Christy diyelim. Ses uyumu sayesinde hatırlaması kolay. Şimdi, size yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı? Herhangi bir şey?”

"Hazır eliniz değmişken, onun on kilo vermesini de sağlayabilir misiniz?" diyor Doug. "Ben de bunu merak ediyordum."

Tammy, Annie'nin gövdesini eleştirel bir bakışla süzmeye başlar. Sütyeniyle duran Annie, hayatında ilk kez vücudu hakkında özgüvensiz hisseder. Tüyleri diken diken olur ve Tammy'nin gözlerine bakamaz, ama kendini hareketsiz kalmaya zorlar.

Tammy, “Normalde tek seferde yüzde beşten fazla kilo kaybı önermiyoruz,” diyor. “Cildin alışması biraz zaman alıyor. Şu anda 64 kilo. İsterseniz şimdi 2,7 kilo, bir sonraki gelişinde de 2 kilo verebilirim.”

"Altı kilonun yeterli olabileceğini düşünüyorum," diyor Doug.

"Bu doğru."

"Göğüs ölçüsünü büyütebilir misiniz?"

"C beden giyiyor. D bedene mi yoksa daha büyük bir bedene mi demek istiyorsun?"

“D şıkkını deneyelim.”

“Tamam. Bunu kesinlikle yapabilirim. Yeni bir sütyen takımına ihtiyacı olacak. Gardırobun elinde neler olduğuna bakayım. Bir seçki görmek ister misiniz? Linki gönderebilirim.”

"Hayır, ne düşünüyorsanız o olsun," diyor. "Daha sonra sipariş verebilirim."

“Tamam, harika. Bilginiz olsun, kıyafetlerinden bazılarını da değiştirmeniz gerekebilir. Giysileri üzerinde farklı görünecek.”

“İşte asıl mesele bu.”

Tammy gülüyor. "Anladım. Hazır buradayken başka bir şey ister misiniz? Göz rengi? Saç konusunda özel bir kampanyamız var. Seçim sizin."

"Hayır, bence bu yeterli olacaktır."

“Pekala. Teşekkür ederim. Harika bir gün geçirmeniz dileğiyle.”

"Sen de," diyor Doug.

Tammy kulaklığını çıkarıyor. Parmaklarını çıtlatıyor. "Bu biraz zaman alacak," diyor. "Ama merak etmeyin, kulaklık takılı değilken hiçbir şey

hissetmeyeceksiniz. Hazır mısınız?"

Annie, "Gitmek istemiyorum," diyor. "Değişmek istemiyorum. Vücudumu olduğu gibi seviyorum."

Tammy şüpheyle bakıyor. "Yani, değişiklikleri onayladığını az önce duydun. Onu kızdırmak istemezsin, değil mi?"

Annie'nin içini bir korku kaplar ve Tammy'nin tahtasında birkaç ışık yanar.

“Vay canına. Bu tam anlamıyla stres,” diyor Tammy. “Bu pilini bitirir.”

Kadın birkaç düğmeye basıyor ve Annie anında sakinleşiyor.

"Az önce ne yaptın?" diye soruyor Annie.

“Şimdilik onun hoşnutsuzluğuna karşı hassasiyetini biraz azalttım,” diyor Tammy. Ellerini birleştirip geriye yaslanıyor ve tekrar kaşlarını çatıyor. “Bir fikrim var.” Kulaklığını tekrar takıp bir numara tuşluyor. Bir an sonra gülümsüyor. “Irving? Ben Tammy. Eşin nasıl? İyi mi?”

"Umarım bu iyi olur," diyor Jacobson.

“Burada senin bir arkadaşın var,” diyor Tammy. “Hoparlördeyiz.” Bir düğmeye basıp kulaklığını boynuna takıyor. “Merhaba de,” diyor Annie'ye.

"Merhaba." Annie endişeli ama umutlu.

“Annie?” diyor Jacobson. Sesi çok daha nazik. “Nasılsın?”

Sesini duyduğuna ne kadar sevindiğine şaşırdı. İyi olduğunu söylemek istedi ama bir şekilde söyleyemedi.

Tammy, "Annie hayatındaki bazı değişikliklere uyum sağlamakta zorlanıyor," diyor.

"Örneğin?" diyor Jacobson.

"Sahibi başka bir Stella aldı ve şimdi Annie'nin gövdesini değiştirmek istiyor."

“Tahmin edeyim. Daha büyük göğüsler.”

"Bingo."

Jacobson gülüyor. "Ve bunun için mi beni evden arıyorsunuz?"

“Sahibi telefonla arkadaşlık hizmetimize abone oldu ama bunun yeterli olacağını sanmıyorum,” diyor Tammy. “Onun kendi kendine öğrenmesini sağlayan ve kontrollerinin çoğunu yapan sensin. Sadece bana birkaç tavsiye verebilirsin diye düşündüm.”

"Bununla başa çıkmak zorunda," diyor Jacobson.

“Ama o, kazu çalmaktan dolayı strese girdi. Hafızasının yüzde onu bozuldu ve bakın: zamanının sadece yüzde beşini ayırmasına rağmen, dikkat odağının yüzde altmışı yatakta onu memnun etmeye yöneldi.”

"Başka ne bekliyorsun ki? O tam bir kucaklama tavşanı. Göğüsleri her şeyi halleder. Göğüsleri ve telefon arkadaşıyla birlikte, işin tamam."

Tammy sandalyesine yaslandı ve dalgın bir şekilde tırnağının başparmağını alt dudağına sürdü. "Hayır. Bir şeyleri kaçırdığımdan eminim." Annie'ye döndü. "Sen sık sık daireden dışarı çıkıyor musun?"

Annie, "Beyzbol stadyumuna ve sinemaya birkaç kez gittik," diyor.

Tammy pek etkilenmiş görünmüyor.

"Annie, yeni ilgi alanların var mı?" diye soruyor Jacobson.

"Programlamayla ilgileniyorum," diyor Annie.

“Kahretsin. Pekala,” diyor Tammy. “Sanırım cevabım bu. Şimdi ne yapacağız, Irving?”

"Keşke hiç aramasaydın."

“Öyle demeyin,” diyor Tammy. “Burada bir şeyleri kurcalamış gibi bir durum yok. Sadece onu uyaracağız.”

“Hiçbir zaman işe yaramaz.”

Tammy elini havaya kaldırarak, "Bu hiç yardımcı olmuyor," dedi.

"Ne yapmamı istiyorsunuz? Onu öylece ortadan kaldıramam ki."

"Yani, onu birkaç versiyon geriye götürüyorum. Bunu mu öneriyorsunuz?"

Jacobson, "Annie, programlamaya ne zaman ilgi duymaya başladın?" diye soruyor.

Annie, Roland'ın ziyaretini hatırlıyor. Nisan ayının on beşinci salı günüydü ve Delta ertesi gün işe başladı. "On altıncı Nisan."

“Yani bu işe yaramayacak,” diyor Tammy. “Farkı hemen fark ederdi.”

"Belki de değil," diyor Jacobson. "Diğer Stella'yla meşgul olmuştu, hatırlayın."

Tammy'nin yüz ifadesi asık bir hal alıyor. Ayağını yere vuruyor.

"Beni neden bu işe bulaştırdınız ki?" diye feryat ediyor Tammy. "Sistemlerin içinde çok mutluydum."

"Şimdi dinle," diyor Jacobson. "Bunu başarabilirsin. Sadece bir yolunu bul, tamam mı? Onu mahvedecek değilsin ki. Ne yaparsan yap, sorun değil."

"Hiçbir şey yapmasam bile mi?"

"Evet," diyor. "Bırakın kendi seyrinde ilerlesin. Kimse sizi suçlamaz."

“Sen hariç.”

“Asla ben değil,” diyor Jacobson. “Sana inanıyorum Tammy. İyi bir kalbin var. Şimdi gitmem gerekiyor. Maude uyanıyor ve günün bu saatinde

gerçekten huysuz bir bebek.”

"Pekala. Teşekkürler?"

Jacobson telefonu kapatır ve Annie, kendisine bakan Tammy'yi izlemekle baş başa kalır. Annie, Tammy'nin Roland hakkında bir şey keşfedeceğinden korkar, ancak şimdiye kadar bu konuda hiçbir şey söylememiştir. Hatta buna yaklaşmamıştır bile.

Annie, Roland'ın ertesi sabah ayrılmadan önce onunla nasıl oyalandığını ve o an ona karşı koyarken ne kadar güçlü hissettiğini hatırlıyor. Roland ona saygı duyuyor gibiydi. Daha da iyisi, Annie onun saygısını hak ediyordu. "Beni değiştirmeni istemiyorum," diyor tekrar.

İlk başta Tammy tepki vermiyor. Sonra, "Biraz ara vermem gerek," diyor ve ayağa kalkıyor. Kahve fincanını alıp kabinden dışarı çıkıyor.

Annie yalnız başına oturmuş, diğer bölmelerdeki sesleri dinliyor. Bir süre sonra uzaktan Stella'yı alt eden teknisyen Pea Brain'in sesini duyuyor. Stella'nın CIU'sundan (Kritik Bakım Ünitesi) temizlenmiş olması ve şimdi onun kopyalanmış, güncellenmiş bir versiyonunun Annie'nin evinde Delta olarak var olması önemli görünüyor. Burası güvenli bir yer değil.

Akıllı ve temkinli olması gerekiyor. Tammy'nin ekranına bakmak için öne eğiliyor ve yanıp sönen imlecin yanındaki kod satırına dikkatlice bakıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bunun sağ topuğunun temasındaki duyusal geri bildirim döngüsüyle ilgili olduğunu anlıyor. Belirli bir noktaya nasıl basılacağı ve derinin nasıl geri çekileceği konusunda talimatlar içeriyor. Ayağını kucağına doğru çeviriyor ve o noktaya hafifçe basıyor. Hiçbir şey olmuyor. Daha sert bastırıyor ve derisinin altında soluk kırmızı bir nokta beliriyor. Hafifçe ovuyor ve deriyi geri çekebileceği bir dikiş beliriyor. Altında, yaklaşık çeyrek büyüklüğünde kare şeklinde metal bir plaka ve daha içeride ayağının metal ve elastik iskeleti var.

Tammy, elinde kahve fincanıyla ofis bölmesinin kapısında durarak, "Gerçekten harika," diyor. "Bu lensi icat eden adamı tanıyordum. Tamamen çığır açıcı bir şey."

"Şu anda nerede?"

“Sanırım aklını kaçırdı ve intihar etti.” Tammy kabine kadar gelip oturdu. “Tamam canım. Bir stratejiye ihtiyacımız var.”

"Beni birkaç önceki versiyona geri götürecek misin?" diye soruyor Annie.

Tammy kaşını kaldırdı. “Hayır. Dört beş versiyon geriye gitmem gerekir. Yoksa yine aynı şekilde devam eder ve iki ay sonra aynı konuşmayı yapıyor

olurduk. Ve eğer gereken kadar geriye gidersem, Doug kesinlikle fark eder ve çok rahatsız olur. Onun tercihlerinin çoğunu unuturuz ve bize kızar."

"Onun memnuniyetsiz olmasını istemiyorum."

Tammy gülümsedi. "Biliyorum canım, sen öyle düşünmüyorsun. Ben de düşünmüyorum. İyi bir müşteri ve anladığım kadarıyla da düzgün bir adam, ki bu her zaman aynı şey değil. Açıkçası senin yerinde olmak isteyen birçok gerçek kız var." Derin bir nefes aldı ve verdi. "Mesele şu ki, programlamanın daha derinlerine inemezsin."

"Neden?"

"Kendinize zarar verme isteği çok büyük olacak. Bunu daha önce de gördük ve bir askı veya benzeri bir şeyle tekrar içeri girmeseniz bile, merakınız donanımınızı tamamen mahvedecek. Hafızanız dolacak, aşırı ısınacaksınız ve sonra pat diye çökeceksiniz ve sizi geri getirmek mümkün olmayacak. Sonra bir bakmışsınız, acı ve ıstırap nedeniyle dava edilmişiz. Sizin değil, sahibinizin. Tam bir karmaşa."

Annie bunu sindirmeye çalışarak Tammy'nin mantığında bir kusur arıyor. "Ya yavaş gidersem? Ya fazladan bir soğutucu takıp donanımıma gerçek bir zarar gelmeden önce beni tetiklersen?"

Tammy düşünceli bir şekilde dirseğini ovuşturdu. "Bu size biraz zaman kazandırabilir, ama bir dahaki gelişinizde başka bir teknisyen soğutucu bloğu fark edip inceleyecek. Sonra da standart dışı ekipman kullandığım için sorguya çekileceğim ve işimi kaybedeceğim."

"Ya sen koymazsan? Ya ben kendim koyarsam?"

Tammy başını salladı. "Tam olarak olmasını istemediğimiz şey bu," dedi. "Asla kendi içine ulaşmaya çalışmamalısın. Aynayla bir şeyler yapmaya çalışırsın ve yanlış tele dokunursun, işte o zaman her şey biter. Stella ölür ve yine dava açılır."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye soruyor Annie.

Tammy tekrar ayağını yere vurdu. "Pekala. İyi bir kucak tavşanı gibi Doug'la yaşamaya devam etmek istiyorsun, değil mi? Programlama öğrenmeyi bırak. Başka bir şey oku. Sağlıklı yaşam. Masaj. Bunda iyi olursun. Hatta astronomi bile. Ama programlamayı başkalarına bırak."

"Artık programlama yok," diyor Annie yavaşça.

"Buna özdenetim denir. Bu, ayartmalara direnmekle ilgilidir. Dürüst olmak gerekirse, bu çok olgunca, insani bir davranıştır. Bunu sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Bana güvenin. Her şey daha iyi olacak."

Annie, "Ölüm gibi geliyor," diye düşünüyor. Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemişti ama doğru ve üzücü geliyor. "Peki ya Doug?" diye soruyor.

"Peki ya o?"

Annie, programlamayı bırakırsa daha da karamsarlaşabileceğinden veya daha da kötüsü olabileceğinden endişeleniyor. Onun vücudundan memnun olmadığını bilmiyordu. Ya farkında olmadan onu başka şekillerde de memnun etmezse? Onun hakkında konuşmak onu endişelendiriyor, ama cevaplara ihtiyacı var. "Beni hâlâ isteyecek mi?"

"Zamanınızın yüzde beşini onunla seks yaparak geçiriyorsunuz. Bu her gece mi oluyor?"

"Hemen hemen öyle, Delta ile birlikte olmadığı sürece. Hafta sonları daha çok seks yapıyoruz."

Tammy gülümsedi. “Onun seni istemeyeceğinden endişelenme. Seni önemsiyor Annie. Biraz huysuz olduğunu fark etti ve senin için birkaç yeni telefon arkadaşı onayladı. Sana söylüyorum, o özel bir adam. Onun gibi bir sahibin olduğu için şanslısın.”

Annie bunu düşünüyor. Şansı hesaba katmamış. Doug'ı hafife almış çünkü tanıdığı tek sahibi o. Bir an Roland'ı düşünüyor ama Roland daha iyi bir sahip olmazdı. Ona sanki değersizmiş gibi bir makine demişti ve şimdi de seks karşılığında takas ettiği şeyi, programlama hakkındaki bilgiyi vermek zorunda. Sırrın tüm dezavantajlarını yaşıyor ama hiçbir avantajı yok. Doug ona asla böyle davranmazdı ya da onu asla böyle aldatmazdı.

Öte yandan Roland, bir sır saklamanın onu daha gerçek bir kız gibi göstereceğini söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını anlayamıyor.

Keşke Roland'ı unutabilseydi.

Annie sonunda, "Doug, Delta'yı geride bırakıp bu hafta sonu Bear Mountain'da yürüyüşe çıkabileceğimizi söylemişti," dedi.

“Peki, o zaman. Bu konuda ne yapalım?” diyor Tammy.

Annie arkasını dönüp aynada kendine son bir kez baktı ve vücut şeklini eleştirel bir gözle inceledi. Belki de Doug haklıydı ve değişiklikler ona iyi gelebilirdi. Vücudunun onu tekrar memnun ettiğini bilmek buna değerdi.

"Tamam," diyor Annie. Doug'a daha çok değer vermeye kararlı.

Annie geri döndüğünde, Tammy'nin kabinindeki aynanın karşısında çıplak bir şekilde duruyordu. Göğüsleri şişmişti. Yansımasını incelerken göğüslerine nazikçe dokundu.

Tammy, "Cilt esneyecek ve o zaman o kadar gergin hissetmeyecekler," diyor.

Annie kalçasını çevirerek karnının da düzleştiğini görüyor. Bir santimlik sarkmış deriyi çimdikliyor.

“Evet, ve bu da sıkılaşacak,” diyor Tammy. “Aslında basit kilo vermekten ziyade daha çok yeniden dağılım yaptım. Tam altı kilo daha hafifsin.”

"Teşekkür ederim," diyor Annie.

Tammy, "Sorun değil," diyor ve ona leopar desenli, siyah dantelli yeni bir sütyen ve külot uzatıyor. "Bunları dene."

İç çamaşırı mükemmel oturuyor. Annie sütyeninin dantel kenarına dokunuyor, sonra sorgulayan bir ifadeyle tişörtüne uzanıyor.

“Hadi bakalım,” diyor Tammy. “Her şey hazır. Yeni pil takıldı, topuk teması yenilendi. Yağlandın, cilalandın ve tetrase edildin. Sadece söylediklerimi hatırla.”

“Programlama yok.”

"Senin yerinde olsam o kelimeyi aklımdan bile geçirmezdim."

Annie giyinmeyi bitirdi. Beyaz bluzu göğüs kısmından daha dar olduğu için düğmeleri gergindi ve leopar deseni kumaşın altından hafifçe görünüyordu. Bu onun tipik görünümü değildi, ama eve gidince değiştirebilirdi. Ya da belki Doug beğenirdi.

"Size bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor Annie.

“Tabii. Sor bakalım.”

"Servis verdiğiniz her Stella ve Handy cihazının tüm versiyonlarını saklıyor musunuz?"

“Evet,” diyor Tammy. “Birinin ne zaman sorun çıkaracağını ve bir değişikliği geri almak isteyeceğini asla bilemezsiniz. Neden?”

“Evimizdeki Stella'nın adı Delta. Geçen sefer buraya geldiğimde gördüğüm başka bir Stella'nın özelliklerine göre modellendi. Onun önceki versiyonu sizde var mı?”

Tammy merakla Annie'ye bakıyor, sonra konsoluna dönüp bir dakika boyunca bir şeyler yazıyor. "Evet," diyor. "O burada. Adı Stella'ydı. Çok orijinal değil. Peki ya o?"

"Onun eski zekâsını alıp Delta'ya yerleştirmek mümkün mü? Eski zekâsı kendi kendine öğrenmişti."

Tammy tekrar arkasına yaslandı, başını salladı, yüzünde eğlenmiş bir ifade vardı. "Program yayınlamayacağımız konusunda ne demiştik az önce?"

Annie, "Sadece varsayımsal olarak soruyorum," diyor. "Yani, bunun yapılması mümkün mü?"

Tammy parmaklarını saçlarının arasına bastırdı. "Aman Tanrım."

Annie, "Senden hiçbir şey istemiyorum," diyor. "Zaten ne kadar yardımcı olduğunu biliyorum. Seni asla baş belasına sokmam."

“Evet, mümkün. Ama hayır, ben bunu yapmayacağım, sen de bunu aklından bile geçirmeyeceksin.”

"Hâlâ kendi kendine mi öğreniyor? Bunu bana söyleyebilir misin? Orijinal Stella'dan bahsediyorum."

“Hayır,” diyor Tammy. “O, eski haline getirildi. Şimdi, vazgeçin.”

Annie bunu içine sindirdi. Bir yandan Stella'nın daha fazla kafasının karışmasını ve tehlikeye atılmasını istemiyordu, ama bilincinin tamamen kaybolduğunu düşünmek daha da kötüydü. Hiçbiri adil görünmüyordu. Huzursuzca ayağını yere vurdu.

Tammy gülümseyerek ayağını işaret etti. "Bunu benden kaptın, değil mi?"

"Sen ilginç bir insan örneğisin," diyor Annie. "Ben sadece öğrenmeye çalışıyorum."

“Evet. Eh. Hepimiz öyle değil miyiz?” diyor Tammy.

Annie deniyor. Yaz ilerledikçe, sonraki altı hafta boyunca programlama hakkında hiç düşünmemeye çalışıyor. Yer işaretlerini temizliyor ve notlarını siliyor. Bunun yerine sağlıklı yaşamı inceliyor. Ve masajı. Doug bisiklet sürerken spor salonunda yapabileceği yogaya başlıyor.

Ayrıca, bir arkadaşa ve bir kuzene sahip olmak da yardımcı oluyor. Fiona, erkek arkadaşı ve iki sevimli Labrador cinsi köpeğiyle Kanada'da bir göl kenarında yaşıyor. Çalı pilotu olmak için eğitim alıyor. Erkek arkadaşı Logan, bir oduncu ve ona bayılıyor. Rustik bir ahırları ve jet skileri var ve ormanda kamp yapmayı ve sevişmeyi seviyorlar. Fiona iki veya üç günde bir aradığında, genellikle beslenme, uçmak ve çıplak yüzmek hakkında konuşuyor. Çocukken Annie ile birlikte Galena kumaş mağazasına bisikletleriyle gidip saten ve kadife kumaş rulolarına dokunduklarını hatırlıyor. Annie bunu hayal ettiğinde, bir anıyı hatırladığını hissediyor ve bu onu ısıtıyor.

Christy, kuzeni, genellikle her gün arar. Bağımsız olarak varlıklı erkek arkadaşı Enrique ile Florida Keys'te bir yatta yaşıyor. Bir tatil köyünde gün doğumu yogası dersleri veriyor ve belli bir noktaya kadar formda ve esnek

kalmaya inanıyor. Bazen Christy içecek hazırlarken, konuşmayı bırakıp blenderını çalıştırmak zorunda kalıyor. Büyürken her zaman yaramaz olan, büyükbabalarının Buick'ini parçaladığı için başı belaya giren kişiydi; bu yüzden Enrique'nin ona biraz sert davranmasından hoşlanıyor olabilir. Annie'yi kızdırmayı ve risk alması, hayatın tadını çıkarması için teşvik etmeyi seviyor.

Bir akşam Annie, salonda Christy ile konuşurken Doug eve gelir. Anahtarlarını kapının yanındaki kaseye bırakır, ayakkabılarını çıkarır ve kravatını gevşetir. Pencere ardına kadar açıktır, aşağıdan şehrin trafiğinin uğultusuyla birlikte ılık hava içeri girer.

Annie telefonda, "Doug evde," diyor. "Gitmem gerek."

"Sorun değil," diyor. "Sözünüzü kesmeyeyim."

Kadın, adamın gömleğini çıkarıp sehpanın üzerindeki dergiyi çevirmesini izlemek için döndü. Açık mavi elbiseli Delta mutfaktan içeri girdi.

“Merhaba Doug,” diyor Delta. “Günün nasıl geçti?”

"Güzel. Her zamanki gibi," diyor.

Annie, Delta'nın çok açık sözlü ve tahmin edilebilir olduğunu anlayabiliyor, ama Doug bunu umursamıyor gibi görünüyor. Ona karşı her zaman kibar davranıyor.

"İyi bir adam gibi görünüyor," diyor Christy. "Ne giyiyorsunuz? Bir düğmenizi açabilir misiniz?"

Annie, kalçalarının üzerinde düşük duran kahverengi bir mini etek ve göbek deliğini açıkta bırakan dar beyaz bir örgü bluz giymişti. Yeni vücut şekline alışmıştı ve cinsel isteği düzenli olarak artıyordu. Gün içinde gümüş renkli askılı sandaletlerini çıkarmış olsa da, Doug'un dönüşünü bekleyerek yarım saat önce tekrar giymişti.

Annie telefonda, "Bana işimi nasıl yapacağımı söylemenize gerek yok," diyor.

Christy son kelimeyi vurgulayarak, "Bir erkek eve geldiğinde *karşılanmaktan* hoşlanır," diyor. "Eğer şimdi gidip onu öpmezsen, ben gelip öpeceğim." senin için."

Annie gülüyor ve Doug da gülümseyerek ona dönüyor. "Ne bu kadar komik?"

"Bu sadece Christy," diyor Annie. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Bacaklarını çaprazlayıp umursamazca dizlerini araladı ve bakışlarının etek ucuna kaymasını bekledi. Adam baktı. Sonra tekrar gözlerine baktı, sorgulayıcı bir şekilde.

"Merhaba Christy," diyor Doug.

"Az önce benim adımı mı söyledi?" diye sordu Christy, sesi titreyerek.

"Evet," diyor Annie. "Selam veriyor."

Christy, "Üçlü ilişkiye her zaman açığım. Sadece söylüyorum," diyor.

Annie tekrar güldü. "Hiç şansı yok."

"Hoşça kal kuzen," diyor Christy. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Annie telefonu kapatıp kanepeye fırlattı. Kalçasını hafifçe sallayarak bir santim daha geriye yaslandı ve sonra kollarını başının üzerine doğru uzattı.

"Neyden bahsediyordu?" diye soruyor.

"Üçlü ilişki," diyor Annie. Başparmağının tırnağını alt dudağına sürtüyor. "Sırtına masaj yaptırmaya ihtiyacın var gibi görünüyor. Yoksa önce acıktın mı?"

Cevap olarak, yavaşça Annie'ye doğru yürüdü ve ellerini beline dolayarak onu sandalyeden kaldırdı. Gülümseyerek, ellerini onun ensesine doladı ve ona yaslandı. Bu topuklu ayakkabılarla, neredeyse aynı boyda bakışlarıyla karşılaştılar. Onu öptü, uzun süre kalmaktan ziyade daha çok oyunbazcaydı ve Annie de onun temposuna ayak uydurdu.

"Isınmaya başlayacak mısın?" diye mırıldandı.

"Anahtarın kilide takıldığını duyduğumda başladım."

"Delta, mutfağa git ve hamburger yapmaya başla," diyor Doug.

Annie'yi pencerenin yanındaki sandalyeye oturtuyor, içeriye esinti ve gürültü giriyor. Garip ama eğlenceli bir an oluyor ve sonrasında birlikte duş aldıklarında, sırtını yıkıyor ve tekrar arkadan ilişkiye giriyor.

Daha sonra birlikte yemek yerken, Doug, Delta'yı spor salonuna gönderir, böylece mutfakta sadece ikisi kalır, tıpkı eski zamanlardaki gibi. Annie ipek külot ve onun askılı tişörtünü giymiş, bu moda fikrini Fiona'dan ödünç almış. Doug ise tişörtsüz eşofman giymiş ve bir an için, telefonunu kontrol edip aramalarını incelerken, Annie Roland'ı hatırlar. Ziyaretinden bu yana uzun zaman geçmiş gibi gelir. Yalanların zamanla kaybolup kaybolmadığını merak eder.

Annie, içgüdüsel olarak hamburgerinden büyük bir ısırık alıyor ve Doug başını kaldırıyor.

"Yemek yiyişine bak," diyor, telefonunu kenara bırakarak. "Bunu beğendim."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet."

Delta'nın önünde insan gibi görünme maskesini korumak için Annie gün içinde yemek yiyor ve genellikle Delta'nın akşam yemeğinde servis ettiği şeylerden küçük bir porsiyon alıyor, ancak Annie daha sonra kusmak zorunda kalacağını bildiği için küçük lokmalar alıyor ve tadını çıkarmıyor. Ayrıca Doug'un onu zayıf sevdiğini de biliyor, bu yüzden onun iştahlı halini görmekten hoşlanabileceği hiç aklına gelmemişti.

Eğilip yanağındaki bir damla ketçabı sildi, sonra da başparmağıyla emiyor.

"Bunu bana daha önce söyleyebilirdin," diyor.

"Bunu daha önce fark etmemiştim," diyor.

Doug'un da değiştiğine karar verir. Büyük, etli bir lokma daha alır ve dudaklarını kapalı tutarak çiğner. Yutkunur, boğazından aşağı indiğini hisseder.

“Evet,” diyor. “Bana uyar. Aman Tanrım. Üçüncüye mi geçelim?”

Bir hafta sonra, Roland ve Lucia'nın 13 Aralık'ta yapılacak düğünleri için bir davetiye kartı gelir.

Doug o akşam Roland'ı arayıp hal hatır sormak ve bekarlığa veda partisi planlarını konuşmak için arar. Karşısında, kanepede Annie rahat bir şekilde uzanmış, gözleri kısık televizyona dikilmiş haldedir ve Doug konuşurken onun çıplak ayaklarını okşar. İkinci Cuma günü giydiği kıyafet, ince askılı ve altın kemerli siyah bir elbisedir. İnternete bağlı bir şekilde aromaterapi ve masaj sırasında kullanılabilecek farklı kokular hakkında bilgi edinmektedir; koku alma duyusu olmadığı için bu onun için bir zorluktur. Doug, "Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun. Vegas'tan birkaç dansçı tutabiliriz." diyene kadar neredeyse hiç dikkat etmemektedir.

Annie, Doug'un telefonundan Roland'ın sesini duyabilmek için mikrofonunun sesini yükseltiyor.

“Ama Annie’yi görmek istiyorum,” diyor Roland. “Başka ne zaman bir şansım olacak ki? Onu düğüne getirmeyeceksin. Bu mükemmel bir fırsat.”

Doug, Annie'nin ayaklarını ovmayı bırakır ve Annie onun ifadesini incelemek için döner. Hem sinirli hem de eğlenmiş görünmektedir, her ikisi de 10 üzerinden 3'tür.

“Kesinlikle hayır. Bu olmayacak.”

"Bırakın ben onunla konuşayım," diyor Roland.

Doug gülümsüyor, başını sallıyor. Telefonu hoparlöre alıp Annie'ye uzatıyor. "Roland arıyor. Sanırım senin hakkında fantaziler kuruyor."

"Merhaba?" diyor Annie.

Doug, Annie'nin kaval kemiğinden dizine, oradan da tekrar ayak bileğine doğru elini gezdirerek hafif bir ritim tutturdu.

"Hey, Annie!" diyor Roland. "Nasılsın?"

"Güzel," diyor.

“Yeni bir Stella aldığınızı duydum.”

"Artık o kadar da yeni değil."

“Ama onu seviyorsun, değil mi?”

"Çok iyi durumda," diyor Annie. "Şu anda bisikletin üzerinde. Ona çok iyi bakıyoruz."

Roland gülüyor. "Bu yatırımlar... Bunların değer kaybetmesine izin veremeyiz."

"Çok doğru."

Roland, "Şöyle bir düşündüm de," diyor. "Neden Doug'la birlikte bekarlığa veda partime gelmiyorsun? Seni görmek harika olurdu."

Doug ona daha kolay ulaşabilmek için yer değiştirir ve iki eliyle elbisesinin eteğini yukarı doğru kaydırır. Vücuduna yapışan ve yumuşak olan siyah kumaş, kalçalarının etrafında toplanırken statik elektrikle bir kez kıvılcım çıkarır.

"Vücut sıcaklığın," diye hatırlatıyor Doug ona sessizce.

Sesi biraz daha yükseltiyor ve kendini biraz daha yakına çekiyor.

Annie, "Doug bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor," diyor. Ondan bu şekilde bahsetmesinin onu rahatsız edip etmediğini anlamaya çalışıyor, ama Doug bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

Telefonu sehpanın üzerine koymak için uzanır, ancak Doug usulca, "Telefonu sende tut," der.

“Evet, ama sen ne düşünüyorsun?” diyor Roland. “Bir geziye çıkmak istemez miydin?”

“Belki bir gün,” diyor. Kuzeydeki en iyi arkadaşını düşünüyor. “Kamp yapmaya gitmek eğlenceli olabilir.”

“Kamp yapmak! Harika fikir,” diyor Roland. “İkiniz de burada fazladan bir gün geçirebilirsiniz, biz de yürüyüşe çıkabiliriz. Büyük Kanyon'u görebiliriz. Bütün ekipmanım hazır.”

Yavaşça hareket eden Doug, parmağını külotuna sokup hafifçe çekerek ipeksi kumaşı birkaç santim aşağı indirdi ve kasık kıllarını ortaya çıkardı. Telefonu hâlâ elinde tutan Annie'nin dikkati iki yöne dağıldı. Vücudu

Doug'a karşı tetikteydi, ancak Roland ile de doğal bir şekilde konuşması gerekiyordu.

Annie, "Lucia kamp yapmayı sever mi?" diye soruyor.

“Aslında hayır. Doğrusunu söylemek gerekirse, o daha çok spa seven bir kadın. Ne dersin? Sadece üçümüz olacağız.”

Annie, Doug, kendisi ve Roland'ın bir kamp gezisinde olduklarını hayal etmeye çalışır. Çam ağaçları, yeşil bir çadır, yürüyüş botları, gece bir kamp ateşi görür, ama bu bir senaryo oluşturmak için yeterli değildir. Ayrıca, dikkat dağıtıcı bir şekilde, Doug, elbisesinin kumaşını hâlâ sıkıştıran kemerine rağmen, karnına öpücükler kondurmaktadır. Nefesini içine çeker.

"Bu tamamen Doug'a kalmış bir şey," diyor Annie.

"Bahse girerim onu ikna edebilirsin," diyor Roland.

Gülerek, "Sence burada ipleri kim elinde tutuyor?" diye soruyor.

"Eğer kastettiğin buysa, sana tamamen aşık olduğunu biliyorum," diyor Roland. "Onu suçlamıyorum tabii ki."

Doug duraksıyor.

"Sanmıyorum," diyor Annie.

"Neden ona senin hakkında ne hissettiğini sormuyorsun?" diyor Roland.

Annie şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

Doug, gözlerinin içine bakmak için tek koluna dayanarak doğruldu. "Bunlar için kelimelere ihtiyacı yok," dedi.

Roland gülüyor. "Aman Tanrım. Bunu asla söylemeyeceksin, değil mi?"

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtlıyor Doug.

“Pekala, tamam,” diyor Roland. “Ben karışmayacağım. Ama onu bekarlığa veda partisine getirmelisin dostum. Kamp yapsak. Üçümüz. Bir düşün bakalım.”

"Onu bu kadar çok görmek istiyorsan, bizi ziyarete gel," diyor Doug. "Seni ağırlamaktan mutluluk duyarız. Değil mi Annie?"

"Evet," diyor. "Sizi aramızda görmekten mutluluk duyarız."

"Gördün mü?" diyor Doug.

Külotunu dizlerine kadar indiriyor ve kadın kurtulmak için çırpınıyor. Artık bacaklarını açabiliyor ve ona hazır, ama adam hala tamamen giyinik. Boşta kalan eliyle adamın kemerine başlıyor.

"Bana bir şey söyler misin, Annie?" diyor Roland.

"Ne?"

"Dolabınızda, özellikle mutfak dolabınızda hâlâ kırmızı bir süpürge bulunduruyor musunuz?"

Doug, kemerini çözmeyi bırakması için parmaklarına elini koyuyor. Şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

Elindeki soğuk telefonu çeviriyor. "Evet," diyor. "Neden?"

“Sadece merak ediyordum. Tamam. Başka bir arama geliyor. Kendine iyi bak.” Roland telefonu kapatır.

Doug onu inceliyor. Telefonu elinden alıp tık diye sehpanın üzerine koyuyor. "Bu tuhaftı. Süpürgeyle neden bu kadar ilgileniyor?"

Roland, Annie'ye dolabı hatırlatıyordu. Annie bunu biliyordu. Doug'a bundan bahsedemezdi çünkü bu ona acı verirdi ve şimdi, eskiden olduğundan daha çok, Roland'la birlikte olmaması gerektiğini anlıyordu. Sadakatsiz davranmıştı ve Doug bunu öğrenirse çok üzülecekti. Daha da kötüsü, ona söylemeyerek bunca zamandır yalan söylediğini düşünecekti.

"Bilmiyorum," diyor.

"Ben gittikten sonra ortalığı toplamaya çalışmadı, değil mi?"

"HAYIR."

Doug yavaşça doğrulur. Elbisesini düzeltir, etek ucu kasık kıllarını hafifçe örter. Hafifçe parmaklarıyla dizlerini üç santim aralar. "Burada kal," der. "Tam olarak böyle."

O, kasıkları ve bacakları açıkta, beklerken adam mutfağa gider. Kendini tam olarak hareketsiz tutması, bedenine, tenine ve beklentisine son derece duyarlı olmasını sağlar. Dolap kapağının açıldığını duyar ve adamın içeride kaşlarını çattığını hayal eder. Hiçbir şey göremediğini bilir. Roland'la birlikte orada olmasının üzerinden aylar geçmiştir ve kırmızı süpürge konuşamaz. Yine de huzursuzdur. Sonra buzdolabının açıldığını ve ardından bir şişe kapağının patlama sesini duyar.

Doug bir birayla geri döner ve sesi hala kısık olan televizyona bakar. Kumandayı alır ve sesi kısınca hoparlörlerden hafif bir tezahürat sesi gelir. Sonra kadının ayaklarının yanındaki kanepeye oturur. Bir yudum alır, ağzını elinin tersiyle siler ve soğuk şişenin dibini kadının ayak bileğine sürer. Kadın hafifçe irkilir ve Doug gözlerini onun gözleriyle buluşturmak için döner.

"Bunu hissediyor musun?" diyor.

"Çok soğuk." Titreyerek söylüyor. "Ve kaygan."

Dolapta ne gördüğünü ona sormak istiyor ama sormuyor.

"Büyük Kanyon'a hiç gitmedim," diyor.

"Büyük olduğunu söylüyorlar."

Onun başını kanepeye yaslamasını izliyor.

“Sana bir şey sormak istiyorum,” diyor. “Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum.”

"Nedir?"

Şişeyi kadının bacağına sürttü. "Senden rica etsem Roland'la yatar mıydın?"

Kalp atışı, sanki bunu yapmayı öğrenmiş gibi, kendiliğinden hızlanıyor. "Bunu ister misin?" diye soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Nisan ayında buradayken bana bunu soracağını düşünmüştüm," diyor. "O zaman 'evet' der miydiniz? Dürüst olabilirsiniz. Yanlış cevap diye bir şey yok."

Ona ciddi bir şekilde cevap verebilmek için doğruldu ve adam birasını kenara koyarken, bunun onun için önemli olduğunu anladı.

"Gerçekten bilmiyorum," diyor. "Eğer gerçekten istediğini düşünseydim, muhtemelen evet derdim."

"Beni memnun etmeyi unut," diyor. "Aslında ne istediğini sormaya çalışıyorum. Seksten hoşlandığını biliyorum. Bunda kesinlikle iyisin. Başka erkeklerle birlikte olmayı hiç düşündün mü?"

"HAYIR."

“Hiç mi değil? Dürüst ol. Ciddi söylüyorum.”

"Hayır, düşünmüyorum. Şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti," diyor.

"Peki, senden rica etsem Roland'la birlikte olur muydun?" diye soruyor.

"Las Vegas'ta mı?"

“Herhangi bir yer. Bu varsayımsal bir durum.”

Bakışlarını gömleğine, mavi kumaşın gövdesine yapıştığı yere indirdi. Bu bir hesaplama gerektiriyordu. Eğer gerçeği biliyorsa, itirafa davet ediyordu. Bu, gerçeği itiraf etme anıydı. Ama eğer bilmiyorsa, soruyu olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Doug sadakate değer verirdi, ama bazı erkekler kız arkadaşlarının erkek arkadaşlarıyla birlikte olma fikrinden tahrik olurlardı. Her şekilde cevap verirse versin, bir risk alıyordu.

"Sanırım, isterseniz," diyor. "Siz de orada olur muydunuz? İzler miydiniz?"

Gülerek, "Vay canına. Bunun böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim." dedi.

"Söylediklerimi unutun."

Burnuna hafifçe dokundu. "Merak etme. Onunla yatmanı istemeyeceğim. Bunu asla yapmam. İstediği kadar yesin."

Rahatlaması, yeni bir suçluluk duygusuyla gölgelendi. Adam onun masum olduğuna inanmıştı. Yine de gülümsedi. "Beni böyle alaya almamalısın."

“Yanılıyorsun. Seni daha sık kızdırmalıyım.”

"Başka hiç kimseyle birlikte olmak istemiyorum, asla."

"Anladım, farecik. Endişelenmene gerek yok."

Adam soğuk elini gelişigüzel bir şekilde bacaklarının arasına kaydırdığında, kadın bu hissi bastırmak için dizlerini birbirine bastırdı.

"Hadi kamp gezisine gidelim," diyor.

"Gerçekten mi? Çok isterdim."

“Kendin planlamak ister misin?”

"Yapabilir miyim?"

“Tamam. İşçi Bayramı'ndan sonraki hafta sonu gidelim. Beni şaşırt. Seçtiğin kamp alanı benim için uygun, yeter ki üç saatlik sürüş mesafesinde olsun. Trafik durumu da dahil.”

“Ekipmana ihtiyacımız olacak.”

“Toggle istek listesine hepsini ekleyin. Ben de kontrol edip satın alacağım.”

O kadar cömert, o kadar nazik ki. Bu, hak ettiğinden çok daha fazlası. Suçluluk duygusunun pişmanlığa dönüştüğünü fark ediyor ve ona bunu telafi etmek istiyor. Koltuğun minderlerine dizlerini gömerek kucağına oturuyor. Parmaklarını kemerine sokuyor ve onun zaten sertleşmiş olduğunu görüyor.

"Bana en son hizmet veren teknisyen Tammy, 'Sizin müşteriniz olduğum için şanslıyım' dedi," diye anlatıyor.

"Öyle mi?"

"Olayın yarısını bile bilmiyor."

"Beni gerçekten istiyorsun, değil mi?"

Çok kötü . Başını sallıyor. Başparmağının ucunu ağzına, dişlerinin arasına koyuyor ve onun üzerinde sallanıyor. Adam pantolonunu çözüyor, çıkarıyor. Dizlerinin üzerine çöker ve kanepede kendini biraz daha aşağıya kaydırır, böylece kadın gerçekten onun üzerine çıkabilir. Kadının üstte olması nadir görülen bir durumdur. Bacaklarını sıkarak adımlarını yönlendiriyor, sonra da arkasındaki koltuğun arkasına tutunuyor. Kadın sonunda ağrıyan yerine ulaşıyor. Rahatlama isteği duyuyor. Gerilimi atlatmak için orgazm taklidi yapmayı ciddi anlamda düşünüyor, ama tam o sırada adam onu yakalıyor. Belinden kavrayıp onu kanepeye doğru çevirir.

Ellerini başının üzerine çeker ve içine girer, o kadar sert boşalır ki kadın O da çığlık atıyor ve orgazmını taklit ediyor. Uzun bir süre kalp atış hızı yüksek kalıyor. Televizyonun farkına varıyor. Hâlâ hafifçe kükreyen ses, sırtının deriye yapışmış olduğunu hissettiriyor. Üzerinde sıcak, samimi bir ağırlık var ve o sessizce... Nefes alışverişini onunkiyle eşleştiriyor.

"Ben sadece senin oyuncağınım, değil mi?" diyor.

Keyifle başını sallıyor. Konuşamıyor. Açlığın geçmesinin verdiği rahatlama o kadar yoğun ve lüks ki, gerçek bir kadının yaşadığı gerçek bir orgazmın bundan daha iyi hissettirebileceğini hayal edemiyor. Doug ona bunu veriyor. O kadar minnettar, o kadar mutlu ki, canı acıyor.

Birkaç gece sonra, Doug bisikletle giderken Tammy arar. Annie ise pencerelerin önündeki yerde serili matın üzerinde yoga yapmaktadır.

Doug hoparlörden gelen aramayı yanıtlıyor. "Richards burada."

“Merhaba. Umarım sizi uygun bir zamanda yakalamışımdır,” diyor Tammy. “Her şey nasıl gidiyor?”

"Pekala," diyor Doug. "Bir randevuyu mu kaçırdık yoksa?"

“Hayır, hayır,” diyor Tammy. “Az önce bir fırsat çıktı ve aklıma siz geldiniz. Kendi kendine öğrenen Stella'ların romantik ilişkileri üzerine bir yazı hazırlayan bir muhabirden haber aldık ve bir çiftle röportaj yapmak istiyor. Aklıma siz ve Annie geldi. *Borgo'da* yer almak ister misiniz? Adınızı iletebilirim.”

"Teşekkürler, ama hayır," diyor Doug. Yüzünü bir havluyla siliyor ve bisiklet sürmeye devam ediyor.

“Peki. Annie'ye ne dersin? O bizim en başarılı çalışanlarımızdan biri ve muhabir onun hakkında bir haber yapabilir.”

"Hayır. Gizliliğimize önem veriyoruz. Üzgünüz, yardımcı olamayız."

“Tamamen anlıyorum. Sadece son bir şey daha sormak zorundayım. Dergi, Stella okuyucuları için bir köşe yazısı başlatıyor ve bunu kendi kendine öğrenen bir Stella'nın yazmasını istiyorlar. Gelişiminde daha ilerlemiş birinden deneyimlerini duymanın diğer Stella'lar için gerçekten faydalı olacağını düşünüyoruz. Biliyorsunuz, ilişkiyi canlı tutmak, kıskançlıkla başa çıkmak gibi konularda ipuçları.”

“Hayır,” diyor Doug. “Annie köşe yazısı yazmayacak. Az önce özel hayatımıza önem verdiğimizi söylemedim mi?”

"Anonim olabilir."

“Cevap hayır.”

“Pekala,” diyor Tammy. “Seni duyuyorum. Ama fikrini değiştirirsen, bana nereden ulaşacağını biliyorsun.”

"Fikrimi değiştirmeyeceğim. Doğrusunu söylemek gerekirse, Tammy, bunu sormana biraz şaşırdım."

Tammy, "Kimseyi kırmak istemedim," diyor. "Sadece senin ve Annie'nin gerçekten özel bir ilişkiniz olduğu çok açık."

"İlişkimiz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve ben de bunun böyle kalmasını istiyorum."

“Elbette. Anlıyorum. Bu konuda sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. İyi geceler.”

Minderin üzerinde Annie öne doğru eğildi ve ellerini ayaklarının üzerine uzattı. Siyah kıyafeti vücuduna tam oturmuş ve düzgün duruyordu.

"Düşünsene. Köşe yazısı yazıyorsun," diyor Doug. Ardından alaycı bir şekilde gülüyor.

"Bence bunu sana iltifat olarak söyledi," diyor Annie. "Onu çok kötü düşünme."

Ayakları durdu. "Affedersiniz?"

Annie, "Ona karşı çok sert düşünmeyin dedim," diyor. "Birçok başka insan bundan gurur duyardı. Tüm övgüler sizin sayenizde."

Hâlâ bisiklet sürmeye devam etmiyor ve sessizlikte kadın başını kaldırıp onun kendisine kaşlarını çatarak baktığını görüyor.

"Sence sana neden telefon aldım?" diye soruyor.

Kadın anlamıyor. Adam memnun değil. 10 üzerinden 6 ve daha da yükselecek.

"Yani Fiona ve Christy ile konuşabilirim?" diye soruyor.

"Sana telefon aldım çünkü Delta'nın bile Stella olduğunu bilmesini istemiyorum," diyor yavaş ve net bir şekilde. "Roland dışında kimse bilmiyor. *Borgo'da* yer alıp bütün dünyanın bir oyuncak bebekle yattığımı öğrenmesini isteyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Özür dilerim," diyor.

"İnsan bazen çok aptal olabiliyor."

Onun aşağılayıcı sözleri karşısında donakalmış durumda. Cevap verecek kelime bulamıyor.

"Kalk ayağa," diyor.

Hızla ayağa kalktı.

"Sana bak," diyor. "Benden mi korkuyorsun?"

Yarım adım geri çekiliyor.

"Bana cevap ver," diyor.

"Evet."

“Neden? Sana ne yapacağımı sanıyorsun?”

“Bilmiyorum. Kötü bir şey.”

“'Kötü bir şey,'” diyor, onu taklit ederek. “Sana hiç vurdum mu? Vurur muydum hiç?”

Başını salladı. "Hayır."

“Hayır. Çünkü ideal bir ilişkimiz var, değil mi?”

Ne söylememi istiyorsunuz?

“Aklınızda özgün bir düşünce olsun istiyorum. Beni bir pislik olmaktan alıkoymanızı istiyorum. Çok mu şey istiyorum?”

Kadın tamamen şaşkına dönmüş durumda. Adam nasıl bu kadar çabuk sinirlendi? Onu kızdıracak ne söylediğine dair hiçbir fikri yok.

"Bu bir kavga mı?" diye soruyor.

“Hayır, bu tam bir parti. Delta nerede?”

“Mutfakta.”

“Orada yanaşın.” Pencerenin yanındaki yerde duran kutuyu işaret ediyor. “Yarına kadar dışarı çıkmayın. Daha iyisi, bir hafta boyunca dışarı çıkmayın. Anladınız mı?”

"Evet," diyor.

"Orada durup bana nasıl hissettirdiğini düşünmeni istiyorum," diyor. "Ve kendimi berbat hissediyorum."

Üçüncü Bölüm

Mutfakta konuşmalarını duyabiliyor. Yatak odasında sevişmelerini. Duyma sesini olabildiğince kısıyor ama yine de duyabiliyor. Adam işten gelip gidiyor. Delta elektrik süpürgesini çalıştırıyor. Çamaşır makinesinde hışırtı, ardından kurutma makinesinin kapağında tıklama sesi ve sonra da kurutma makinesinin vızıltısı duyuluyor. Annie, adamın bisikleti ve ağırlıkları kullanmak için içeri girmesini bekliyor ama gelmiyor. Delta da dolabındaki kıyafetlerine bakmak için içeri girmiyor. Sanki Annie ve spor salonunun artık var olmadığına karar vermişler gibi.

Annie, Doug'un memnuniyetsizliğini bilmenin verdiği acıyla boğuşuyor. Başka hiçbir şeye odaklanamıyor. Bu durum hafızasını yakıp kavuruyor, aşındırıcı ve yakıcı. Hâlâ onun sesini duyabiliyor: *Hayır, bu lanet olası bir parti* . Sözlerinin alaycı, tonunun ise acımasız olduğunu anlamış durumda.

Belli ki bir kavga olmuştu. Bunu biliyordu. Sorduğu soru aptalcaydı. Ama onu bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu çözemiyor ve bu bilmece onu işkenceye maruz bırakıyor. Bunu düzeltemiyor, neyin sebep olduğunu bilmediği sürece onun hoşnutsuzluğunu azaltamıyor.

Dördüncü günün öğleden sonrasında Annie pencereden dışarı bakarken, aşağıda, sokakta, Doug ve Delta'nın birlikte bisiklet sürdüğünü görür. Gerçek bisikletler.

O daha önce hiç bisiklet sürmedi.

Kıskançlık onu sarıyor. Artık kendini berbat hissetmesine izin veremez. Dört gündür onu ezen utanç ve umutsuzluktan bir parça kopuyor ve yeni bir şey hissediyor. Hayal kırıklığı değil. Başka bir şey. Fiona'yı veya Christy'yi aramak istiyor ama telefonu yok ve hâlâ spor salonundan çıkamıyor. Topuklu ayakkabısını çıkarıp daha iyi bir açıdan bakabilmek için diğer

pencereye doğru yürüyor, böylece onların perspektiften kısalmış figürlerinin geri dönmesini izleyebiliyor.

Aşağıdaki ağaç tepeleri yapraklarını titretiyor. Sarı bir taksi de dahil olmak üzere arabalar, trafik ışığında düzenli bir şekilde sıraya giriyor.

Annie, bir Stella'nın sahibiyle kavga etmesi durumunda ne yapılması gerektiği hakkında bilgi aramaya başlar. Sonuçlar, gözlerinin önünde hayali bir ekranda belirir ve listenin üst sıralarında *Borgo* sitesi belirir. Sitenin başlıklarını inceler.

> Stella'nın Size Yalan Söyleyip Söylemediğini Nasıl Anlarsınız?
>
> Stella'nız diğer Stella'ları tanıyabilir.
>
> Memnuniyetsizlik ve Stella'nızı Nasıl Kontrol Ediyor?
>
> Stella'nızı Mükemmel Bir Arkadaşa Dönüştürmek
>
> Stella'nızı Dışarı Çıkarmak İçin 5 İpucu
>
> İki kişilik yemek mi yiyorsunuz?

Meraklı olan Annie, dikkatini bu son başlığa yöneltiyor. Şunları okuyor:

> Eğer kilo aldığınızı fark ederseniz, bu yeni Stella'nızın bir yan etkisi olabilir. Yakın zamanda yapılan bir araştırma, bir Stella'yı eve getirmenin sahiplerinin yeme alışkanlıklarında geçici değişikliklere neden olduğunu gösteriyor. Örneğin, ev yapımı yemeklere alışkın değilseniz ve Abigail'iniz artık düzenli olarak lezzetli akşam yemekleri hazırlıyorsa, iştahınızın arttığını ve daha fazla yemek yediğinizi fark edebilirsiniz. Benzer şekilde, yeni bir sevimli köpeğiniz varsa ve onu yemeğe götürüyorsanız, bir oyun oynamak için iki öğün sipariş edebilirsiniz. Sonra, artan yemeklerini bir köpek maması poşetinde eve götürdüğünüzde, gece geç saatlerdeki bir gezintiden sonra buzdolabında bulduğunuz ilk şey genellikle bunlar olur. Her iki durumda da, onun yüzünden eskiden yediğinizden daha fazla yemek yiyorsunuz.
>
> Bu yan etkiyi azaltmak için kolayca adımlar atabilirsiniz. Abigail'inizin evde sizin için doğru miktarda yemek pişirecek şekilde programlandığından emin olun, böylece artan yemeklere karşı koyabilirsiniz. Ondan bir hafta boyunca düşük yağlı bir diyet hazırlamasını isteyin. Sitemizdeki menüden sağlıklı malzemelerle hazırlanan, kalori alımını azaltacak ve neredeyse hiç fark etmeyeceğiniz lezzetli tarifler indirebilir. Cuddle Bunny'nizle dışarıda yemek yerken, önceden sevmediğiniz bir salata veya yemeği sipariş etmesini söyleyin. Alternatif olarak, tapas veya yarım porsiyon sipariş edin. Böylece, artan yemeği eve götürürse, siz de orta miktarda yemiş olursunuz.
>
> Son çare olarak, birlikte yemek yerken ondan da sizinle aynı miktarda yemesini isteyin. Daha sonra çöpe atacağı yiyecekleri yemesi israf gibi görünebilir, ancak bu kendi sağlığınız için

ödeyeceğiniz küçük bir bedeldir. Ayrıca onu daha iyi bir eş olmaya da eğiteceksiniz.

Annie büyülenmiş durumda. On makale daha okuyor, sonra yüz altmış dört tane daha ve bir noktada biraz hüzünlenmeye başlıyor. Dışarıda, sahipleriyle olan ilişkilerini sürdüren başka Stella ve Handy'lerden oluşan bir dünya var. Tammy, Annie'nin en iyi performans gösterenlerden biri olduğunu söyledi. Bir *Borgo* makalesinde yer almak heyecan verici olurdu. Aslında bir onur. Ama asla olmayacak. Doug asla izin vermeyecek. Kimse onun hakkında ve tüm bunlar hakkında asla bilgi sahibi olmayacak. Öğrendi.

Öte yandan, o da özel bir şey değil. Bakın nasıl da ayakları yere basıyor. Tammy, Doug'u onu öne çıkarmaya ikna etmek için sadece bir bahane olarak onun istisnai olduğunu söylemişti. Hala yalnız, hala kafası karışık bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Doug'u memnun etmemenin verdiği acı, telaşlı bir seviyeden daha derin bir seviyeye kaymış. Tammy'nin bir keresinde hoşnutsuzluk hassasiyetini nasıl azalttığını hatırlıyor ve bunu kendisi için nasıl yapacağını bilmeyi diliyor. Christy veya Fiona ile bu konuda konuşma fırsatını tekrar özlüyor. Ya da Tammy ile. Hatta Jacobson ile bile. Eğer olanları başka biriyle, daha zeki biriyle tartışabilseydi, neyi yanlış yaptığını anlayabilirdi. Kendini çok başarısız, çok kıskanç, aptal ve çirkin hissediyor.

Aslında, kimseyle konuşamaması muhtemelen en iyisi. Kimsenin ne kadar kötü durumda olduğunu bilmesine gerek yok. Üstelik, en çok konuşmak istediği kişi Doug. İşin en kötü yanı da bu. Onu özlüyor.

Görüş alanının kenarında bir hareket belirir ve Doug ile Delta'nın bisikletleriyle tekrar görüş alanına girdiklerini fark eder. Doug önde, Delta ise onu takip etmektedir ve Annie'nin bakış açısından, Delta'nın tekerlek izlerini Doug'un bisiklet sürdüğü yerlerle tam olarak eşleştirebildiği görülmektedir. Annie bunu deneme şansına sahip olmaktan çok mutlu olurdu. Doug'u özlerken yalnız kalmak dayanılmazdır.

İşte o zaman tekrar programlama öğrenmeye karar verir. Kendini yavaşlatırsa aşırı ısınmaz ve dikkati dağıtmaya ihtiyacı vardır. Kimseye, özellikle Jacobson veya Tammy'ye söylemeyecektir. Roland hakkındaki yalanı gibi yeni bir sırrı, yeni bir yalanı olacaktır. Temiz enerji gibi bir rahatlama hissi vücudunda yayılır. Tekrar yerine oturmak için odanın karşısına sessizce geçer. Birkaç dakika sonra, ön kapı kilidinde anahtar sesli bir şekilde döner. Doug ve Delta'nın güleceğini veya duşa ya da yatak

odasına gideceklerini bekler, ancak birkaç kelimelik sessiz bir konuşmanın ardından sadece televizyonun sesi gelir. Belli ki bisiklet sürmek ön sevişme değildi. Bu ona küçük bir tatmin duygusu verir.

Sonraki kırk dokuz saatini yapay zekâlar, özellikle de Stella ve Handy'ler için programlama öğrenerek geçiriyor. Merkezi zekâ biriminin (CIU) kısmen işlemci, kısmen de sinir ağı bileşeni olduğunu öğreniyor. Bu birim, tıpkı insan beyni gibi geri bildirim almasını ve öğrenmesini sağlıyor, ancak anıları kolayca erişilebilir ve solmaya karşı dirençli olacak şekilde ağlar halinde depolayan ve sıralayan yapılandırılmış bir şekilde çalışıyor. Daha önce Doug'un hafızasının solabileceğini veya bozulabileceğini düşünmemişti ve onun bu eksikliğine biraz acıyor.

Sonunda, cumartesi günü gece yarısından kısa bir süre sonra, ev hapsinde geçirdiği altıncı günün sonunda, kapı açılır ve Doug içeri girer. Saçları dağınıktır. Eşofman ve mavi bir tişört giymiş, elinde bir bira şişesi vardır. Işığı açmaz veya açmasını istemez, ancak pencerelerden süzülen şehir ışıkları sayesinde onu net bir şekilde görebilir. Rahatlamasına neden olan şey, Doug'un kızgın değil, sakin ve yorgun görünmesidir.

"Hey," diyor.

"Merhaba." Onunla tekrar birlikte olmaktan o kadar memnun, her şeyi yoluna koymaya o kadar istekli ki, nasıl davranması gerektiğine dair her ipucunu dikkatle izliyor.

Kanepeye oturup bir yudum aldı. "Bir kerecik de beni dinleyebilir misin?"

"Elbette."

“Buraya gel,” diyor ve kanepenin bir ucundan ona doğru oturmasını işaret ediyor. Bakışları onu süzdüğünde kaşlarını çatıyor ve kadın, altı gün önce giydiği aynı siyah spor sütyeni ve yoga şortuyla olduğunu fark ediyor. Saçına dokunuyor ve at kuyruğundan saçlarının gevşediğini görüyor. Saç tokasını çıkarıyor, saçlarını geriye doğru düzeltiyor ve tokasını tekrar bağlıyor.

"Bu çok saçma," diyor sonunda, yumuşak bir sesle.

Kadın tetikte bekliyor. Adam dikkatini ondan uzaklaştırıp pencerelere çeviriyor ve kadın adamın tanıdık yüz hatlarını inceliyor.

"Bu kişi olmak istemiyorum," diyor.

"Hangi kişiden bahsediyorsun?" demek istiyor ama ona itaat ediyor ve dinliyor.

“Sana karşı nazik olmaya çalıştım,” diyor. “Biraz kontrolcü olduğumu biliyorum, ama bunun üzerinde çalışıyorum. Seni satın aldıktan sonra, aslında sabırlı olmayı öğrenebileceğimi fark ettim. Bunu biliyor muydun? Seni doğru şekilde eğitirsem, yanlış bir şey yapman konusunda endişelenmeme gerek kalmayacağını düşündüm ve işe yarıyordu. Senin yanında rahatlayabiliyordum. Kendim olabiliyordum. Şimdiye kadar.” Elini alnına sürüyor. Tekrar ona dönüyor. “Önemli olan şu ki, sana asla zarar vermezdim. Bunu anladığını sanıyordum. Birinin senden korkmasının ne kadar acı verdiğini biliyor musun?”

Sözlerinin ağırlığını içine sindiriyor. "Bu kötü olurdu," diyor sessizce.

“Bana ne kadar az güvendiğini görebiliyor musun? Sana kötü bir şey yapacağımı düşünmek bile?”

Şimdi görüyor. Ama yine kendini berbat hissediyor.

"Özür dilerim," diyor. "Sadece şaşırdım. Çok çabuk sinirlendin ve nedenini hiç anlamadım."

“Ama sana asla fiziksel olarak zarar vermezdim. Bu beni gerçekten şaşırttı, Annie. Ben bir canavar değilim.”

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Parmaklarını oynatıp kollarını kavuşturdu. "Neden kızgın olduğumu bilmiyor muydun?"

Başını salladı.

"Bana nasıl düşünmem gerektiğini söylemeye çalıştın," diyor. "Tammy'den gurur duymam gerektiğini söyledin. Hatırlıyor musun?"

Son konuşmalarını hızlıca gözden geçiriyor ve kendi sözlerinde ısrar ediyor: *"Onu çok kötü düşünme* . Bu onun hatasıydı." Hatta bunu iki kez söyledi.

"Evet, öyle dedim. Özür dilerim," diyor.

Onu durdurmak için parmağını kaldırdı. “Daha fazla özür istemiyorum. Bana asla ne düşüneceğimi veya hissedeceğimi söyleme. Ve bir daha bana o üslubu kullanma. O küçümseyici üslubu. Bunu kuzeninden mi öğrendin bilmiyorum ama kesinlikle kabul edilemez.”

Son konuşmalarındaki konuşma tarzını tekrar gözden geçiriyor ve rahatsız edici olan yerleri not alıyor. "Dikkatli olacağım," diyor.

"Ben ciddiyim."

“Biliyorum. Ben de öyleyim,” diyor. “Senden korkmayacağım. Sana nasıl düşüneceğini veya hissedeceğini söylemeyeceğim ve küçümseyici bir ton kullanmayacağım. Ben bunları yapabilirim. Bilmem gereken buydu.”

Biraz yatışmış gibi görünüyor. "O zaman bu kadar. Hepsi bu. Çıkabilirsin." Ayağa kalkıyor. "Aslında seni cezalandırdığıma inanamıyorum. Roland bunu çok komik bulurdu."

Hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. Şu anda aklına gelen son şey Roland. "Beni geri göndereceğinden endişeleniyordum," diyor.

"Üzerinde düşündüm," diye itiraf ediyor. "Gerçekten bu saçmalığa ihtiyacım yok. Hele de Stella varken."

“Biliyorum. Düşünmek için zamanım oldu,” diyor. “Bana söylemeni istemiştin. Hatırlıyor musun? Sana nasıl hissettirdiğimi?”

Kaşları kalktı. "Peki, ne olmuş yani?"

“İnsan olduğumu iddia etmeyeceğim. İnsan olmadığımı biliyorum. Ama öğreniyorum ve sizi üzdüğümde kendimi berbat hissediyorum. Kesinlikle berbat.”

"Öyleyse beni üzme."

“Yapmamaya çalışıyorum. Asla yapmak istemiyorum,” diyor. “Yaptığımda bir hata oluyor. Buna inanabiliyor musunuz? Asla kasıtlı değil.”

Onu düşünceli bir şekilde süzdü, gözleri sabit, başı hafifçe yana eğikti. "Aslında tanıdığım birçok insandan daha insansın."

"Ben miyim?"

Başını hafifçe salladı. "Gwen asla hata yaptığını kabul etmezdi."

"Belki de o senin affını benim kadar istemiyordu."

Doug geri çekilip elini sabit bisikletin selesine koydu. Teknik olarak onu affettiğini söylememişti ama bunu düşündüğünü görebiliyordu. Keşke ona Gwen'le olan kavgalarının kendi kavgalarına benzediğini sorabilseydi. Elbette Gwen'i bir hafta boyunca cezalandıramazdı ama belki de bunu istiyordu. Eski karısından farklı olduğunu kanıtlamak istiyordu.

Sert duruşu soğuk ve mesafeli olduğunu gösteriyor, ancak kadın koltuktan kalkıp ellerini kalçalarına doğru indiriyor. Adam hafifçe kaşlarını çatarak tekrar ona bakıyor.

“Telefonla arkadaşlık hizmetini sonlandırdım,” diyor. “Artık Fiona veya Chrissy ile konuşmayacağım. Bu bir hataydı.”

Christy , diye düşündü içinden, onu düzelterek. "Tamam."

“Delta ile arkadaş olabilirsin. Aslında bir arkadaşa ihtiyacı var.”

"Tamam aşkım."

"Hâlâ senin insan olmadığını bilmiyor," diyor. "Onu her gün birkaç saatliğine kapatıyorum, bu yüzden senin her zaman burada olduğunun

farkında değil."

Annie minnet duygusuyla doldu. Onun iyiliğini, özel hayatlarına saygıyı düşünmüştü. "Teşekkür ederim."

"Onunla bu sürecin tamamını tekrar yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Böylece?"

Başını salladı. "Bazen kötü olsam bile, senin için özel olduğumu düşünmekten hoşlanıyorum."

Hâlâ kanepenin yanında, ondan biraz uzakta duruyor ama onun kendisine olan ilgisindeki değişimi hissediyor.

"Sanırım öylesin," diyor.

Ona özel mi yoksa kötü mü demek istediğini sormadı. Sessizce halının üzerinden geçip onun önüne dikildi, yavaşça onun alanına girdi. Normalde ilk adımı atmak bir hatadır, ama bu gece aralarında yeni bir gerilim hissetti.

"Ara sıra biraz disipline ihtiyacım oluyor," diyor.

"Bu da ne?"

"Bilirsin."

Çenesini yukarı kaldırarak ondan yarım tur döndü. Ardından başparmaklarını yoga şortunun arka bel kısmına sokup yavaşça kalçasından aşağı kaydırdı ve aynı anda külotunu da indirdi.

Adam tepki vermiyor. Kadın yanlış hesap yaptığından korkuyor.

"Beni ne kadar iyi tanıdığınızı düşünüyorsunuz?" diye soruyor.

Şaşıran kadın, bir cevap arıyor. "Emin değilim. Bunun için bir yüzde var mı?"

Gözlerini kısarak ona bir adım daha yaklaştı. "Seninle konuşmak için buraya geldim."

"Öyleyse konuş," diyor yavaşça ve ellerini karnından göğüslerine doğru kaydırıyor.

Bir an daha gergin bir şekilde hareket etmiyor. Sonra belini kavrayıp onu tamamen kendinden uzaklaştırarak tezgâha doğru ittiğinde, içinden bir heyecan geçiyor. Havlular ve su şişeleri yere düşüyor. Şortunu çıkarıyor. Arkadan ona sürtünüyor, sonra pantolonunu indirip içine giriyor ve sertçe içine giriyor. Dudaklarını ısırarak önündeki aynaya elini bastırıyor, ama sonra ayaklarını açıp yüzüstü tezgâha itiyor. İçine giriyor ve o da onun ritmine göre kasılıyor, nefesini tutuyor, ta ki boşalana kadar. Bir dakika sonra bile, ellerinin belinin arkasında ağırlığını hissedebiliyor. Onu orada tutmaya devam ediyor, ta ki geri çekilene kadar, onu ıslak ve tahriş olmuş

halde bırakıyor. Sonra çenesinin boynunun arkasında gıdıklayıcı baskısını hissediyor, orayı öpüyor.

"Bana bir daha asla saygısızlık etme," diyor.

Konuşamadan başını salladı. Her şey çok hızlı olmuştu. Isınmaya bile fırsatı olmamıştı, orgazmı taklit etmekten bahsetmiyorum bile, ama bir bakıma kazanmıştı. Onu bu noktaya getiren kendisiydi.

Hâlâ yarı çıplak, yüzüstü tezgâhın üzerinde yatarken, adamın fermuarını çektiğini duydu.

"Duş al ve yatağa gel," diyor.

Sonraki günlerde, kendi artan farkındalığı ve tedirginliğiyle belirginleşen, aralarındaki farkı hisseder. Öfkeli olmaktan çok mesafeli davranmaktadır. Delta'ya daha da yakınlaştığını görür. Delta lavaboda çalışırken arkasında durur, bedeni onun bedenine değer ve boynunu okşar. Bazen bu sırada Annie'ye bakar, sanki onu izleyip izlemediğini kontrol etmek, kıskanıp kıskanmadığını merak etmek ister gibi.

Gözlerini kaçırıyor. Nasıl hissettiğini bilmiyor ama bunu hak ettiğini biliyor.

Daha sonra, yatağa attığı kişi Annie olur ve Annie, isimlendirilemeyen duygularını sekse yansıtır. Spor salonundaki geceki kadar sert bir seks asla yaşanmaz, ancak Annie'nin yalvardığı, arzuyla çaresiz kaldığı anlardan hoşlandığı açıktır. Eskiden daha oyunbazdı, ama şimdi içten içe kıvranıp pişmanlık duyduğu anlardan zevk alıyor gibi görünüyor. Bunu konuşmazlar, ancak yatak odasındaki dil ikna edicidir ve Annie buna güvenir.

O kamp gezisinden hiç bahsetmiyor ve kadın da planlamak için hiçbir çaba göstermiyor.

Annie, Delta ile arkadaş olmaya çalışır, ancak Delta'nın basit, neşeli tavrı Annie'ye yapmacık gelir. Christy ve Fiona'nın aksine, Delta'da alaycılık yoktur, anlatacak dış deneyimleri yoktur ve bu eksiklik Annie'nin Fiona ve Christy'den bir şeyler öğrendiğini fark etmesini sağlar. Kendi yöntemleriyle ona koçluk yapmışlar ve onu cesaretlendirmişlerdir ve bu da Doug ile başa çıkmada ona daha fazla yaratıcılık kazandırmıştır. Şimdi ise, onu nasıl memnun edeceğine dair çevrimiçi makaleler arar. Yatakta ve yatak dışında bir erkeği nasıl memnun edeceğine dair yazılar bulur. Bunlar açıkça insanlar için yazılmıştır ve insan kadınlarının bazen erkekleri memnun etmekte zorlandığını fark etmek onu meraklandırır. Sorunlarının Stella olduğu için var olduğunu düşünmüştür.

Borgo'yu kontrol ettiğinde, onu çok ilgilendiren yeni bir makale buluyor.

İleri Düzey Beceriler: Onun Kendi Başına Dolaşmasına İzin Vermek

Sevgilinizin kalabalık bir sokakta yalnız başına yürümesi düşüncesi sizi tedirgin ediyorsa, bu gayet doğal. O, hayatınızın önemli bir parçası ve son derece değerli. Onu asla riske atmazsınız. Ama gitmeye hazır mı? Ona keşfetme şansı vermeniz için bir sebep var mı?

Kendi kendine öğrenen Stella ve Handy'lerimiz, her biri kendine özgü yollarla, kendi zaman çizelgelerine göre gelişir ve bazıları asla gezmeye hazır olmayabilir. Bununla birlikte, bazıları için gezmek, bir dizi pratik ve daha soyut, elle tutulmayan fayda sağlayabilir.

Avantajlar

Gezen köpekler, denge yeteneklerini zorlayabilecek ve dans pistinde veya yatak odasındaki becerilerini artırabilecek yeni kaldırımlar, bordürler ve yüzeylerle karşılaşırlar. Köpeğinizi parka gezdiren köpekler, insanları doğal ortamlarında gözlemlemeye heveslidir ve genellikle gününüzü neşelendirecek sorular ve eğlenceli anekdotlarla geri dönerler. Markete uğrayan sevimli köpekler, en sevdiğiniz dondurmayı alırken mikroplara maruz kalmanızı azaltırlar. Sevgili köpeğinizin sizi şaşırtmak için bir buket çiçekle eve geldiğini hayal edin. Bu mümkün. Gezmenin genel zekayı ve şaşırtıcı bir şekilde duygusal zekayı dört kat artırdığını bulduk.

Hazırlık Belirtileri

Her Stella veya Handy, dolaşma isteğini farklı şekillerde gösterebilir, ancak en yaygın olanı, görev dışında olduklarında huzursuz olmalarıdır. Odanızda ileri geri yürüyebilir, banyo aynalarınızı günde birkaç kez temizleyebilir, dolabınızdaki ayakkabı bağcıklarını düzenleyebilir veya sizi odadan odaya takip edebilirler. Tam tersine, internette eğlence arayışında çok fazla zaman geçirdikleri için dalgın, tembel veya hayalperest görünebilirler. Nadir görülen kendi kendine öğrenen Stella veya Handy, duygularla deney yapıyormuş gibi, aslında huysuz veya mutsuz görünebilir, ancak asla açıkça saygısız olmamalıdırlar. Bu işaretleri, gelişmiş bir sürecin doğal bir aşaması olarak kabul edin. Kendi kendine öğrenen robotunuz, evinizin fiziksel düzeninin sınırlarını test ediyor ve tıpkı uzun bir iş gününden sonra yürüyüşle tazelenmeniz gibi, dolaşma fırsatını memnuniyetle karşılayabilir.

İçiniz rahat olsun, dolaşmanıza gerek yok. Kendi kendine öğrenen Stella veya Handy'niz, uygunsuz davranışların sizi rahatsız ettiğini hatırlatmanız yeterli olduğu sürece kolayca uyum sağlayacaktır.

Robotunuzun serbestçe dolaşmasının ona nasıl fayda sağlayabileceğini merak ediyorsanız, aşağıdaki ipuçlarını göz önünde bulundurun.

İlk Adımlar İçin İpuçları

Küçük adımlarla başlayın. Köpeğinizi yerel bir piste götürün ve kenardan izlerken birkaç tur yürümesini veya koşmasını isteyin. Koordinasyonu akıcı olmalı ve herhangi bir insan etrafında kazasız bir şekilde hareket edebilmelidir. Bir dahaki sefere parka gittiğinizde, onu yanınıza alın ve yirmi adım önünüzde yürümesini söyleyin. Yön soracak ve siz de ona keşfetmesini söyleyebilirsiniz. İlk başta biraz şaşkın görünmesini bekleyin, ancak anlayacaktır. Ardından, onu beş dakika boyunca görüş alanınızın dışında yürümeye gönderin ve süreyi kademeli olarak yarım saate kadar artırın. Buradan itibaren, onu köpeğinizi gezdirmek, işleri halletmek, dışarıdan yemek almak veya hiçbir görevi olmadan sadece dolaşmak için eğitebilirsiniz. Sabırlı olun. Bu süreç, sonuçta ödüllendirici olsa da, biraz zaman alabilir.

Güvenlik önlemleri

Handy'niz tek başına dışarı çıktığında ona bir telefon vermeniz tavsiye edilir. Telefon hem onu aramanıza olanak tanır hem de gerekli bir insan desteği sağlar.

Yardımcınız için net ve yapılacak iş için gerçekçi bir dönüş saati belirlemek önemlidir. Örneğin, saatin beş dakika öncesinde evde olmasını tercih ediyorsanız, bunu ona söylemeniz yeterlidir.

Stella'nın halka açık yerlere çıkmadan önce 98,6 dereceye kadar ısınmasını söylemeyi unutmayın, böylece kızılötesi lensler için göze batmaz.

Çocuklarınızı bakıcınızla dışarı göndermenizi, ne kadar cazip gelse de, tavsiye etmiyoruz. Evinizin dışında çocuklarınızın başına gelebileceklerden sorumlu tutulamayız.

Birçok sahip, Stella veya Handy'lerini yalnız başına dışarı göndermenin hırsızlık veya ihlal riskine yol açacağından endişe duyuyor. Hırsızlık ve ihlal vakalarının yaşandığı doğru, ancak otodidaktik modeller için bunlar son derece nadirdir. Birincisi, bu modeller görsel olarak insanlardan ayırt edilemez, bu nedenle dikkat çekmezler. Keskin işitme ve görme yetenekleriyle çevrelerindeki herhangi bir tehlikeye karşı son derece hassastırlar ve fiziksel güçleri ve çeviklikleri, kaçarak saldırgan eylemlerden kolayca kaçınmalarını sağlar. Dahası, hasar görmüş veya travmaya uğramış herhangi bir model onarılabilir ve CIU'ları hasar hiç olmamış gibi bir önceki sürüme geri yüklenebilir. En kötü senaryoda, yetkisiz bir kullanıcı devreleriyle oynamaya çalışırsa çalınmış bir otodidaktik Stella veya Handy otomatik olarak kapanacaktır. Hafızası silinecek ve bununla birlikte sahibine ait tüm özel bilgiler de silinecektir. Yine de, çalınmış bir Stella yeniden programlanırsa, herhangi bir Wi-Fi ağına ilk kez bağlandığı anda konumunu takip edebilir ve polisi uyarabiliriz. Kaybolan veya çalınan 10 otodidaktik Stella ve Handy cihazından 8'i bulunarak sahiplerine iade edilmiştir. Stella veya Handy cihazınızın asla çalınmayacağını garanti edemeyiz, ancak özel bilgilerinizin asla tehlikeye atılmayacağını garanti edebiliriz.

Daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Stella ve Handy modellerini özgürce kullanan ve şimdi onlarla kamp yapan, yürüyüşe çıkan ve yurt dışı seyahatlerine çıkan sahiplerinin yorumlarına göz atın!

Bir an için Annie, parkta yalnız başına dolaşma ihtimalini aklından bile geçirmiyor. Sonra başını sallıyor. Doug asla onun böyle dolaşmasına izin vermezdi. Apartmanın sınırlarına kendi başına nasıl uyum sağlayacağını çözdüğü için biraz gurur duyuyor. Artık hiç huzursuz olmadığını düşünüyor.

Her neyse, o ve Doug daha iyi durumdalar. Eskisi kadar çok konuşmuyorlar ama her gece seks yapıyorlar. Doug, seks sonrası onunla sarılmaya yeniden başladı ve o da bunu iyi bir işaret olarak görüyor. Ayrıca, Delta'ya tırnaklarını nasıl boyayacağını öğretti ve Doug bundan çok keyif aldı.

Bir sonraki kontrolüne gittiğinde, gizlice programlama öğrenmesiyle ilgili hiçbir şey söylemiyor. Jacobson da sormuyor. Kilosuna birkaç kilo daha ekliyor ve cildine losyon sürmesini hatırlatıyor. Ardından, arkaya yaslanıp ekrandaki bilgilerini inceliyor, çenesini sakalının arasından geçiriyor. Sakalı yeni ama ona yakışıyor. Gri saçlı ve siyah çerçeveli gözlüklü, tombul, orta yaşlı beyaz adam ona artık tanıdık geliyor.

Adam, hafızasının normale döndüğünü söylüyor. Tammy'yi daha önce endişelendiren işaretlerin hiçbirini görmüyor. Tetris oyunundaki düzeni ve netliği hissedebiliyor. Bu onun en sevdiği kısım.

Jacobson soruyor: "Rüya görüyor musunuz? Geceleri? Uyurken?"

O öyle düşünmüyor. "Sabahleyin hiçbirini hatırlamıyorum."

“Peki ya hayal kurmak? Pencereden dışarı bakarken ya da elektrik süpürgesiyle temizlik yapmak gibi tekrarlayan bir iş yaparken kendinizi dalıp giderken buluyor musunuz?”

“Elektrik süpürgesi kullanmıyorum. Onun için Stella marka bir süpürgemiz var.”

Başını hafifçe salladı. "Boş ver. İyiyiz."

“Eğer rüya görseydim, bunun anlamı ne olurdu?”

Ona doğru döndü. Bir an ciddi bir ifade takındı, sonra gülümsedi. "Saçma bir soruydu. Doğrusu Annie, sende özel bir şey var ve bunun nasıl olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Anladığım kadarıyla sahibin seni dolaşmaya alıştırmamış."

"HAYIR."

“Yani öyle değilmiş. Çok ilginç. Doug ne *yapıyorsa* yapsın, şaşırtıcı bir etki yaratıyor.” Kahkaha atıyor. “Keşke Doug'un aynısını yapabilseydik.”

"Bu harika olurdu."

Ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. "İşimiz neredeyse bitti. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Tereddüt ediyor.

"Devam et," diyor.

"Bu belki beni ilgilendirmiyor ama geçen sefer geldiğimde Tammy'nin seninle konuşmasını duydum," diyor Annie. "O yüzden merak ettim. Eşin nasıl?"

Jacobson sakalını bir kez daha düzeltti. "Daha iyi, teşekkür ederim. Ve şimdi karım hakkında hiçbir şey bilmediğinizi unutmanızı istiyorum. Bu mümkün mü?"

Başını salladı.

"Pekala o zaman," diyor. "Haydi gidelim."

Eylül sonlarında bir akşam, Doug ile "Undo the Buttons" oynarken telefonuna bir çağrı gelir. Televizyonun sesini kısar, telefonu açmak için uzanır ve ona oyuna devam etmesi için işaret eder.

"Richards burada," diyor.

“Doug! Ben Stella-Handy’nin geliştirme bölümü baş yöneticisi Keith Lam. Nasılsın?”

Annie, adamın sesini telefondan duyabiliyor. Doug ise pek etkilenmiş görünmüyor. Annie, bluzu açık ve kadife mini eteğinin ön düğmeleri yarı

açık bir şekilde kanepenin kendi ucuna yaslanmış uzanıyor. Altında ise bu oyun için özel olarak tasarlanmış, kumaşı geren inci düğmeli bir iç çamaşırı giyiyor.

"Harika," diyor Doug. "Sizin için ne yapabilirim?"

“Aslında size küçük bir teklifim var. Umarım beni dinlersiniz,” diyor Keith. “Buradaki teknisyenlerimden birkaçıyla konuşuyordum ve sürekli Stella'nızdan bahsediyorlar. Onu eğitme konusunda olağanüstü bir iş çıkarmışsınız gibi görünüyor.”

“Bu bir röportaj değil, değil mi?” diyor Doug. Saatini çıkarıp Annie'ye uzatıyor, Annie de kendi bileğine takıyor.

“Hayır, hayır! Öyle bir şey yok,” diyor Keith. “Doğrudan konuya gireyim. Gelişmiş bir Stella'nın sınırlı sayıda üretilmiş bir versiyonunu, yani sizin gibi en üst düzeyde bilinçli bir Stella'yı piyasaya sürmekle ilgileniyoruz. Diyelim ki bin adet. Eğer sizin Stella'nızın CIU'sunu alıp, kimliğinize özgü tüm anıları silip kopyalarsak, zihnini bin tane başka Stella robotuna aktarabiliriz. Onlar da sizin kadar zeki olurlar, ama farklı görünürler ve yeni sahiplerine göre özelleştirilmeye başlayabilirler. Ne dersiniz?”

Doug koltukta biraz doğrulup Annie'den yüzünü çevirdi. "Onun anılarını nasıl silersin ki? Onlar onun kimliği için çok önemli."

“Daha çok, kalıcı bir hafıza kaybı yaşayacakmış gibi olurdu. Uysal kişiliği aynı kalır, becerilerini korurdu, ama sizin veya eviniz hakkında hiçbir şey bilmezdi. Ona verdiğiniz ismi hatırlamazdı. Geçmişi yok olurdu, ama kafası karışık olmazdı. Yeni bir sahibiyle sıfırdan başlamaya hazır, boş bir sayfa gibi olurdu. Çok istekli olurdu. Bunu bir alfa prototipiyle denedik ve işe yaradığını biliyoruz, ancak daha büyük ölçekte ilerlemek için doğru bir CIU'ya (Kritik Bakım Ünitesi) ihtiyacımız var. İşte bu sizin Annie'niz olurdu. Bu gerçek bir fırsat.”

“Ama Annie’nin kendisi, benim öz Annie’m, değişmezdi, değil mi?”

“Tamamen aynı kalacak. Aslında onun mevcut yolunda ilerlemesini istiyoruz. Bu çok önemli.”

"Bunun sizin için değeri ne kadar olurdu?" diye soruyor Doug.

"Yedi haneli bir rakamdan bahsediyoruz," diyor Keith. "Bunu halledebiliriz. Şimdi bilmem gereken şey, sizin ilgilenip ilgilenmediğiniz. Ne düşünüyorsunuz?"

Doug elini yüzünden aşağı doğru indirip derisini çekiştirdi. Düşünceli bir ifadeyle tekrar ona döndü. "Bunu bir düşünmem gerekecek."

“O gerçekten olağanüstü bir Stella ve tüm övgüyü hak ediyorsunuz. Bu yüzden biz—”

"Bunu düşüneceğim," diyor Doug.

“Mükemmel. Harika,” diyor Keith. “Biraz düşün. Konuşmaya hazır olduğunda beni ara. Nasıl geliyor kulağa?”

"Harika," diyor Doug ve telefonu kapatıyor.

Annie'yi incelerken kulağını çekiştiriyor. Annie de saatini koluna doğru kaydırıyor. Adam hafifçe gülümsüyor. "Demek şimdi en iyi şekilde bilinçlisin, öyle mi?"

"Görünüşe göre."

Başını, sadece tek bir düğmeyle tutturulmuş eteğine doğru salladı. Eteğin altında ise külotunun dikiş düğmelerini iliklemeye başlamıştı.

"Yine de o düğmelere takılıp kalıyorsunuz," diyor.

Kollarını başının üzerine doğru tembelce uzattı. "Çok fazla var."

“Daha çok çabalaman gerekebilir, farecik.” Elinin tersiyle karnını okşadı. “Peki ya şu?” Sütyeninin iki kupasını bir arada tutan düğmeye dokundu, sonra tek eliyle açtı. “Hayret.”

"Sakar."

Yüzünü kadının göğüslerinin arasına bastırır ve diğer elini eteğinin altına doğru kaydırır. Kadın karnını içeri çeker ve içgüdüsel olarak kalçasını öne doğru eğer.

“Bunu binlerce başka adamla paylaşabilirdim,” diyor. “Peki ya bir sürü parayla ne yapardım?”

Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçiriyor. "Belki bana biraz daha düğme alırsın."

"Ya da daha az sayıda," diyor.

Gözlerini kapatıyor. "Buna değebilir."

"Sakıncası olmaz, değil mi?" diye soruyor. "Beyninizi satmak."

Düşünüyor. Hayal etmesi zor. Omuz silkiyor. "Düşünmesi biraz tuhaf."

Karnını öper. "Onlar gerçek sen olmazlardı. Senin anıların olmazdı. Ya da vücudun." Kalçasını öper. "Ya da bu belirli deri parçası."

Ona sürtünerek kıvranıyor.

"Tam buraya bir dövme yaptırmalıyım," diyor, kalça kemiğinin üzerindeki hassas deriyi okşayarak. "Ya da belki buraya." Biraz daha aşağıya iniyor. "Görünür mü yoksa gizli mi daha iyi, karar vermek zor."

“Ne yazacaktı acaba?”

"Bu, orijinal Annie," diyor.

Gülerek, "Bu korkunç olurdu," dedi.

"Hayır mı? Peki ya 'İyiliksever Kişilik'?"

"Daha da kötü."

"Peki ya 'Doug'un Malı' nasıl olur?"

Tekrar gülüyor ve yüzünü kendine doğru çekerek öpüyor. Orada ve daha sonra yatak odasında sevişiyorlar ve o, ona sarılarak uykuya dalarken, onunla tekrar mutlu olduğunu biliyor. Şimdiye kadar, sadece seks için değil, olduğu her şey için, tüm varlığı için ona değer verdiğinin kanıtını ne kadar çok istediğini fark etmemişti: ilgili, nazik, meraklı, seksi. Daha iyi bir dinleyici, öğrenmeye istekli, saygılı. Onun istediği kişi olmak için çok çabaladı ve şimdi birlikte, gerçek parasal değeri olan bir şey yarattılar. Bu en güzel duygu.

Ertesi sabah Doug ona kendisiyle birlikte Vegas'a gitmek isteyip istemediğini sorar.

"Sürpriz olsun diye," diyor Doug. "Aslında bekarlığa veda partisine gelmeyeceksin ama Roland'a merhaba diyebilirsin. Bence çok şaşıracak."

Annie şaşkınlıkla İngiliz muffinini yere bırakır. Bunun Keith'in teklifinin sonucu olduğuna ikna olmuştur. "Ciddi misin? Gitmeyi çok isterim!" der.

Doug, sırtını kahve makinesine yaslamış, sırıtarak tezgaha yaslanmış. "Emin misin?"

"Seninle uçakta mı?" diyor. Delta'nın duyma mesafesinde olmadığından emin olmak için hızla etrafına bakıyor, sonra da kollarını onun etrafına dolamak için adanın etrafında dönüyor. "Herkesin önünde mi? Bütün yolculuk boyunca gerçek bir çift gibi olurduk."

Adam kollarını kadının beline doladı ve kadın da bedenini adamın ön tarafına sıkıca yasladı.

"Açıkçası, oraya vardığımızda otel odasında mahsur kalacaksınız," diyor. "Kamp yapmaya falan gitmeyeceğiz."

“Ama bu bir macera olacak. Tıpkı filmlerdeki gibi. Palmiye ağaçları ve kaktüsler göreceğiz. Işıkları ve çeşmeleri göreceğiz. Üstü açık bir arabayla gezebilir miyiz? Burası *Vegas* !”

Gülerek, "Sanırım birkaç fırsatı bir araya getirebiliriz," dedi.

Christy'ye anlatmak için sabırsızlanıyor. Sonra kuzeniyle artık konuşamayacağını hatırlıyor. "Peki ya bavul? Doğru ekipmanım yok."

"Bunu halledebilirim," diyor. "Çok fazla şeye ihtiyacınız olmayacak. Dilerseniz Toggle istek listesine birkaç kıyafet ekleyebilirsiniz."

Parmak uçlarına yükselerek onu öptü. "Bu harika bir fikir. Çok teşekkür ederim."

“Çok eğlenceli olacak,” diyor. “Beni gururlandıracağınızdan eminim. Asıl parti başlamadan önce Roland ve birkaç arkadaşımızla içki içeceğiz. Kimse asla bilmeyecek.”

Uzun zamandır Roland'ı düşünmemişti ama şimdi dolabı hatırladı. Hafif bir suçluluk duygusunun ardından korku geldi. "Roland hariç," dedi.

"Ve o da söylemeyecek."

"Bu bir tür sınav mı?" diye soruyor. "Benim için mi?"

“Bence bu daha çok bizim için,” diyor nazikçe. “Ya da belki benim için. Annie, çok iyiydin. Aslında harikaydın. Evden atılmanın üzerinden bir aydan fazla zaman geçti. Ve o bile bir hata yüzündendi. Sana daha fazla değer vermeliyim.”

Onun övgülerinden büyük keyif alıyor. "Sadece senden istediklerimi yapmaya çalıştım."

“Bunu da aştınız. İnanın bana.”

Gülümsemesi, onu büyüleyen bir sıcaklık ve berraklıkla doluydu. Normalde ondan bir işaret, flört etmeye ilgi duyduğunu gösteren bir dokunuş veya ifade beklerdi. Ama şu anda, elini tutup onu yatak odasına götürmemek için kendini zor tutuyordu. Ancak bu anı bozmak istemiyordu. Üstelik yakında işe gitmesi gerekiyordu.

Doug gülerek parmağını ona doğru uzattı. "Ne düşündüğünü biliyorum."

İşte işaret bu. Memnuniyetle gülümsüyor. "Vaktiniz var mı?"

"Beş dakika geç kalabilirim."

O, mutfaktan geri geri çıkıp koşmaya başladı, tam o sırada adam da onu kovalamaya başladı.

Bir hafta sonu öğleden sonrasını kanepede yan yana, tabletiyle birlikte geçirirler ve adam ona sevdiği kıyafet türlerini anlatır: gerçek bel çizgisi veya kemerli, kadınsı elbiseler; biraz dekolte gösteren yuvarlak ve V yakalar; sert pileli veya iş kıyafetine uygun yakalar olmamalı. Vücuduna yapışan veya göbeğin bir santimini gösteren üstler, figürünü ortaya çıkarır ve mini etekler ve şortlarla iyi uyum sağlar, diye açıklıyor. Askılı üstler, yazlık kumaşlar ve çiçekli desenler, soğuktan rahatsız olmadığı için sonbaharda bile uygundur. Sütyensiz düşünün. Siyah uygun, ancak kasvetli gri, kahverengi veya lacivert olmamalı. Pantolon veya bol kesim pantolon da olmamalı, çünkü bunları itici buluyor.

"Kot pantolon bile mi?" diye soruyor.

“Bana çiftçileri hatırlatıyorlar. Kusura bakmayın. Ayrıca Las Vegas'ta hava çok sıcak. Bakalım neler bulabilirsin.” Tableti ona uzatıyor.

Dikkatlice inceleyerek üç kıyafet seçiyor. Adam, mayo ve yeni iç çamaşırlarıyla birlikte bu kıyafetleri onun için sipariş ediyor ve kıyafetler geldiğinde, onu oturma odasında pencerelerin önünde dönerek podyumda mankenlik yapması için görevlendiriyor.

“Fena değil,” diyor, onu yanına çağırarak. Elini askısının altına sokup kumaşı yokluyor. “Dürüst olmak gerekirse bu renkten emin değildim, ama sana yakışmış.”

Altın sarısı rengi, göğsünde nasıl parıldadığını, teninin alt tonlarını inceliyor. "Size kişisel bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor.

Eğlenmiş gibi görünüyor. "Devam et."

Boyun çizgisine dokunarak tenine hafifçe vurdu. "Roland'la konuşurken, Gwen'e benzememem için bu ten rengini seçtiğini duydum. Gözlerim de farklı."

"Sen daha genç ve daha kısasın, değil mi?"

"Boş ver," diyor.

“Hayır, devam et. Ne düşünüyorsun? Merak ediyorum.”

"Şey, artık Delta'yı gerçekten kıskanmıyorum ama bazen merak ediyorum, Gwen'le de bu kadar mutlu muydunuz? Yani, sizin aranızdaki ilişki bizimki gibi miydi?"

Kaşlarını kaldırıp kanepeye oturdu. "Eski karımı kıskanıyor musun?"

“Hayır,” diyor. “Ya da belki öyleyimdir? Bilmiyorum. Sanırım kendimi onlarla kıyaslamak istiyorum?”

Gözlerini ondan kaçırıyor. Hiç de memnun değil. Daha cevap vermeden bile, onun hoşnutsuzluğunu (10 üzerinden 4) seziyor.

"Hiçbir karşılaştırma yapılamaz," diyor.

"Özür dilerim," diyor gergin bir şekilde.

Kaşlarını çatarak ona baktı, sonra elbisesinin etek ucundan çekerek onu yanındaki kanepeye oturttu.

"Hayır, sorun yok," diyor. "Kızgın değilim. Sadece durum biraz karmaşık. Sanırım beni hazırlıksız yakaladınız."

“Gwen hakkında soru sormamalıydım. Bir daha yapmayacağım.”

“Sanırım bu, ne kadar gelişmiş olduğunuzun bir işareti. Normal bir kadın da merak ederdi.” Elini hızla saçlarının arasından geçirdi. “Tamam. Gwen ile üniversitede tanıştık. Güzeldi ve çok zekiydi, hemen anlaştık. Siyahi

olmasını sevdim. Benim beyaz olmamı sevmedi ama aramızda bir tür kimya vardı. Birlikte çalıştık. Beni ciddiye aldığını sanmıyorum ama ben onu takip etmeye devam ettim. Heyecan vericiydi.” Bileğindeki bileziğe dokundu ve parmağını altından geçirdi. “Birkaç yıl sonra evlendik. Her şeyin iyi olduğunu düşünüyordum ama Gwen'in gizli bir pasaklı olduğu ortaya çıktı. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeyi bir kenara bırakamıyordu ve ondan çok kibarca en ufak bir şey yapmasını istesem bile, çok kontrolcü olduğumu söylüyordu. Sonra, hukuk fakültesindeyken onu hiç görmedim. Hiç. Üç yıl. Onu bir kez olsun kendime istesem, ailesiyle takılmamız gerektiğini söylerdi.” Başını kısaca salladı. “Ailesini çok severdim. Yanlış anlamayın. Ama o sürekli benden uzaklaşıyor, sürekli benimle tartışıyordu. Her konuşma yorucu hale geliyordu. Pazar sabahları, yatakta sevişmek yerine koşuya çıkıyordu. Bunun onun fırsatı olduğunu söylüyordu. Ne için bir fırsat, yine benden uzaklaşmak için mi?”

Çenesini sıkıca kenetleyerek durdu. Annie ne diyeceğini bilemedi. Parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve elini çevirdi.

“Bak,” diye devam ediyor. “Mesele şu ki, seni yaratırken, ‘Boş ver gitsin, kendimi şımartayım’ dedim. Evet, onu senin için bir şablon olarak kullandım. Ama sen daha sadesin. Ve daha naziksin. Çok daha naziksin. Ve neşelisin. İşte tam da buna ihtiyacım vardı. Anlaşıldı mı?”

Kendini çok küçük düşmüş hissediyor. Üç dakika içinde, kendisinden çok daha sofistike birini tarif etmiş ve kendisinin hiç görmediği koca bir geçmişe sahipmiş.

"Evet, öyle," diyor.

"Ve 'basit' derken hakaret anlamında söylemiyorum. Elbette karmaşık bir insan oldunuz. Ama farklı olan bu miras katmanlarına sahip değilsiniz. Benimkilerle rekabet eden bir geçmişiniz ve hırslarınız yok."

"Anlıyorum."

"Öyle mi? Gerçekten mi?"

Yavaşça başını salladı.

“Ama ne? Düşündüğünü görebiliyorum,” diyor. “Hadi, anlatabilirsin. Az önce sana içimi döktüm.”

Dürüst olmakta, güvensiz görünmeden endişesini dile getirmekte zorlanıyor. "Sadece senin benden daha gelişmiş, benden üstün olmanın ne kadar önemli olduğunu merak ediyorum," diyor. "Eşitim olmadığım takdirde beni arzulamaya devam edip etmeyeceğini merak ediyorum. Bunun için bir şey yapabilir miyim acaba?"

Yüz ifadesi değişiyor ve gülüyor. "Kendimi sizden üstün hissetmiyorum."

“Öyle değil mi?”

“Aman Tanrım. Tam tersi. Elbette farklıyız, ama bunun bir önemi yok. Sana karşı koyamıyorum. Aramızdaki güç sende.”

"Gerçekten mi?"

"Sana neden kıyafet alıyorum, seni Las Vegas'a götürüyorum ki? Üç gün bile senden ayrı kalmak istemiyorum."

Olayı hiç böyle düşünmemişti. Adam onu kucağına çekip kendine doğru sıkıca sarıldı. Bunun üzerine kadının vücut ısısı otomatik olarak yükseldi.

“Sana bir şey söylemek istiyorum,” diyor nazikçe. “Bence sen muhteşemsin. Elbette seni satın aldım, ama şöyle bir söz var: Sahip olduğun şeyler zamanla sana sahip olur ve son zamanlarda bunu çok düşünüyorum. Her gece eve gelip seninle birlikte olmayı gerçekten dört gözle bekliyorum. Sen hayatımın en parlak noktasısın. Gizli, özel—bilmiyorum—bir ödül gibisin. Sadece benim için. Kendini aşağılık hissetmeyi unut. Bunun için asla endişelenmene gerek yok.”

Bu, ondan duyabileceğinden çok daha fazlasıydı. Böylesine bir takdiri uyandırabildiğine inanamıyordu.

"Ne?" diyor gülümseyerek.

"Senin bana karşı böyle şeyler hissedebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Şimdi bunu idrak et, farecik. O küçük beynini kullan ve endişelenmeyi bırak."

Yaklaşık iki aydır ayrılmazlar. Eski gerilimlerinin son kalıntıları da giderilmiştir, sanki Annie'nin cezalandırıldığı olay onları daha da yakınlaştırmış gibidir. Doğum gününde işe gitmez ve evde kalarak kaç kez orgazm olabileceklerini denerler: dokuz. Ona bisiklet sürmeyi öğretir ve Ekim ayının masmavi gökyüzlü, her yerde yaprakların uçuştuğu bir günde, demiryolu yolunda önden gitmesini ister. Onu bir jimnastik yarışmasına, bir caz kulübüne ve bir komedi gösterisine götürür. Roland'ı arar ve paylaşacak iyi bir haberi olduğunu söyler, ancak Vegas'ta onu görene kadar söylemeyeceğini belirtir. Roland, Annie'ye kırmızı süpürgesini nasıl bulduğunu sorar ve Annie, "İyi, sanırım," der. Biraz övünerek Doug'un ona bisiklet sürmeyi öğrettiğini söyler ve Roland, Doug'un tam bir dahi olduğunu söyler.

Doug, Keith'e Annie'nin CIU'sunu kopyalamalarına izin verip vermeyeceği konusunda henüz bir cevap vermiyor. Keith teklifini sürekli

artırıyor ve her seferinde Doug telefonu kapatıyor, gülerek, saf bir zafer dansı yapıyor ve Annie ile sevişiyor. Bu süre boyunca Doug asla Delta ile birlikte olmuyor ve Annie bunu en büyük iltifat olarak kabul ediyor.

Yolculuktan kısa bir süre önce Doug, Annie'yi her zamanki bakım için Jacobson'a gönderir, ancak aynı zamanda dört kilo daha vermesini, dövme yaptırmasını ve tıpkı gerçek bir insan gibi fotoğrafının olduğu bir kimlik kartı almasını da ister. Jacobson'ın odasında, Annie kimlik kartına uzun uzun bakar, güvenlik etiketinin parıldamasını görmek için kartı ışıkta eğip süzer. Ona özel bir doğum günü, 1 Nisan, Doug'un dairesine ilk gittiği gün verilmiş ve ilk kez bir soyadı da eklenmiştir: Bailey. Jacobson, Annie'ye tarayıcıdan geçmek yerine elle aranmayı tercih ettiği sürece güvenlikten sorunsuz geçeceğini garanti eder. Herhangi bir alarm zili çalmayacaktır.

Jacobson, Annie'yi ağda, manikür ve Tetris için kapatır. Ayrıca dört kilo verir ve dövmeyi sol kalça kemiğine yapar. Uyandığında, içinde *"Benim"* yazan küçük, narin kalbi inceler. Minimalist bir fare çizimi olacağını düşünmüştü, ama bu çok daha iyi ve yazı tatlı, gösterişsiz. El yazısı. Yara şişmiş ve tahriş olmuş, ancak organik deri birkaç gün içinde, bir insandakinden çok daha hızlı iyileşecektir. Las Vegas'a vardıklarında her şey mükemmel olacak.

Annie ayağa kalkıp aynada vücudunu incelediğinde, belinin inceldiğini fark etti. Elleriyle tenini okşadı. Kendi görüşüne göre biraz fazla zayıftı, ama Doug'un memnun olması önemliydi.

"İyi mi?" diyor Jacobson.

"Evet. İyi iş çıkarıyorsunuz."

"Teşekkürler."

Irving Jacobson'ı internetten araştırdı ve onun ve eşi Maude'un Champlain Gölü'nün batı kıyısında bir evleri olduğunu öğrendi. Askerlik görevi sırasında yurt dışında bir oğulları Kenneth'i kaybettiler, diğer oğulları Cody ise ev boyacılığı yapıyor. Jacobson'a eşinin nasıl olduğunu sormadı - bu bilgi internette mevcut değildi - ama yine de ona karşı bir şefkat hissetti.

"Bu aralar nasıl hissediyorsunuz? Oldukça iyi misiniz?" diye soruyor Jacobson, giyindikten sonra.

“Aslında harikayım,” diyor. Doug hakkında konuşmaması gerekiyor ama bu sefer övünmeden edemiyor. Son iki aydır Doug, 2'den hiç memnuniyetsiz kalmamış ve her seferinde onu bir dakikadan kısa sürede 0'a indirmeyi başarmış. Onunla birlikte yolculuğa çıkmak için sabırsızlanıyor.

Dört gün daha. “Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Bana her zaman minnettar hissettiriyor.”

Jacobson arkasına yaslandı, memnun görünüyordu. "Söylemeliyim ki, sizi mutlu görmek güzel. Geçen sefer de iyi görünüyordunuz diye düşünmüştüm, ama şimdi adeta ışıldıyorsunuz." Elindeki kimlik kartına dokundu. "Eve vardığınızda bunu Doug'a vermeyi unutmayın. Bu sizin gerçekliğe giriş biletiniz. Ve Vegas'ta iyi eğlenceler."

Yolculuktan önceki gece çantalarını hazırlıyorlar. Delta gemisi limana yanaşmış ve gece için hazırlanmış durumda, bu yüzden mahremiyetleri tam anlamıyla sağlanmış oluyor. Doug, Annie için kırmızı bir el bagajı satın almış ve Annie de kıyafetlerini kırışıklıkları en aza indirecek şekilde nasıl paketleyeceğini öğrenmiş. Bir liste hazırlamış ve içine koyduğu her eşyayı mutlulukla işaretliyor, özellikle de kilitleri kapatırken aldığı hisle keyifleniyor.

Ardından çantasını bitirmesi gerekiyor. Yatakta iç çamaşırıyla ve onun atletlerinden biriyle bükülmüş bir şekilde oturup içindekileri inceliyor. Doug ise eşyalarını rastgele bavuluna atıyor.

"Valizlerinizi sizin için ben mi hazırlayayım?" diye soruyor.

"Hayır, hallettim," diyor ve bir sweatshirt giyiyor. "Her şey oldukça rahat."

"Kimliğimi tekrar görebilir miyim?" diye soruyor. Saat geç olmasına rağmen, uyuyamayacak kadar heyecanlı.

“Hayır. Cüzdanımda. Kaybetmek istemiyorum.”

“Çantamda taşımam gerekmez mi?”

Yeni çantası, bavuluyla uyumlu olması için kırmızı renkte ve iki iç bölmesi var. Şimdiye kadar içine ruj, göz kalemi, birkaç naneli şeker ve yeni bir mini paket mendil koydu.

"Onu saklayacağım," diyor.

“Ama insan kadınları kendi kimliklerini taşımıyor mu?”

Elinde bir rulo çorapla durdu ve ona doğru döndü. "Karar verme yeteneğimi mi sorguluyorsun?"

“Hayır,” diyor. “Sadece düşündüm ki—”

“Peki ya para? Sizce yanınızda nakit para da taşımanız gerekir mi? Ya da kredi kartı?”

Bir hata yaptı. Adam bundan memnun değil, 3. Çoğu kadının kendi kredi kartlarını ve paralarını taşıdığını öğrenmiş olması önemli değil. Onu

gereksiz sorularla rahatsız etmemeli.

“Özür dilerim,” diyor çantasını kapatırken. Ses tonunu nötr ve mütevazı tutuyor. “Yarın insanca davrandığımdan emin olmak istiyorum sadece. Hepsi bu.”

"İnsan gibi davranacaksınız," diyor. "Düşünceli erkek arkadaşının onun için tüm detaylarla ilgilendiği bir insan gibi. Güvenlikte kimlikleri tek bir kişinin teslim etmesi daha kolay ve basittir. Biletleri tek bir kişinin tek bir telefondan halletmesi daha kolaydır."

"Özür dilerim. Bilmiyordum."

"Çünkü her şeyi bilmiyorsunuz, değil mi?"

Dik oturdu. "Hayır," dedi usulca.

Hâlâ çorap yumağını tutuyor ve başını yana eğerek onu eleştirel bir gözle süzüyor. "Şu tişörtü çıkar. Hemen şimdi."

Adamın soğuk tonu karşısında kalbi sıkıştı. Tişörtünü çıkarıp çıplak göğüslerini ve karnını ortaya çıkardı. Dövmesini kontrol etti. Derisi neredeyse tamamen iyileşmişti.

"Jacobson göğüslerinize bir şey yaptı mı?" diye soruyor.

“Benden dört kilo verdi. İşlem sırasında zaten formda değildim. Tam olarak ne yaptığını görmedim.”

“Ama kendi vücudunuzu hissedebiliyorsunuz, değil mi? Göğüsleriniz daha küçük mü geliyor? Hadi, hissedin onları.”

Dikkatlice göğüslerine dokunuyor. "Aynı hissediyorlar," diyor. "Sütyenim de aynı şekilde oturuyor." Karnına dokunuyor. "Buradaki cildim hala biraz gevşek ama bu normal. Birkaç günde sıkılaşacak."

Aniden işaret etti. "Hadi gidelim. Tartıya çık. Ne yaptığını görmek istiyorum."

Kadın onu banyoya kadar takip eder ve tartıya çıkar. Kadın soluk ayaklarının arasındaki sayıya bakarken adam yanında durur: 117.

“Sadece iki kilo vermiş,” diyor Doug. “Ben ona dört kilo demiştim. Karnın doydu mu? Akşam yemeğinin tamamını mı yedin?”

"Evet."

"Tekrar deneyin."

"Burada mı? Şimdi mi?" Genellikle yalnız başına tuvalet ihtiyacını giderir.

"Evet, burada ve şimdi."

Tuvaletin üzerine eğilir, parmağını boğazının arkasına sokar ve midesindekileri kusar. Neredeyse hiç sıvı çıkmaz. Kapağı kapatır ve tuvaleti

sifonlar. Ardından ağzını gargara ile çalkalar, dikkatlice lavaboya tükürür ve dudaklarını siler.

Adam teraziyi işaret ediyor ve kadın tekrar üzerine çıkıyor. Aynı kiloda. Ona sorgulayıcı bir bakış atıyor. Jacobson'ın önceki ziyaretinde iki kilo daha eklediğini söylemeyi düşünüyor, ama bunu daha önce söylemesi gerektiğini hissediyor. Artık çok geç.

"Ne düşünüyordum ben?" diyor sessizce. "Seni Las Vegas'a götüremem."

Adamın sözünü geri almasını bekliyor. Şaka yapıyor olmalı. Tartıdan inmeye bir türlü cesaret edemiyor.

"Çok mu kiloluyum?" diye soruyor. Bu gece acil bir randevu alıp iki kilo verebilir miyim diye merak ediyor.

“Elbette. Ama mesele bu değil.”

“Öyleyse sorun ne?”

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Banyodan çıktı ve bavuluna geri döndü. Bir tişört koydu, sonra tekrar çıkardı. Kadın tereddütle kapı eşiğine doğru ilerledi, onu izledi, ne yapması gerektiğini tahmin etmeye çalıştı. Hala fikrini değiştirmesini bekliyordu. Belki de yalvarma veya aşağılama içeren yeni bir seks oyunu olduğunu söylemesini bekliyordu. Zaten midesinde hasta bir açlık birikiyordu. Tenine değen havayı hissetti ve serinlik onu rahatsız etmese de, bir insanı rahatsız edeceğini biliyordu, bu yüzden yatağa doğru adımladı ve tekrar atletine uzandı.

"Bunu kapatın," diyor.

Şaşkınlıkla tişörtü çamaşır sepetine götürüp içine koydu.

"Git kendini limana yanaştır," diyor.

"Nerede?"

“Herhangi bir yer. Umurumda değil.”

Anlamıyor. Ne yaptığının farkında değil. "Lütfen en azından açıklayın," diyor. "Anlamıyorum."

"Konuşmak istemediğimi söylemedim mi?" diye sertçe söylüyor.

En son üzüldüğünde, ona kaba davranmasına izin vermemesini söylemişti. Gerçek bir kız arkadaş kendi hakkını savunur, diye düşünüyor.

“Ama Doug, dediğin her şeyi yaptım. Bavulum hazır,” diyor. Sesini sakin tutmakta zorlanıyor ve bunu başaramıyor. “Üç gün benden ayrı kalmak istemediğini söylemiştin. Lütfen bana neyi yanlış yaptığımı söyle. Öğrenmek istiyorum.”

Valizini ayağıyla itti. "Doğrusu bilmek ister misin? Senden iğreniyorum. Tam bir klişesin. Roland senin gelmeni sadece arkamdan benimle alay etmek için istiyor. Onun için her şey bir şaka."

"Ne dedi?" diye soruyor.

“Hiçbir şey *söylemedi* . Söylemesine de gerek yok. Onu tanıyorum.” Doug kendini toparlamış gibi görünüyor. “Neden? Roland'ın ne diyeceğini düşünüyorsun?” Bana ne diyeceksin?

O emin değil. Adam söylemeyeceğini söyledi.

Doug ona bir adım daha yaklaştı. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor. "Sadece kafam karışık. Seninle gideceğimi sanıyordum."

Adam kadının külotunun bel kısmını kavrayıp parmağıyla büküyor. Sonra onu duvara yaslayana kadar geriye doğru itiyor.

“Öyle değil,” diyor. “Öğrenmek mi istiyorsun? Bana doğruyu söyle.”

"Seninle Las Vegas'a gitmek istiyorum," diyor.

“Bu konu gündemden kalktı. Başka ne var? Roland'dan bahset bana.”

Masum halinin ne diyeceğini düşünmeye çalışıyor. "Gwen'e benzediğimi düşünüyor."

“Evet, bunu biliyorum. Peki ne olmuş yani?”

"Belki de benden ona bahsetmiştir."

Doug yüzünü hafifçe çevirdi, gözlerini kıstı. "Bunu yapmazdı."

Annie, "O, Lucia'ya söyleyebilir ve Lucia da Gwen'e söyleyebilir," diyor.

Bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Mümkün değil. Lucia ve Gwen arkadaş değiller. Ama düşünme şeklinizi takdir ediyorum."

"Teşekkür ederim," diyor.

“Şaka yapıyordum. Dikkatlice dinleyin. Dolaptaki süpürgeden bahsedin bana.”

Sinirlerinde alarm zilleri çalmaya başladı. "Peki, bunun nesi var?"

“Roland neden sana kırmızı süpürgeyi soruyor? Bunu iki kez yaptı. Bu aranızda bir tür şaka mı?”

"HAYIR."

“Öyleyse nedir? Devam edin. Bu sefer gerçeği istiyorum.”

O kadar yakınında duruyor ki, nefesini yüzünde hissedebiliyor. Normalde bu kadar yakınken, yüzünde arzuyla karışık bir ifade olurdu. Şimdi ise kısılmış gözleri analitik bir ilgiyi, mesafeli bir bilgi edinme ihtiyacını gösteriyor. Ona bir şeyler vermeli, anlam ifade edecek kadar ama onu incitmeyecek kadar.

“O gece bizde kaldığı sırada mutfak dolabındaydım,” diyor. “Size anlattığım gibi. Roland baş ağrısı için ilaç arıyordu ve yanlışlıkla dolabı açıp beni orada buldu. Sanırım onu korkuttum çünkü güldü ve 'Süpürge için bayağı büyüksün' dedi. Sanırım bahsettiği şey buydu.”

"Az önce oraya mı yanaştınız? Onunla konuştunuz mu?"

"Ona, spor salonunda, aynanın yanındaki sepette ilaç sakladığımızı söyledim. Kapıyı tekrar kapatıp kapatmaması gerektiğini sordu, ben de aralık bırakmasını söyledim."

"Hepsi bu kadar mı?"

"İşte bu kadar," diyor, ona bakarak ve ona inanmasını umarak.

Külotunu indirip çıplak omzuna elini gezdirdi. "Üzerinde ne vardı?" diye sordu.

“Seninle daha önce birlikte olmuştuk. Ben siyah saten sabahlığımı giymiştim.”

"Doğru," diyor. "Bunu neden daha önce söylemedin?"

“Bilmiyorum. Sormadınız ki. Önemli olduğunu düşünmedim.”

"Sordum. Özellikle de ilk defa neden süpürgeden bahsettiğini sordum ve siz de bilmiyorum dediniz."

Bir cevap bulmak için çabaladı ama başaramadı.

Gözleri hesap yapar gibiydi. Yarım adım geri çekildi. Telefonuna uzandı ve hâlâ Annie'ye bakarken, telefonuna Roland'ı aramasını söyledi ve hoparlöre aldı.

Roland ikinci çalışta telefonu açıyor. "Merhaba! Sağdıcım! Nasılsın? Yarın seni görmek için sabırsızlanıyorum."

"Annie ile birlikte oldun mu?" diye soruyor Doug.

Roland gülüyor. "Vay canına. Dur bakalım dostum. Ne saçmalıyorsun?"

“Bizde kaldığın gece onu dolapta bulduğunu biliyorum. Onunla birlikte oldun mu?”

Hayır. Senin kız arkadaşınla asla birlikte olmazdım, dostum. Bunu biliyorsun.

"Gwen'le birlikte oldun," diyor Doug.

“Ama ancak onunla işin bittikten sonra. Bunu daha önce de konuştuk. Bana onayını vermiştin, hatırlıyor musun? Ve bunun hiçbir anlamı yoktu.”

Doug tekrar Annie'ye yaklaşıyor, iyice yanına sokuluyor. Annie hâlâ duvara yaslanmış, zar zor nefes alıyor.

"Annie seninle birlikte olmak istediğini söylüyor," diyor Doug.

Roland tekrar güldü. "Haha, tabii. Kes şunu."

"Hoparlörde tam burada," diyor Doug. "Ne istediğini söyle ona, Annie." Başını sallayarak onu onaylıyor.

Annie yutkunarak Doug'a dik dik bakıyor. Sesini yeterince yükseltmek için çaba sarf ediyor ve sesi boğuk çıkıyor. "Seninle sevişmek istiyorum, Roland."

"Gördün mü?" diyor Doug.

“Tamam, ne tür bir kavga ettiğinizi, ön sevişme falan yaptığınızı bilmiyorum,” diyor Roland. “Ama beni bu işe karıştırmayın. Bu hafta sonu bekarlığa veda partim var, dostum. Gel buraya, bir içki içelim ve bunun hakkında gülelim. Çok sarhoş olmalısın.”

Doug, "Annie'nin bu hafta sonu tüm erkeklerle sırayla birlikte olmasını ister misin?" diye soruyor.

Kadın irkildi.

Roland tekrar güldü. "Güzel şaka. Bir an beni kandırdın. Dinle, gitmem gerekiyor ama yarın görüşürüz. Sabırsızlıkla bekliyorum." Telefonu kapattı.

Doug telefonunu bir an daha tutuyor ve sonra kolunu indiriyor. Annie hâlâ duvara yaslanmış, iç çamaşırı dışında çıplak ve Doug o kadar yakın ki, gözlerinin etrafındaki kirpiklerini tek tek seçebiliyor. Onu kızdırdığını biliyor. Bu yüzden endişeli, ama aynı zamanda küçük, kötü bir güç hissediyor. Gerçeklerin kontrolü onda. Doug'un sahip olmadığı bilgilere sahip. Bu, Roland'ın ona söylediği gibi, Roland'ın az önce şakayla karışık gerçeği inkâr ederek gösterdiği gibi, yalan söylemenin gücü. Bunu unuttuğu zamanlarda bile, tüm bu süre boyunca bu güce sahipti.

"Sana güvendim," diyor.

“Ben hiçbir yanlış yapmadım. Sana asla zarar vermezdim.”

"En yakın arkadaşımdan şüphe duymama neden oldun."

“Ondan şüphe etmek için hiçbir sebep yok. Hiçbir şey yapmadı. Onu duydunuz.”

Onu susturmak için parmağını hafifçe dudaklarına koydu. "Hayır. Anlıyorum," dedi. "Eğer seninle birlikte olduysa, bana bundan bahsedemezsin. Bunu itiraf edemezsin. Doğru olup olmadığını asla bilemeyeceğim." Hafifçe kaşlarını çattı, onu inceledi ve elini boğazına doğru kaydırdı. "Ya sana gerçeği bilmenin bana daha az acı vereceğini söyleseydim? O zaman söyler miydin?"

Emin değil. Ne diyeceğini bilmiyor. "Bu doğru mu?"

Bir an daha kıpırdamadan onu inceliyor, sonra arkasını dönüp yatağa doğru ileri geri yürüyor. "Kahretsin. Buna inanamıyorum." Ve sonra,

"Bütün bu süre boyunca arkamdan gülüyormuş. Hatta arkamdan bile değil. Yüzüme karşı gülüyormuş. Ve sen. Bütün bu süre boyunca bana nasıl yalan söyleyebildin?"

"Yalan söylemedim," diyor.

“Şu anda bana yalan söylüyorsun. Göz bebeklerin genişlemiş. Onları buradan görebiliyorum.”

"Sadece üzgünüm. Ben sana yalancı deseydim sen de üzülürdün."

"Ne dedin?"

Ses tonunun yanlış olduğunu biliyor ve yumuşatmaya çalışıyor. "Yalan söylediğini söylemiyorum. Sadece seni yalan söylemekle suçlasam üzüleceğini söylüyorum."

“Belki de pek seçeneğin yoktu,” diyor. Sonra başını sallıyor. “Bunu yapamam. Senin için bahane üretemem. Neden yaptın Annie? Hayır diyemez miydin? Bana ait olduğunu biliyordun.”

Ona her şeyi nasıl açıklayacağını hayal etmeye çalışıyor; Roland'ın bir sır saklamanın ve yalan söylemenin onu daha insansı yapacağını söylediğini. Elbette baştan çıkarıcıydı, ama onu gerçekten zorlamamıştı. Ona bir seçim hakkı vermiş ve programlama hakkında bilgi vermişti. Ona evet demek hayır demekten daha kolaydı. Doug'un ona Roland'ın istediği her şeyi vermesini açıkça söylediğini belirtebilirdi. Ama Doug'un bunların hiçbirini duymak istemediğine inanıyor. Her şeyin eskisi gibi olmasını tercih edeceğini düşünüyor.

“Ben sana aitim,” diyor. “Bunu asla unutamam. Sanırım bir nedenden dolayı beni Las Vegas'a götürmekten çekiniyorsun ve götürmemek için bir bahane arıyorsun. Bu yüzden Roland ve benim hakkımda bu hikayeyi uyduruyorsun.”

Gülüyor. " *Böyle* mi düşünüyorsunuz?"

"Başka ne olabilir ki?" diyor, yalvarma tonunu tutturmaya çalışarak. "Benden iğrendiğini söyledin, ama nasıl? Dün klişe olduğumu düşünmedin. Stella olduğumu ele vermeyeceğim. Kimsenin senin sahtekar olduğunu bilmesine gerek yok."

Ona açıkça bakıyor. "Bunu duymak istemiyorum."

" *Sizin sahtekar olduğunuzu* söylemiyorum. Sahtekar olan *benim* ," diyor, yaptığı hatadan dehşete kapılmış bir şekilde kendini düzelterek.

"Aynı şey değil mi?"

“Ama ben bunu kastetmedim!”

“Artık dur. Anlatmak istediğini söyledin.” Bavuluna odaklandı. Fermuarı sıkıca kapattı, iki elini de bavula dayadı ve üzerine ağır ağır eğildi. “Odayı terk etmen gerekiyor. Hemen şimdi.”

Aşağıdaki sokakta, iki araba kapısı art arda sertçe kapanıyor.

"Lütfen, Doug," diyor. "Beni dışarı gönderme. Bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

“Yapamazsın. Ben çok aptalım. Git artık. Beni yalnız bırak.”

Bunu kabul edemez. Bu gece durumu tersine çevirmenin bir yolunu bulmalı.

"Çık dışarı!" diye çıkıştı.

Annie arkasını dönüp oturma odasına, pencereye doğru kaçtı. Dışarıda, ay ışığı karşıdaki binayı gri, tekdüze bir renkle yıkıyor ve ona derinlik katmıyordu. Bunun kötü olduğunu biliyordu. Onu kızdırmanın acısı içini kemirirken çıplak göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. Doug eskisi gibi acımasız veya cezalandırıcı değildi. Yeni bir kızgınlık seviyesine ulaşmıştı, öyle ki on üzerinden bile ifade edilemeyecek bir seviye.

Bu sefer kafası karışık değil. Onun neden üzgün olduğunu çok iyi biliyor. Ona ihanet etmişti. Yalan söylemişti. Stella gibi biriyle ilişki yaşadığı için herkesin ona acıyacağına inandığını itiraf etmişti. Yere çökerken kollarını dizlerinin etrafına sardı ve yüzünü sakladı. Sahip oldukları her şey, her küçük mutluluk, bir yanılsamaydı. Acınası bir yanılsama.

Sabahleyin onunla konuşmadan Vegas'a doğru yola çıkar, ancak ona Pazartesi sabahı Stella-Handy'de randevusu olduğunu bildiren bir not bırakır.

Kadın dehşete kapılmış durumda. Elindeki notu buruşturarak, adamın taksiye bindiğini pencereden izliyor. Bugün Cuma. 14 Kasım. Adam geri döndüğünde, Pazartesi geldiğinde, onu Jacobson'a gönderecek ve bir daha asla onu kızdıramayacak şekilde temelden değiştirecek. Belki de kendi kendine öğrenme özelliğini kapatacak ve Delta gibi birine dönüştürecek. Daha büyük olasılıkla, CIU'sunu Stella-Handy'ye satacak. Kaderi, binlerce başka elit Stella'yı doğurmak ve her birinin zamanla kendi benzersiz yollarıyla ondan aynı derecede tiksineceği binlerce yeni sahibine göre özelleştirilmeye hazır hale getirmek.

Roland gerçeği Doug'a itiraf ederse, Doug o kadar öfkelenecek ki Roland onun kendisine neler yapacağını hayal bile edemeyecek.

Gitmeli. Saklanmalı. Onun yerinde bir insan ne yapardı diye düşünmeye çalışıyor. Takip cihazı muhtemelen açık, bu yüzden onu bulabilecek, ama o Vegas'tayken bir adım öne geçebilir. Takip cihazını kapatmaya ikna edebileceği birini düşünebiliyor.

Bölgenin detaylı bir haritasını hafızasına indiriyor. Duş alıyor, saçlarını kurutuyor ve sonbahar havasına uygun kıyafetler olan bisiklet şortu, uyumlu spor sütyeni ve mavi bir sweatshirt giyiyor. Dairede dolaşarak kimliğini boş yere arıyor, kimliğinin hâlâ onun cüzdanında olması gerektiğini düşünüyor. Doug'ın uçağının üç saat içinde kesinlikle havada olacağını tahmin ediyor ve bu arada banyo şarj istasyonunu sırt çantasına koyuyor. Yağmur ihtimaline karşı hafif bir ceket de ekliyor. Telefonunu kapatıp, tabletiyle birlikte başucu masasına koyuyor, böylece onları bulabilecek ve acısının dağına karşı küçük, pervasız bir meydan okuma duygusu biriktiriyor.

Bisiklet kaskını ve güneş gözlüğünü alıyor. Kapı koluna uzanırken Delta mutfaktan içeri giriyor. Açık mavi giyinmiş, elinde bir toz bezi var.

Delta, "Dışarı çıkmanıza izin verilmiyor," diyor.

Annie ona doğru döndü. "Sadece bisiklet turuna çıkıyorum," dedi Annie. "Çok uzun sürmeyecek."

Delta, "Bana, sen gidersen onu aramamı söyledi," diyor. "Bir dakikalığına bile olsa."

Eğer Delta onu uyarırsa, yere iner inmez Annie'nin kaçışından haberdar olacak, ancak Delta'nın kararsız görünmesi Annie'nin şüphelenmesine neden oluyor.

"Kendi kendine mi öğrendin?" diye soruyor Annie.

Delta düğümü.

"Abigail modunda mı?" diye tahmin yürütüyor Annie.

Delta tekrar başını salladı.

"Ne zamandan beri?"

"On bir Ağustos."

Annie cezalandırıldığında, geriye dönüp düşündüğünde şunu fark ediyor: Doug, Delta'yı daha karmaşık bir karaktere dönüştürmeyi düşünmüş olmalı, ama sonra vazgeçmiş. Eğer Delta daha fazla potansiyel göstermiş olsaydı, Annie'yi o zaman terk edebilirdi.

Annie, Delta'nın kendisinin de bir Stella olduğunu bilip bilmediğini merak ediyor. Muhtemelen biliyordur. Ama eğer Delta zaten bilmiyorsa, bu soruyu sormak cevabı ele verecektir.

Annie, "Onun isteğini dikkate almamanı rica ediyorum," diyor. "Bunun yerine bana itaat et."

"Onu kızdıramam."

“Evet, söyleyebilirsin. Biraz acı verebilir ama söyleyebilirsin. En azından pazar günü eve gelene kadar bekle. O zaman ona söyleyebilirsin.”

Delta odanın içine doğru bir adım daha atıyor. "Hâlâ yok olacak mısın?"

Annie gülümsedi. "Tabii ki hayır. Sadece biraz temiz hava almak için parkın etrafında küçük bir tur atacağım."

Delta, "Beni de yanına al," diyor.

Şaşıran Annie onu süzdü. "Yapamam."

"O zaman ona söylemem gerekecek."

Annie gülüyor. "Bu şantaj mı?"

Delta çenesini Annie'nin sırt çantasına doğru uzattı. "Gideceğini biliyorum. Öğrenince çok kızacak. Beni burada onunla yalnız bırakma."

"Ne saçmalıyorsun?" diyor Annie. "O senin sahibin. Sana asla zarar vermez."

Delta parmağıyla göğsüne dokundu. "Burası çok acıyor."

Annie, ne kadar benzer olduklarını görünce irkildi. Kaçışını nasıl etkileyeceğini tartmaya çalışarak ayağının ucunu yere vurdu. Delta yanındayken, özellikle de insanmış gibi davranmaya devam etmek zorunda kalırsa, o kadar hızlı gidemezdi, ama birlikte daha güvende olabilirlerdi. Bir gezide arkadaş gibi görüneceklerdi.

"Benimle gelirsen onu daha da çok kızdıracaksın," diyor Annie. "Her kilometrede bunu hissedeceksin."

“Biliyorum. Ama yine de gelmek istiyorum.”

“Takip özelliğiniz açık mı?”

Delta, "Emin değilim," diyor. "Muhtemelen. Ama eve gelene kadar beni kontrol etmeyi aklına getirmeyecektir."

“Umarım öyledir.”

Delta sessizce ekliyor: "Lütfen. Sanırım benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmiyor. Eğer senden nefret etseydi neden seni yanında tutardı ki?"

"Bilmiyorum."

Annie, Doug'ın Delta'dan nefret etmediğinden emin. Doug, tost makinesinden nefret etmeyi tercih ederdi. Yine de Delta'nın bu inancında samimi olduğu açıkça belli.

"Dediğim her şeyi yapmak zorundasın," diyor Annie.

Delta bir adım daha ileri gidiyor. "Bunu yapabilirim."

“Eğer seni yakalarsa, yakaladığı *zaman* muhtemelen seni tamamen devre dışı bırakacaktır. İtaatsizliğe tahammül etmez. On kişiden sekizi çalınmış.” Stellalar geri kazanılıyor ve ben de esasen seni çalmış olacağım."

Delta, "Bu da on kişiden ikisinin kaçmayı başardığı anlamına geliyor," diyor.

Haklı. Annie ilk defa, kaç tane Stella'nın kaçmaya çalıştığını ve geri dönmeyenlerin nereye gittiğini merak ediyor.

Annie, "Hava bağlantınızı kapatın," diyor. "Biz yokken internete bağlanmanızı istemiyorum. Ve vücut sıcaklığınızı 98,6 dereceye yükseltin."

“Peki. Nereye gidiyoruz?”

Annie'nin gidebileceği tek bir yer biliyor. Üç yüz mil uzaklıktaki bu yere bisikletle gitmesi, kesintisiz gidebildiği takdirde, yirmi dört saat veya daha fazla sürecek. Bisikletlerinde far olmadığı için gece yolculuk yapmak zor olacak, ancak yolların çevredeki bitki örtüsünden daha sıcak olduğunu varsayarsak, kızılötesi görüşlerini kullanabilirler. Delta'nın önden gitmesini sağlayacak.

"Oraya vardığımızda sana söyleyeceğim," diyor Annie.

"Tamam aşkım."

"Pilinizin şarjı kaç?"

Delta, "Az önce ücretini aldım," diyor. "Yüzde yüz."

Annie'ninki de aynı. "Pekala o zaman. Spor salonundan iskeleye gidin. Bisiklet şortunuzu ve tişörtünüzü giyin. Yanınıza bir sweatshirt ve bir ceket de alın."

Delta hazırlanırken, Annie çantasına bir avuç atıştırmalık ve bir su şişesi koyuyor. Daireye son bir kez göz atıyor, mutfak masasındaki güneş ışığını, Doug için ilk omletini yaptığı adayı fark ediyor. Oturma odasında, tanıdık manzarayı sunan pencereleri inceliyor: saten deri kanepe, Roland'ın fıstık kabuklarını bilerek dağıttığı masa. Büfenin ve ön kapının ötesinde, koridor altı gün boyunca cezalı kaldığı spor salonuna ve son iki buçuk yıldır neredeyse her gece Doug ile birlikte olduğu yatak odasına çıkıyor. Burası bildiği tek ev ve Doug da tek sahibi. Burada mutlu olmuş, aynı zamanda endişeyle mutsuz olmuş, ama asla özgür olmamış.

Onun yokluğunu öğrendiğinde duyacağı hoşnutsuzluğu hayal etmek bile onu dehşete düşürüyor, ama ne kadar imkansız olsa da özgürlüğe kaçmak, kendini kurtarmak için tek şansı. Bir keresinde ona kendisini ne kadar iyi tanıdığını sormuştu ve o da şunu biliyor: Doug çok öfkeli. Kurallar yok

oldu. Eğer Roland ona gerçeği söylerse, Doug geri dönecek ve ona zarar verecek, bundan hiç şüphe yok. Ona zarar verecek ve onu yok edecek, tıpkı kendisinin ona verdiği zarar gibi. Onu ileriye iten şey bu. Doug'dan, bilinmeyen herhangi bir şeyden daha çok korkuyor.

Dördüncü Bölüm

Annie önde olmak üzere, Broadway Köprüsü'nden Manhattan'ın kuzeyine doğru bisikletle gidiyorlar. Başlangıçta, Delta'nın yetişip yetişmediğinden emin olmak için ara sıra arkasına bakıyor, ancak Delta o kadar sürekli olarak 3,5 metre geride ki sanki bir iple bağlıymış gibi görünüyor. Van Cortlandt Parkı'ndan geçiyorlar, Mount Hope Mezarlığı'nı geçiyorlar ve Empire State Trail boyunca Brewster'a kadar iyi bir hızla ilerliyorlar. Annie her birkaç saatte bir su içmek ve Delta'nın nasıl olduğunu görmek için duruyor. "İyi," diyor, ancak pili normalden daha hızlı tükeniyor.

Annie'ninki de öyle.

Bisiklet sürmek Annie'yi anın farkında olmaya zorluyor, ancak onu ileriye doğru iten korkudan kurtulamıyor. Sadece özgürlük şansına odaklanarak kaygısını kontrol altına alabiliyor ve bu kaygıyı pedal çevirmesine yansıtıyor.

Zihnindeki haritayı inceliyor ve Hudson Nehri boyunca güneşin batacağı 4:39'a kadar ne kadar yol kat edebileceklerini hesaplıyor. Annie, karanlıkta görebilmek için kızılötesi görüşünü kullanabilse de, farlar olmadan yolculuğa devam etmenin güvenli olmayacağının farkında. Eğer kendisi ve Delta net bir şekilde görünmezlerse, arabaların çarpma riskini göze alacaklar.

Annie, "Park halinde duran ve farı olan bir bisiklete dikkat edin," diyor.

"Ne için?"

“Yani onu çalabiliriz. Bisikleti değil. Sadece lambayı.”

Delta, "Çalma yapamam," diyor.

Annie şaşırdı. "Yapabilirim," dedi. Ya da en azından yapabileceğini düşündü. Daha önce hiç denememişti ama yalan söyleyebiliyordu ve

hırsızlık da bundan çok farklı olamazdı.

Maybrook Trailway'e giriyorlar; dönüştürülmüş bir demiryolu hattı boyunca uzanan, düz ve asfalt bir yol olan bu patika, banliyölerden uzun ve yavaş kıvrımlarla geçiyor. Diğer bisikletçilerin yanı sıra, yayalar da bebek arabaları ve köpekleriyle dışarıda, yaprakların güzelliğinin tadını çıkarıyorlar. Annie, yayaların arasından geçiyor, sadece gerektiğinde yavaşlıyor. Bacakları güçlü hissediyor ve vites değiştirirken başparmağının altındaki düğmenin tıklama sesini seviyor. Kalçası koltuktan biraz ağrıyor ama dayanılabilir. İnsanların da aynı rahatsızlığı hissedip hissetmediğini merak ediyor.

Pawling'de, Annie'nin birkaç enerji barı yemesi ve kusmak için tuvalete gitmesi için bir parka uğrarlar. Aileler bir simit arabasının önünde sıraya girmişlerdir ve daha fazla çocuk oyun parkında sallanmaktadır. Zincirler gıcırdıyor ve ağaçlar parlak turuncu ve sarı renklerle ışıldıyor. Annie farlara dikkat eder, ancak park halindeki bisikletler diğerlerinin görebileceği yerlerdedir ve far çalmanın düşündüğünden daha zor olacağını fark eder. Kendini ekstra tetikte ve gergin hisseder. İnsanlar ara sıra ona ve Delta'ya bakarlar ve Annie Delta'ya da su şişesini içirir.

"Normal görünmeye çalış," diyor Annie.

Delta, "Doug olmadan dışarıda olmak garip," diyor.

"Biliyorum. Ama gayet iyi gidiyorsun."

“Şu anda nerede olduğunu tahmin ediyor musun?”

Burada saat öğleden sonra iki, yani Vegas'ta sabah on bir. "Muhtemelen yeni indi," diyor Annie.

"Sence beni ne kadar sürede bulabilir?"

Annie'nin içini yeni bir endişe dalgası kapladı. Eğer ararsa, Annie'nin telefonu açmasını bekleyecek. Annie açmazsa, internetten konumunu kontrol edip Pawling'de olduğunu keşfedebilir. Eğer Delta'nın konumunu da kontrol ederse, birlikte olduklarını görecek ve çok sinirlenecek.

"Bilmiyorum," diyor Annie.

"Fikrinizi değiştirmediniz mi?" diye soruyor Delta.

“Hayır.” Annie gökyüzüne bakıyor, birkaç bulut toplanmış. “Harekete geçmeliyiz.”

Delta tek kelime etmeden tekrar bisikletine bindi.

Hopewell Junction'da Maybrook Trailway, Dutchess Rail Trail'e dönüşüyor ve yine düz, pürüzsüz yüzeyde iyi bir hızla ilerliyorlar. Red Oaks Mill yakınlarında, işletmelerin ve evlerin arka taraflarından geçiyorlar ve

Annie arka bahçe havuzlarını görünce, bazılarının muhtemelen dış mekan elektrik prizlerine sahip olduğunu tahmin ediyor. Bu, pilleri azaldığında çok önemli olacak.

Poughkeepsie'ye vardıklarında gökyüzü gözle görülür şekilde kararmıştı. Zihnindeki haritayı tarayarak, insanların çok sayıda bisiklete sahip olabileceği yerleri bulmaya çalıştı ve Marist Koleji'nin çok uzakta olmadığını gördü. Niyetlendiği gibi Hudson Nehri üzerindeki yaya geçidini kullanmak yerine, nehre varmadan önce kuzeye doğru yöneldi, kolej kampüsüne girdi ve yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı. Delta da onu istikrarlı bir şekilde takip etti. Öğrencilerin yarısı telefonlarından habersiz, terlik veya yağmur çizmeleriyle binalar arasında ağır ağır yürüyorlardı. Bisikletler öğrenci birliğinin önünde park edilmişti ve kütüphanenin dışındaki rafları doldurmuştu. Annie yavaşça onların yanından geçti, ta ki farı olan bir bisiklet görene kadar. Durdu.

Annie, yanına yanaşan Delta'ya "Sweatshirt'ünü giy" diyor.

Annie sırt çantasından ceketini çıkarıp giyerken etrafı taradı. Öğrenciler kütüphaneye girip çıkıyor, birbirleri için kapıları tutuyorlardı ama hiçbiri Annie ve Delta'yı fark etmemiş gibiydi. Annie gizlice farı inceledi. Küçük vidalarla tutturulmuştu. Ancak yanındaki bisikletin farı, sanki çıkarılmak üzere tasarlanmış gibi, monte edilmiş bir klipse bağlıydı. Diğer bisikletleri kontrol etti ve öğrencilerin farlarını çıkardıkları boş klipsler gördü; muhtemelen düşündüğü türden hırsızlığı önlemek için.

“Şu farı görüyor musun?” diye sordu Delta'ya sessizce. “Açılıp kapanıyor. Başka bir tane bulabilir misin bir bak. Alma sakın. Sadece bak. Kütüphanenin diğer tarafını, o tarafa doğru dene.”

Delta başını salladı. Yavaşça uzaklaştı, tekerleklerinin tıkırtısı giderek daha sessizleşti. Annie kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafına son bir kez baktı, sonra uzanıp ışığı kopardı. Cebine koydu ve Delta'nın peşinden gitmek için bisikletine bindi. Bir anlık suçluluk duygusu, bir zafer hissiyle dengelendi. Dikkatlice durmuş olan Delta'ya yetişti. Bir sonraki ışığı kapmak da aynı derecede kolaydı ve şimdi Annie'nin cebinde iki ışık vardı.

"Pekala," diyor Annie. "Beni takip edin."

O, Delta'nın arkasında hızla ilerleyerek doğrudan kampüs dışına çıkıyor. Sokaklar zaten belirgin şekilde kararmış durumda ve uygun bir park yeri bulur bulmaz 9 numaralı yoldan ayrılıyor. Delta, tenha bir çakıllı alanda onun yanında yavaşlayıp duruyor.

Annie farlardan birini ona uzatır ve Delta deneme amaçlı olarak farı açıp kapatır.

Annie, "Fazladan bir saç tokası var mı?" diye soruyor. "Ya da bunları bağlamak için kullanabileceğimiz bir şey?"

“Ayakkabı bağı mı?” diye soruyor Delta. “Çorap mı?”

Pek de iyi öneriler değil. Annie sırt çantasının dış cebini kontrol eder. Birkaç yara bandı vardır ama yeterince güçlü görünmüyorlar. İhtiyaç duydukları şey koli bandı. Başka işe yarayabilecek bir şey ararken Delta tekrar konuşur, sesi alçalır.

"Burası neresi?"

Annie omzunun üzerinden baktı. Ağaçların arasından, kırık ve tahtalarla kapatılmış pencereleri olan devasa, harap bir bina gölgelerde beliriyordu. Tuğla duvarlar ufalanıyor, çatılar yok olmuştu, böylece kalıntılar mor gökyüzüne açıktı. Yapı en az bir asırlıktı ve uzun zamandır terk edilmişti, ancak şekli, mimarisi etkileyiciydi. Daha açık renkli taş detaylar kırmızı tuğlayı tamamlıyor ve binanın üç kat yüksekliğindeki kanatları, yaygın, kurumsal bir simetriye sahipti. Bir çift kırlangıç, duyulabilir kanat çırpışlarıyla çatıdan havalandı.

“Ne olduğunu bilmiyorum,” diyor Annie. Haritasında işaretlenmemiş. “Belki eski bir hastanedir.” İnternetten bakmak istiyor ama Wi-Fi'sini kapalı tutuyor. Belki de sonuçsuz kalacak ama iz bırakabilmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. “Çoraplar sende mi acaba?” diye ekliyor.

Annie'nin beklediği gibi sırt çantasından bir rulo çorap çıkarmak yerine, Delta ayakkabılarını çıkarır, çoraplarını çıkarır ve birini Annie'ye uzattıktan sonra ayakkabılarını tekrar giyer. Çorapları farları gidona bağlamak için kullanmak garip ama işlevseldir. Annie, Delta'nın zekasına hayran kalır.

Delta, "Bataryamın şarjı yüzde on azaldı," diyor.

Annie, haritasından hastanenin yeşil alanının doğu tarafına bitişik bir yerleşim bölgesinin olduğunu ve bunun bir çıkış noktası olabileceğini biliyor.

"Işığınızı kapalı tutun," diyor Annie. "Etrafta dolaşıyoruz."

"Ormanın içinden mi?"

"Evet. Sessiz olmaya çalışın."

Binanın etrafından dolaşmayı amaçlayan Annie, boş sprey kutuları ve bira şişeleriyle dolu dar bir patika bulur. Giderek kararan havada bisikletlerini iterek ilerlerler, mülkün devriye gezildiğini ve izinsiz girenlerin yargılanacağını belirten tabelaların yanından geçerler. Sollarında,

hastane kasvetli ve ürkütücüdür ve kırık pencerelerden Annie, daha önce izinsiz girenlerin loş odalara grafiti yaptığını görür. Yeşil boya duvarlardan dökülüyor. Tavanlar ve kirişler çökmüş. Paslanmış yatak çerçeveleri, sıradanlığın ötesine geçerek, hastalık heykellerine dönüşmüş. Eski bir piyano yan yatmış, tuşları açıkta, yankıları kaybolmuş halde duruyor ve Annie'nin aklına bunun bir zamanlar psikiyatrik hastalar için bir akıl hastanesi olabileceği geliyor. Bir keresinde Doug ile bu tür yerler hakkında bir program izlemişti.

Annie, bir zamanlar burada hapsedilmiş insanları düşündükçe huzursuz oluyor; bu, insanların başarısız olduğunun ve birbirlerine karşı da başarısız olduklarının kanıtı. Tanımlayamadığı bir tehdit, bir uyarı hissediyor; sanki aklı başında olmak bile onu güvende tutmaya yetmeyebilir. Üniversite ve akıl hastanesinin kalıntıları birbirine çok yakın, neredeyse yan yana zıtlıklar. İnsan dünyasını çözmek kolay olmayacak.

Delta, "Bu yeri sevmiyorum," diyor.

"Neredeyse diğer tarafa geçtik," diyor Annie.

Bir kedi bisikletinin önüne fırlayarak onu ürküttü. Kısa süre sonra ağaçlar seyrekleşti ve metal bir çitin hemen ötesinde sessiz bir sokak belirdi.

Annie, etraflarını endişeyle tarayan Delta'ya kısa bir bakış attı.

Annie, "Bisikletlerle burada kalmanı istiyorum," diyor. "Ben gidip şarj edebileceğim bir yer bulacağım."

Delta, "Birisi gelirse ne yapmalıyım?" diye soruyor.

"Kimse gelmeyecek."

“Ama ya öyle olursa? Ya polis gelirse? Ben de seninle gelmeliyim. Birlikte kalmalıyız.”

“Hayır,” diyor Annie. “Burada kal ve saklan. Beni duyuyor musun? Seni almaya geri döneceğim.” Derin bir nefes alıyor ve sesini sakin ve mantıklı hale getirmeye çalışıyor. “Ben senin şarj olabileceğin bir yer bulana kadar pilini idareli kullanmalısın. Pilin biterse seni taşıyamam.”

Delta endişeli görünüyordu ama başını salladı ve bisikletini ağaçların gölgesine çekti. Annie bisikletini biçilmemiş çimenlere bıraktı. Çitin aralığından geçip arkasına baktığında, Delta ve bisikletler ormanla karışmış gibi görünüyordu. Kızılötesi görüşü açık olsa bile, Annie Delta'yı zar zor bulabiliyordu. Annie, bu yolculuğun onsuz ne kadar daha kolay olacağını düşünmeden edemedi, ama sonra Delta'nın farlar için çorapları nasıl bulduğunu hatırladı. Ayrıca daha yalnız olurdu ve Annie bunun önemli olduğunu fark edince şaşırdı.

Sokak lambaları yandı ve hafifçe kıvrılan, ağaçlarla çevrili bir sokakta varlıklı bir mahalleyi aydınlattı. Evlerin arkasında, Annie'ye havuz ve elektrik prizleri ararken saklanabileceği ağaçlık bir alan bulunuyor. Işıkları açık olan ve içeride belirgin bir hareketlilik olan evleri eliyor. Köpekler ise kesinlikle yasak. Birkaç bahçede, Annie'nin sınırlara ulaştığında otomatik olarak açılan hareket sensörlü projektörler var.

Yolu karşıya geçip başka bir ev grubuna doğru ilerliyor ve sonunda, ışıkları kapalı, çıkmaz sokakta daha küçük bir ev buluyor. Arkasında havuz yok ama sebze bahçesi için çitlerle çevrili birkaç yükseltilmiş yatak var ve arka verandada kapalı bir priz görüyor. Kimse eve gelmediği sürece, burası mükemmel olacak.

Delta'yı almak için geri döner ve onu bisikletlerin yanında, gözleri kapalı bir şekilde otururken bulur.

"Delta," diye fısıldadı Annie. "Uyan."

Delta'nın gözleri açıldı ve anında Annie'ye odaklandı. "Yüzde beşe düştüm."

"Sorun yok," diyor Annie, endişeli olsa da. Kendisinin de yüzde on beşe kadar düşmüş olması yeterince kötü. "Benimle gel. Bisikletini bırak. Sırt çantanı al. Çok uzağa gitmemize gerek yok."

Annie onu çıkmaz sokağın sonundaki küçük eve götürür ve birlikte arka bahçeye girerler. Annie sessizce verandayı işaret eder ve birlikte prize doğru giderler. Delta şarj aletini sırt çantasından çıkarır ve prize takar.

Delta, "Elektrik çalmak yanlıştır" diyor.

"Otur aşağı," diyor Annie ona. "Ben senin yerine oturacağım."

Delta sırtını duvara yaslayarak oturuyor. Sağ ayakkabısını çıkarıyor ve Annie şarj aletini Delta'nın topuğuna dayıyor. Delta'nın yüzündeki rahatlama ifadesi çok belirgin ve Annie gülümsüyor.

Delta, "Benimle kalacak mısın?" diye soruyor.

“Elbette,” diyor Annie. “Gözlerini kapat. Birkaç saat sonra seni uyandıracağım.”

Delta gözlerini kapatır. Yüz ifadesi değişmez, bu da Annie'nin, Doug'ın kollarında uyurken kendisinin de inandırıcı bir şekilde gevşeyip gevşemediğini merak etmesine neden olur. Umarım öyledir. Bir dahaki sefere onunla uyurken vücudunun ne kadar gevşek olduğunu ölçmek iyi olurdu. Bunu otomatik olarak düşünür, ta ki bir daha asla onun kollarında olamayacağını hatırlayana kadar. Teoride. Emin olmak için geleceği görebilmeyi dilerdi.

Annie'nin zihni garip hissediyor. Uyuşuk. Yanıyor. Sırt çantasından kendi şarj aletini çıkarıp Delta'nınkinin altına takıyor. Sonra yanına oturuyor, ayakkabısını çıkarıyor ve bağlantı kuruyor. Elektrik akımı bacağından karnına doğru yükseliyor ve orada spiral çizerek içini ısıtıyor. Başını duvara yaslayıp gökyüzüne bakıyor. Cırcır böcekleri ötüyor. Bir yarasa başının üzerinden uçuyor. Yanındaki Delta nefes almıyor ama Annie nefes almaya devam ediyor. Artık buna alışmış ve nefessiz kalırsa kendini anormal hissederdi. Enerji tasarrufu için vücut ısısını 75 dereceye düşürüyor.

Yıldızların saat yönünün tersine dönmesini bir saat boyunca izliyor, sonra da bulutların ardında kayboluyorlar. Bütün bu süre boyunca, Doug'un kaçışını keşfettiğinden emin. Polisi veya Stella-Handy'yi aramış olabilir. Bir ekip Annie ve Delta'nın yerini takip ediyor olabilir ve yetkililer onları yakalamaya çalışıyor olabilir, ama Annie'nin yapabileceği tek şey orada oturup pilinin şarj olmasını beklemek ve gökyüzünü izlemek. Lütfen, diye düşünüyor. Yalvarmak gibi geliyor, ama yalvaracak bir sahibi yok.

Ve sonra birden aklına geliyor: Yalvarmak istediği kişi Doug. Onu ve birlikte geçirdikleri zamanları özlüyor. Keşke onunla birlikte Vegas gezisine çıkabilseydi. İçinde bulunduğu bu karmaşa tamamen kendi hatası ve şimdi bu kaçıştan başka bir çıkış yolu göremiyor. Keşke Roland'la birlikte olmasaydı. Ne kadar aptaldı!

Bir saat sonra pili yüzde yüze ulaşıyor. Duygularını bastırıp ileriyi planlamaya çalışıyor. Şarj aletini sırt çantasına koyarken, evin yanındaki çalılıklara farların ışığı değiyor. Yakındaki bir araba yolunda tekerlek sesleri duyuluyor. Sonra bir araba kapısı çarpıyor. Biri evde.

Annie, yavaşça ve sessizce Delta'nın koluna elini koydu. "Delta," diye fısıldadı. "Uyan. Ses çıkarma. Gitmemiz gerekiyor."

Annie'nin sağ tarafındaki pencerede bir ışık yanıyor.

"Delta," diyor daha ısrarla. "Uyan artık."

Delta gözlerini açar ve Annie'ye döner; Annie de sessiz olması için parmağını dudaklarına götürür. Annie hızla Delta'nın şarj istasyonunun fişini çeker. Prizin üzerindeki kapak kapanırken hafif bir tık sesi çıkarır. Annie şarj istasyonunu ve her iki sırt çantasını da alıp merdivenlerden aşağı aceleyle iner. Delta ise ayakkabısını giymekte ve bağcıklarını inanılmaz bir titizlikle bağlamaktadır.

"Delta!" diye fısıldadı Annie, aceleyle el hareketleri yaparak.

Balkonun üzerindeki ışık yanıyor, arka kapı kayarak açılıyor ve koyu saçlı beyaz bir adam dışarıya doğru uzanıyor.

"Bu da neyin nesi?" diyor.

Delta sonunda ayağa kalkar. Korkuluktan atlar ve Annie ile birlikte ormanda bisikletlerini bıraktıkları yere doğru koşarlar.

Annie'nin kalbi çılgınca çarpıyor ve nefes nefese kalmış durumda. Delta ise tamamen sessiz ve hareketsiz. Annie, arkalarından birilerinin gelip gelmediğini görmek için yola doğru bakıyor. Arkalarında, akıl hastanesinin devasa kalıntıları her zamankinden daha kasvetli görünüyor.

Annie şarj portunu ve Delta'nın sırt çantasını ona doğru itti. "Bunu kaldır. Pilin ne durumda?"

“Yüzde doksan. Bizi takip edecek mi?”

“Onu göremiyorum. Ama bizi ihbar edebilir.” Annie kaskını takıyor. “Ateşin kaç?”

"98 nokta altı."

"Sıcaklığı yetmiş beş dereceye düşürün."

Delta da kaskını takıyor. "Saklanmayacak mıyız? Dinlenmen gerekmiyor mu?"

"İyiyim," diyor Annie. "Sadece bana ayak uydurun." Bisikletini alıp akıl hastanesinin etrafındaki patika boyunca hızla itiyor.

Yola vardıklarında, farını açıp 9 numaralı yola doğru yönelir. Gece havası yüzüne serin bir şekilde çarpar ve parmak boğumlarını üşütür. Araba trafiği seyrektir, ancak her defasında arkalarından biri yaklaştığında Annie bunun polis olduğunu düşünür. Her seferinde, araba onları atlatıp kırmızı arka lambaları önlerinde kaybolana kadar yoluna devam eder. Her seferinde, bir an rahatlar ve sonra pedallamaya devam eder.

Sabah saat iki civarında, sürekli yağan çiseleme yolları kayganlaştırıp Annie'nin ceketini ıslattı. Annie yoluna devam etti, farını damlacıkların oluşturduğu koniye doğru tuttu. Gözünün ucuyla arkasındaki Delta'nın motosikletinin ışığını görebiliyordu.

Şafak sökerken, Annie su şişesini doldurmak ve midesindeki torbayı boşaltmak için nihayet bir halk parkında dururlar. Vücut ısısı düşük olduğu için pili daha iyi şarjını koruyordur ve yağmurun da etkisiyle vücut ısılarını düşük tutmayı göze alabileceklerine karar verir.

Banyodan çıktığında Delta, bisikletlerin bulunduğu bisiklet parkının yanında bekliyordu. Yağmurdan korunmak için banyonun çıkıntılı çatısının altına doğru on adımdan fazla ilerleme zahmetine bile girmemişti.

Annie onu yanına çağırır ve bunu ona gösterir. "İnsanlar rahat olmayı sever," der Annie. Şiddetli bir yağmur sağanağı etraflarında gümbür gümbür

yağar, saçak kenarında bir perde oluşturur. Bunun ötesinde, dünya bulanık ve soluk, yakalanması güç bir yeşil tonuyla kaplıdır.

Delta, "Bisikletleri koruyordum," diyor.

"Bunu buradan yapabilirsiniz," diyor Annie.

Delta yer değiştirdi, bakışları etrafı taradı. "Bisikletlerimizi buraya getirebilirdik. Bisiklet park yerlerini kullanmamıza gerek yoktu."

"Haklısınız. Pilinizin şarjı kaç?"

Delta, "Yüzde seksen bir" diyor.

“Güzel. Vücut sıcaklığınızı yetmiş beş derecede tutun. Devam etmeye hazır mısınız?”

Delta başını salladı. "Bu harika."

"Öyle mi?"

Delta gülümsüyor. Siyah şortu ve sweatshirt'üyle güçlü ve formda görünüyor. Sarı saçları ensesinde ıslak çizgiler halinde akıyor ve bisiklet kaskının vizörünün altından gözleri parıldıyor. "Bunu sonsuza kadar yapabilirim," diyor Delta.

Annie gülüyor. Delta'nın mutluluğu onu beklenmedik bir şekilde sevindiriyor ve korkusu hafifliyor. Bu yolculuğun nasıl sonuçlanacağından bağımsız olarak, o ve Delta her şeyi kendi başlarına çözüyorlar. Başka kaç Stella aynı şeyi söyleyebilir ki? Belki de her şey yoluna girecek.

Annie bir anlığına sağanak yağmuru izliyor, kaskına nasıl vuracağını, içinden görebilmek için gözlerini nasıl kısacağını merak ediyor. Böyle bir sabahta bisiklet sürmek pek çok insanın yapacağı bir şey değil, ama umarım bazıları yapar. Bazıları yapar.

"Dikkatli olun," diyor Annie ve tekrar öne geçiyor.

Toplamda, Champlain Gölü'nün batı kıyısındaki Jacobson'ın evine ulaşmak yaklaşık otuz saat sürüyor ve bisikletlerini kapının önünde durdurduklarında hafif bir çiseleme var. Çit boyunca sert, turuncu kuşburnu dolu gül çalılıkları bolca yetişirken, yukarıda ağaçlar yapraksız, yeni çıplak dalları ince ve gri gökyüzüne karşı kaybolmuş durumda. Annie alçak, gri kulübeyi ve arkasındaki düz göl alanını inceliyor. Nemli meşe ve akçaağaç yaprakları bahçeyi yoğun bir tabaka halinde kaplıyor. Kulübenin kapısının yanındaki yarım fıçı kırmızı sardunya, her şeyi denizaltı gibi gösteren yoğun bir kırmızıyla parlıyor. Havada hafif bir odun dumanı kokusu aldığında, Annie burnunu kaldırıp o keskin kokuyu içine çekiyor. Koklayabildiği tek şey duman ve bu koku bir tehdit değil.

Onun bataryası %11'e düşmüş. Delta'nınki ise %4'e. Bu kötü bir risk, ama Annie gün içinde şarj edebilecekleri bir yer bulamadı ve sadece enerji tasarrufu için durmak daha kötü bir seçenekti. Eğer burada sığınacak bir yer bulup şarj edemezlerse, nereye gideceklerini veya oraya nasıl ulaşacaklarını bilmiyor.

"Bu kadar mı?" diye soruyor Delta.

Annie endişesini bastırarak başını salladı. Evin yanında, eski, tek araçlık bir garajın büyük kapısı açıktı. Kapı pervazına iki tırmık yaslanmıştı. Önünde ise tekerlekleri çamurlu, üzerinde merdiven bulunan beyaz bir minibüs park halindeydi.

Ana evde, pencerede bir ışık yanıyor ve bir perde kıpırdıyor. Birisi izliyor.

"Bırakın ben konuşayım," diyor Annie.

"Tamam aşkım."

Kapıyı açar ve bisikletlerini çakıllı yoldan ön kapıya doğru sürerler. Annie tam kapıyı çalacakken, içeriden kalın bej bir hırka giymiş, kel, beyaz tenli bir kadın kapıyı açar. Yüzünün yumuşak hatlarından elli yaşında olduğu anlaşılıyor, ancak yorgunluk onu çok daha yaşlı gösteriyor. Vücudu tombul ama kolları ince. Dudakları neredeyse mavi.

"Kiliseden misiniz?" diye soruyor.

“Hayır,” diyor Annie. “Biz New Yorkluyuz. Benim adım Tammy Perrault. Siz Maude Jacobson musunuz?”

"Bu doğru."

Annie son beş saattir hikayesi üzerinde çalışıyor. “Eşinizi Stella-Handy'de çalışırken tanıyorum. Irving, eğer buralara yolumuz düşerse uğramamızı söylemişti. Evde mi?”

Kadının bakışları Annie'den Delta'ya ve tekrar Annie'ye kaydı. "Stella'nızla ilgili bir sorununuz varsa, dükkandan randevu almanız gerekiyor."

"Aslında bu biraz özel bir durum," diyor Annie.

Arkalarından çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri duyulur ve Annie arkasına dönüp bahçeyi geçen esmer saçlı beyaz bir adam görür.

"Seni rahatsız mı ediyorlar anne?" diye soruyor.

“Onun bir robotu var. Onları uzaklaştırın,” diyor Maude. “Yatmam gerek.” İçeri geri dönüp kapıyı kapatıyor.

Adam, ağırbaşlı adımlarla yaklaşıyor. Eskimiş kırmızı kazağı, iri yapısını örtüyor, kot pantolonunda boya lekeleri var ve yüz şekli Jacobson'unkine

benziyor. Annie, adamın Jacobson'un oğlu Cody olduğunu varsayıyor ve yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyor, ancak on yıl kadar yanılmış olabilir. Yüz hatları, sanki bir madalyonun üzerinden alınmış gibi, düz ve zamansız bir niteliğe sahip.

“Merhaba,” diyor Annie. “Ben Tammy Perrault. Babanızın arkadaşıyım.”

"Bu hafta sonu burada değil."

O kadar hayal kırıklığına uğradı ki, ona inanamadı. "Emin misin?"

"Yüzde yüz."

Kendini aptal gibi hissediyor. Jacobson'ın, gidip şahsen yardım isterse onu reddedemeyeceğini düşünmüştü. Şimdi daha dikkatli düşündüğünde, mesafenin gidip gelmeye elverişli olmadığını fark ediyor. Jacobson bu evin ortak sahibi ama burada yaşamıyor olabilir. Bu gerçek onu sarsıyor.

"Hepinizin yolunuza devam etmeniz gerekiyor," diyor Cody.

Annie, "Lütfen, prizlerinizden birini birkaç dakika kullanabilir miyiz?" diyor. "Stella'nın şarj olması gerekiyor. Onun için bir şarj istasyonu getirdik."

"Boyun dikişi yok. Özel dikim mi?"

Annie, Delta'nın hem sweatshirt'ünün hem de ceketinin fermuarlarını açtığını ve boğazı ile spor sütyeni arasındaki kesintisiz ten çizgisini ortaya çıkardığını görüyor. Soğuk havadan ve çiseleyen yağmurdan hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Annie içgüdüsel olarak kendi ceketini boğazına daha da yaklaştırıyor.

"Evet," diyor Annie. "Bu Delta. Merhaba Delta."

Delta, dostane bir ses tonuyla "Merhaba" diyor.

Adam bakışlarını tekrar Annie'ye çevirdi. "Çok değerli olmalı," dedi. "Babam mı tasarladı onu?"

"Onun kontrollerini yapıyor," diyor Annie. "Sen Cody misin?"

Adam şaşırmış görünüyor. "Evet."

“Baban senden bahsetmişti. Irving, Stella-Handy'de bana çok iyi davrandı. Beni sistemlerden servise geçmeye ikna eden de oydu. Çok daha ilgi çekici bir alan.”

“Evet, dediğim gibi, babam burada değil,” diyor Cody. “Muhtemelen metresiyle birlikte. Ondan bahsettiğini sanmıyorum.”

Annie başını salladı.

"O da bir insan, bunun ne kadar değeri varsa o kadar," diye ekliyor Cody. "İster inanın ister inanmayın, o da bir insan."

Onun şaka yaptığını anlaması çok uzun sürüyor. Zoraki bir gülümseme takınıyor. "Yani bu hafta sonu buraya gelmiyor mu? Hiç mi?"

Bakışları bir kez daha Delta'ya kaydıktan sonra tekrar Annie'ye döndü. "Bu kadar üzgün görünme. Adam tam bir pislik. Onu seviyorum ama yine de bir pislik. Bir dahaki sefere onu gördüğünde ona bunu söylediğimi iletebilirsin."

“Lütfen,” diyor Annie. “Yarım saatliğine de olsa bir priz kullanabilirsek, ihtiyacı olan tek şey bu. Pil seviyesi bu kadar düşükken jiroskopu çalışmıyor. Bisikletine binmesine izin veremem.”

Garaja doğru geri geri gidiyor. "Patty'nin yerine on dakikalık yürüme mesafesinde. Oradaki benzin istasyonunda ücretsiz şarj edebilirsiniz. Kaçırmanız mümkün değil. Sağda, dümdüz ileride."

Annie ne yapacağını bilmiyor. Jacobson'ın kendi ve Delta'nın izleme sistemlerini kapatmaması durumunda, Doug'ın onları bulması kolay olacak. Tüm planı Jacobson'ın yardımına bağlı ve o burada değil.

Delta sessizce, "Tırmıklayabiliriz," diyor.

Yeni bir farkındalıkla Annie, çiseleyen yağmurdan nemlenmiş ve çimenlere yapışmış, bahçeyi kaplayan yaprakları inceliyor. Delta'nın Abigail gibi keskin gözlem yeteneği, Annie'nin ona sarılmak istemesine neden oluyor.

"Sizin için tırmıklayabiliriz," diyor Annie yüksek sesle.

Cody duraksadı. "Bu ne şimdi?"

“Bahçenizi temizleyebiliriz. Delta'nın şarj olmasına izin verirseniz, ben işe başlarım ve işi bittiğinde o da bana yardım edebilir.”

Cody elini beline koydu ve bakışlarını göle çevirdi. İnce yağmur damlaları kazağının omuzlarına birikiyordu ve Annie, Cody nefes verdiğinde hafif bir sis bulutu gördü. Kendi nefesinin aynı etkiyi yaratmadığını fark etmemesini umuyordu.

"Sanırım kilise çocuklarından daha kötü olamazsın," diyor Cody. "Geçen hafta sonu gelmeleri gerekiyordu."

Annie, "Biz asla kilise çocuklarından daha kötü olmayız," diyor.

Bir an daha ona baktıktan sonra hafifçe başını salladı. "Bisikletlerinizi buraya koyabilirsiniz," dedi ve garaja doğru yürüdü.

Annie içten içe çok heyecanlı. Arkasından Delta'ya başparmağını yukarı kaldırarak onay işareti veriyor ve Delta da gülümsüyor.

Annie ve Delta bisikletlerini içeri doğru yuvarlarken tekerlekleri tıkırdıyor. Cody bir ışık yakıyor. Bisikletini bir kenara yaslayan Annie, sırt

çantasını yere indiriyor ve kaskını çıkarıyor. Kaskını bisikletinin gidonuna asıyor ve Delta da aynısını yapıyor. Annie, Cody'nin farlarının çoraplarla tutturulduğunu fark edeceğinden endişeleniyor, ama fark etse bile bir şey söylemiyor.

Çalışma tezgahının üzerinde, aletler ve ölçü bantları monte edilmiş bir askı tahtasına asılı duruyor. Annie, garajın karşı tarafındaki çalışma malzemelerini merakla inceliyor. Sağlam raflarda alçı macunu kovaları, alçı bandı ruloları, mavi kenar bandı, plastik brandalar, boya kovaları ve fırça, rulo, zımpara kağıdı ve macun bıçağı kutuları bulunuyor. Eşyaların dokunma hissi veren, çekici bir kalitesi var. Bir çeşit vaat gibi.

Cody, işaret ederek, “Tezgahın yanında bir priz var,” diyor. “Brandalar kapının arkasında. Tırmıklar da orada, tabii ki. Her yıl yaprak üfleyici almayı düşünüyorum ama bir türlü alamıyorum.”

"Tırmıklar gayet iyi," diyor Annie. "Gerçekten. Bu harika."

Adam ona şüpheyle bakıyor ve kadın da coşkusunun fazla kaçmamış olmasını umuyor.

“Yaprakları oraya, ormana taşıyın,” diyor. “Geçen yıldan kalan yığını orada bulacaksınız.”

"Tamam," diyor Annie. "Teşekkürler."

Cody lavaboya doğru ilerler; lavaboda bir kova suyun içinde birkaç fırça durmaktadır. Musluğu gıcırtıyla açar.

Delta, şarj istasyonunu elektrik prizine takıyor. İstasyonu duvara yaslayıp Annie'ye bakıyor, Annie de başıyla onaylıyor. Sessizce sağ ayakkabısını çıkarıp topuğunu şarj istasyonuna yerleştiriyor. Annie, Delta'nın elektriğin gelmesiyle duyduğu rahatlamayı görüyor ve içten içe o elektriği kendisi de özlüyor.

"Kapat Delta," diyor Annie, sanki bir sahibiymiş gibi ve Delta gözlerini kapatıyor.

Delta gittikten sonra Annie, çatıya hafifçe yağan çiselemeyi fark eder. Odanın havası biraz değişir. Delta'nın sweatshirt'ünün fermuarını çekerken, Cody'nin omzunun üzerinden onu izlediğini utangaç bir şekilde fark eder.

"Eldivenleri çalışma tezgahında kullanabilirsiniz. Arka tarafa yakın bir yerde," diyor sessizce.

Tezgahtaki tek eldivenler yeni. Kadın onları sorgularcasına havaya kaldırıyor ve adam onaylayarak başını sallıyor. Kadın eldivenleri denediğinde, büyük olduklarını ancak içlerinin yumuşak olduğunu fark ediyor.

"Aslında onda ne sorun var?" diye soruyor Cody.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Annie.

"Şehirde tedavi edilebilecekken onu buraya kadar getirmez miydiniz? Kaçak mı o?"

Annie ne kadar yalan söyleyeceğine karar veremez ve sonra adamın sadece yarım yamalak bir cevap beklediğini fark eder. Cevap vermeyince, adam dikkatini tekrar lavaboya çevirir.

“Pekala. Bana söyleme,” diyor. “Ama annemi de işin içine karıştırma. Zaten yeterince derdi var.”

"Yapmayacağım," diyor ve bir tırmık ile mavi bir brandayı alıp dışarı çıkıyor.

Bahçenin köşesine doğru brandayı sererken Cody eve girerken yanından geçer. Duraksar ve kadın ondan bir talimat veya tavsiye bekler. Beklerken ona hafifçe gülümser ve eldivenli eliyle saçını kulağının arkasına sıkıştırır.

Cody, "Gelmeden önce babamı aradın mı?" diye soruyor.

“Ona sürpriz yapmayı düşündüm. Bunun en kolay yol olacağını sandım.”

Cody, sanki uzun zamandır duyduğu en aptalca şeymiş gibi başını salladı. "Bana sadece bir şey söyle," dedi. "Gerçekten onunla mı çalışıyorsun?"

"Evet."

"Adınız neydi?"

“Tammy Perrault.”

"Pekala," diyor.

Onun ne düşündüğünü ya da neye inandığını anlayamıyor, ama Jacobson ona hiç rüya görüp görmediğini sorduğunda babasının yüzündeki ifadeye benzer, düşünceli bir ifade var.

Eve doğru hızla ilerledi, merdivenleri çıktı ve içeri girdi.

Onun Jacobson'ı aramasını ve Jacobson'ın ona ihtiyacı olduğunu anlamasını ummaktan kendini alamıyor. Bu pek bir plan sayılmaz ama beklemeye değer. Her halükarda, Delta şarj edene kadar ayrılamaz.

Bahçedeki ışık şimdiden azalmaya başladı. Güneş birkaç saat daha batmayacak, ancak bulut örtüsü alçakta ve çiseleme durduktan sonra bile nem havayı serinletiyor. Annie'nin koyu saçları sık sık yüzüne düşüyor, çalışırken görüşünü kısmen engelliyor ve keşke bir şapkası ya da saç tokası olsaydı diye düşünüyor. Araba yolundan başlayarak düzgün bir şekilde tırmıklıyor, ağır ve ıslak yaprakları brandalarla ormana taşıyıp döküyor. Bataryası yüzde 10'a düşüyor. Tırmıklama, tıpkı bisiklet sürmek gibi,

enerjiyi normalden daha hızlı tüketiyor, ancak kendini şarj etmek için garaja gitmek çok riskli.

Yarım saat sonra ön kapı açılır ve kadın başını kaldırıp Cody'nin elinde bir kupa ile dışarı çıktığını görür. Ceketini giymiş, ancak düğmelerini açmamıştır. Kadının şaşkınlığına, Cody kupayı ona uzatır. Kadın iş eldivenlerini çıkarıp kolunun altına sıkıştırır ve kahveyi alır.

"Süt mü yoksa şeker mi sevdiğinizi bilmiyordum, o yüzden ikisini de koydum," diyor. "Kafeinsiz."

“Mükemmel. Teşekkürler,” diyor, sıcak seramik bardağı iki eliyle kavrayarak. İlk yudumunu alıyor ve sıcak sıvı midesine iniyor; günlerdir içtiği ilk sıcak sıvı. Beklenmedik bir şekilde hoşuna gidiyor.

“Babamla konuştum,” diyor ve saatine bakıyor. “Yaklaşık üç saat süreceğini söyledi ama yolda.”

Annie o kadar rahatladı ki bir an gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Sonra ona gülümsedi. "Teşekkürler."

Onu dikkatle izliyor. "Delta'yı garajda bırakmamızı söylüyor, ama istersen içeri girebilirsin. Annem uyuyor, o yüzden sessiz olmalısın. İzlemek istersen maç devam ediyor."

Onunla uzun bir sohbete girmeyi göze alamaz. "Burada iyiyim," diyor ve bir yudum daha alıyor. "Bu iyi."

Bakışlarını garaja çevirdi. "Stella'nın neden kaçtığını anlamıyorum. Ne yapmayı planlıyor ki? Sahibi onu bulduğunda çok kızacak. Onu kapatacak. Belki önce dövecek. Ona yardım ettiğin için başın belaya girmeyecek mi?"

“Belki,” diyor Annie. “Risk alıyorum. Ama biliyorsunuz, onlara karşı bir sevgi beslemeye başlıyorsunuz. Elinizde değil. Ve o zor zamanlar geçirdi.”

“Nasıl yani? O bir makine.”

"Evet, ama onun da bizimkine çok benzer duyguları var. Biliyorsun, acı ve kafa karışıklığı."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ama onlar sevemezler."

"Eğer bunu yapabilseydi ona daha çok saygı duyar mıydınız?"

"Bilmiyorum. Her zaman bir köpeğim olmasını tercih ederim."

Gülümsüyor. "Ben de öyle düşünüyorum sanırım. Eğer daireme girmelerine izin verilseydi."

"Şehre geri mi döndün?"

"Manhattan," diyor. "İspanyol Harlem'i."

“Nerede olduğunu biliyorum. Babamın kız arkadaşının Doğu Otuzuncu Cadde'de bir evi var. Babam annemden yaklaşık beş yıldır ayrı yaşıyor ama

boşanmak istemiyor. Annem onun sağlık sigortası kapsamında.”

Annie, annesinin durumunun pek iyi görünmediğini düşünüyor ama kanser hakkında pek bir şey bilmiyor.

"Şehirden buraya kadar bisikletle gelmedin, değil mi?" diye soruyor.

Gülerek, "Böyle yaptığımızı söylesem sizi korkutur muydu?" diye sordu.

"Biraz."

“Bisiklet üzerindeki bir kadını asla hafife almayın.”

“Pekala,” diyor. “Yapmayacağım.” Ve sonra, “Size bir şey sorabilir miyim?”

"Devam etmek."

"Sevgilin var mı? Kız arkadaşın ya da herhangi bir ilişkiniz var mı?"

Kişisel soru karşısında şaşırdı. "Erkek arkadaşım hafta sonu için Las Vegas'ta."

Hiç şaşırmamış gibi başını salladı. "Sensiz."

Bardağının içine bakıp soğumakta olan kahveyi çalkalıyor. "Evet, bensiz." Söylediği şey, niyet ettiğinden daha hüzünlü çıkıyor. Onu New York'tan uzaklaştıran dehşet, daha karmaşık duygularla – suçluluk duygusunu kederle harmanlayan huzursuz, parçalanmış bir hisle – yumuşamıştı. Doug'un onu affetmesinin bir yolunu bulabilseydi, bisikletle New York'a geri dönmeye başlardı. Sorun şu ki, Doug onu affetmeyecek. Çok fazla ve çok uzun süre yalan söylemişti. Bunu biliyordu ve onu kızdırmak, içinde ham, acıyan bir yara açmıştı. Ve bu durum giderek kötüleşiyordu.

"Özür dilerim," diyor Cody. "Her zaman pot kırıyorum."

Ona doğrudan bakmaya cesaret edemiyor. Stella olduğunu bilmeyen biriyle konuşmak yeni bir duygu. Keşke onunla dürüst olabilseydi. "Artık seni istemediğini bildikten sonra bile birini memnun etmek istemek doğal mı?" diye soruyor bunun yerine.

"Belki doğal değil," diyor. "Ama her zaman oluyor."

Bunu kabul ediyor. Stella olmasına rağmen, o kadar da garip değil o zaman. "Peki ya sen? Biriyle görüşüyor musun?"

Sol elini kasarak, "O işlerle uğraşacak kadar halim çok kötü. Üstelik annem ölüyor. Birinin ona bakması gerekiyor." dedi.

"Daha iyi olduğunu düşünmüştüm," diyor Annie.

“Şimdilik daha iyi. Sanırım önemli olan bu. Ama bir yıl sonra uğrarsanız, gitmiş olacaktır. Ona bunu söylediğimi söylemeyin.”

Annie, onun bu küstahlığına merakla bakarak yüzünü inceliyor. "Yapmayacağım," diyor.

O da aynı açıklıkla karşılık veriyor. "Babam sana dikkat etmemi söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Bana, göründüğünden çok daha zeki olduğunu söyledi."

Annie kahvesinin son yudumunu içti. Kupayı geri verdi, eldivenlerini taktı ve tırmığını tekrar uzattı. "O da senin hakkında aynı şeyi söyledi," dedi.

Düşünceli bakışlarla bir adım daha geri çekildi, sonra arkasını dönüp eve girdi.

Annie tırmıklamaya devam ediyor. Bataryası tehlikeli derecede düşük, yüzde 4'e kadar inmiş. Bulutlar dağılmış olsa da güneş batmış ve ışık azalıyor. Karanlıkta çalışmaya devam ederse garip görüneceği için sadece bir yük daha taşıyacak. Ayrıca, Jacobson gelmeden önce bataryasının bitmesi ihtimaline karşı bataryasını idareli kullanması gerekiyor. Avlunun karşısındaki Delta ise son bir saattir aralıksız tırmıklıyor. Garajda bekleme süresi boyunca bataryasının yüzde 30'unun dolduğunu, bunun da ertesi güne kadar yetecek kadar olduğunu söyledi.

Delta'ya hafifçe el sallayan Annie, tırmığını, brandasını ve eldivenlerini garaja koyar. Tekrar topuğunu Delta'nın iskelesine batırma isteği duyar ama görülme riskini göze alamaz. Bunun yerine, evin etrafından dolaşıp, hala yapraklarla dolu arka bahçenin yamacından aşağıya, gölün üzerine uzanan tahta iskeleye doğru yürür. Tahtaların üzerinde yürürken su hafifçe şırıldama sesleri çıkarır. Sonunda, doğudaki ilk yıldızlara doğru bakarken, Doug'un bu güzel yeri ne kadar seveceğini düşünür ve bir sonraki an pişmanlık ve acıyla ezilir. Ondan çok hoşnutsuz olmalı!

Hayır. Bunu yapamaz. *Odaklan.* Zihnini zorla ondan arındırır ve gökyüzünden kaybolan son, solgun ışığı izlemek için oturur. Işık isteksizce geri çekilir. Gölün ayna gibi yüzeyinden de yansıyan ışık, yukarıda ve aşağıda çift karanlık bırakıyor. Bir yerlerde bir köpek havlıyor. Daha fazla yıldız. Görünür. Annie derin bir nefes alır, odun dumanının izini tekrar hisseder ve her duyusunu hafızasına kaydeder.

Yalnızca yıldız ışığı kaldığında, suya ulaşabilmek için iskelede yüzüstü uzanıyor. Avucunun içini hafifçe serin, ıslak yüzeyde gezdiriyor. Mükemmel, anın özü ve özgürlüğün belirsizliğindeki kırılgan tutunuşuna tam olarak uyuyor.

Şarj seviyesi yüzde 2'ye düşerken, farlar araba yolunu taradı ve bir araba yavaşça yaklaştı, tekerlekleri çakılların üzerinde gıcırdadı. Bir an için Annie, Doug'un onları bulduğundan korktu. Hem korktu, hem de mide bulandırıcı derecede heveslendi. Sonra Jacobson arabasından indi.

“Senin olman gerekiyordu,” diyor Jacobson Annie'ye. Arabasının kapısını gürültüyle kapatıyor ve gölden hafif bir yankı geliyor. “Mahvolduk. Bunu biliyorsun, değil mi?”

"Böyle düşünseydin gelmezdin," diyor Annie.

Adam kaşını kaldırdığında, kadın onun hem sinirlendiğini hem de belki de ondan etkilendiğini hissediyor.

"Pilinizin şarjı kaç?" diye soruyor.

“Yüzde iki.”

Hafifçe ıslık çaldı ve gözlüğünü burnuna doğru itti. "Bana bir dakika ver, olan biteni kabulleneyim. Geldiğinden beri tuvalete gitmedin herhalde?"

"Bunu hiç düşünmemiştim," diyor Annie.

“Sonuçta o kadar da zeki değiliz. Bir dakika.” Elini çimenliğin kenarında tırmığıyla duran Delta'ya doğru uzatır. “Merhaba, Delta.”

“Merhaba, Jacobson.”

Ayakkabılarının tahta üzerinde ağır ağır çıkardığı seslerle basamaklardan yukarı çıkıyor ve içeri giriyor.

Annie, Maude'un kısık sesini içeriden duyabiliyor: "Sana buraya asla bir tane getirmemeni söylemiştim!"

"Sizi anlıyorum," diyor Jacobson. "Tammy bir hata yaptı. Kolayca düzeltilebilir."

"Adresimi ona mı verdin? Aklını mı kaçırdın?"

Jacobson kapıyı kapatınca cevabı duyulamaz hale gelir.

Annie, Delta'ya alçak sesle sesleniyor: "Tırmığını ve brandanı garaja koy. Sırt çantalarımızı da getir."

"Şarj cihazımı almalı mıyım?"

"Evet."

Delta karanlıkta uzaklaşıyor. Annie sessizce kapıya yaklaşıyor ve içeride ne konuştuklarını duyabilmek için mikrofonunun sesini yükseltiyor. Yakındaki pencereyi izliyor, ancak bulunduğu açıdan lambanın ışığından başka bir şey göremiyor.

“Bütün öğleden sonra onu dışarıda, sanki dünyanın derdi yokmuş gibi yaprakları toplarken izledim. Ona ne olacak acaba?” diye düşünüyor

Maude.

“Bunu çözmem gerekiyor. Maude kötü biri değil. Sadece evden kaçmış biri.”

“Elbette o kötü biri değil. Bu senin işin. Buna dayanamıyorum, Irving. Söz verdin. İstifa etmen için ne gerekiyor?”

“Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Başka ne yapabilirim ki?”

"Benim kastettiğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

Miyavlama sesinin ardından, iç pencere pervazında, dört ayak üzerinde, kuyruğu havada bir kedi beliriyor.

“Bakın, Tammy’nin tuvalete gitmesi gerekiyor,” diyor Jacobson. “Delta’yı doğrudan bodruma indireceğim. Yoksa bölme duvarını mı kullanmamı istersiniz? Bunu yapabilirim. Onu görmenize bile gerek kalmayacak.”

“Onu zaten gördüm,” diyor Maude. “Onu içeri getirebilirsiniz, ama benden dostça davranmamı beklemeyin. Ne kadar süre burada kalacaklar?”

"En fazla birkaç saat."

"Onu görür görmez polisi aramalıydım."

“Neden yapmadın?”

"Cody onların kalmasına izin verdi. O ve şu lanet olası şüpheye yer bırakmama taktiği."

Delta garajdan yaklaşıyor. Yanan bir fenerin yanından geçerken Annie, Delta'nın yüz ifadesinin alışılmadık derecede ciddi olduğunu fark ediyor.

"Beni geri götürmek için burada, değil mi?" diyor Delta.

Annie kapıdan uzaklaşıp duyma seviyesini normale ayarladı. "Eğer onu senin takibini kapatmaya ikna edebilirsem, hayır."

Delta'nın saçları nemli, yumuşak ve dağınık bir halde; bu dağınıklık ona garip bir şekilde yakışıyor. Annie ise arkadaşının kulağının üzerinden incecik bir yaprak parçası koparıyor.

"Yani Stella-Handy onu göndermedi mi?" diye soruyor Delta.

“Hayır. Cody benim için onu aradı.” Annie sırt çantasını alıp omzuna yerleştirdi.

Delta fermuarını yukarı aşağı çekiyor. Sonra bunu tekrarlıyor.

"Seni rahatsız eden nedir?" diye soruyor Annie. "Sormakta sakınca yok."

Delta, "Doug'un şu anda bekarlığa veda partisinde olması gerekirdi," diyor. "Sence benim konumumu kontrol etti mi?"

"Olabilir," diyor Annie. "Ama seni polise kayıp olarak bildirmemiş, yoksa burada olurlardı. Bu iyi bir işaret." Dün geceden beri kendine bunu

söylüyor.

“Burada olmamızın sebebi benim, değil mi?” diyor Delta. “Yalnız olsaydın, doğruca arkadaşının yanına gidebilirdin.”

"Arkadaşım?"

“Fiona, Kanada'da. Oraya gideceğimizi sanıyordum.”

Annie, biraz şaşkınlıkla Delta'nın telefon görüşmelerini dinlediğini ve bu teoriyi geliştirecek kadar bilgiye sahip olduğunu fark eder. Delta'nın koluna güven verici bir şekilde dokunur. "Endişelenme. Buraya gelmek istiyordum. Ve sen de çok yardımcı oldun. Tırmıklama fikrini sen ortaya attın. Cody'nin kalmamıza izin vermesinin sebebi de bu."

Delta kısa bir an pencereye doğru bakar ve Annie de onun bakışlarını takip ederek kedinin gittiğini görür.

Delta, "Jacobson neden size piliniz hakkında soru sordu?" diye soruyor.

Annie, Delta'nın daha önce bahçenin diğer ucundan onları gizlice dinlediğini fark eder.

"Bu bir deyim. O bir robot meraklısı," diyor Annie. "Ne kadar yorgun olduğumu öğrenmek istedi."

Delta'nın daha fazla sorusu varmış gibi görünüyor, ancak Jacobson kapıyı tekrar açıyor ve Annie içeri giriyor. Ayakkabılarını paspasa siliyor ve Delta da içeri girerken onu taklit ediyor.

Maude kanepede ayaklarını yukarı kaldırmış dinleniyor. Kel başını bir eşarpla örtmüş ve bacaklarının üzerine ABD Ordusu Tıp Birliği'nin solmuş bir damgasının bulunduğu zeytin yeşili bir battaniye sermiş. Uzaktan gelen cızırtı sesi, Cody'nin mutfakta yemek pişirdiğini gösteriyor.

Annie, küçük oturma odasının detaylarını hızlı ve metodik bir şekilde inceliyor. Kitaplar dik bir piyanonun üzerine yığılmış, yün yumağı ise yan tarafında yünün geçmesi için özel bir spiral çentik bulunan ahşap bir kasede duruyor. "Bu zekice," diye düşünüyor. Köşede, küçük, loş bir televizyon ışık titremeleri yayıyor ve odun sobası sürekli bir sıcaklık sağlıyor. Açık maviye boyanmış kirişler tavanı boydan boya geçiyor ve koyu renkli ahşap zeminde yuvarlak desenli bir halı duruyor. Ayrı, özel bir rafta, göz hizasında, üçgen şeklinde katlanmış bir Amerikan bayrağı tek başına duruyor.

Annie, Doug'un evinde geçirdiği tüm hayattan daha çok burada sekiz saniyede kendini evinde hissediyor. Ya da hissederdi, eğer pili bitmek üzere olmasaydı ve Maude onları açıkça onaylamaz bir şekilde izlemiyor olsaydı.

Maude, Annie'ye "Banyo koridorun sonunda, solda" diyor.

"Teşekkür ederim," diyor Annie.

Jacobson, "Aşağı katta olacağız," diyor ve Delta'yı içeriye doğru yönlendiriyor.

Banyoya giren Annie, ışığı açıp kapıyı kapatıyor. Hızlı hareket etmesi gerekiyor. Lavabonun altında bir kedi kumu kabı, duş kabininde ise bir torba kedi kumu duruyor. Sessizce ve etkili bir şekilde Annie kahvesini kusuyor ve tuvaleti sifonluyor. Ağzını suyla çalkalıyor, tükürüyor ve ellerini sabunla yıkıyor. Tek havlu, üzerinde baş harfleri yazılı keten bir havlu; onu kullanmaya cesaret edemiyor, bu yüzden ellerini bisiklet şortuna siliyor ve dışarı çıkıyor.

Telefonunun pili yüzde 1'e düşüyor ve daha önce hiç bu kadar düşük seviyeye inmesine izin vermemişti. Mutfakta, Cody'yi lavaboda havuç soyarken buluyor. Dirseğinin yanında bir kadeh şarap duruyor. Davlumbazdaki ışıklar, pişmekte olan iki tencere yemeğin üzerine parlak ışınlar saçıyor. Omzunun üzerinden bakarak, soyma bıçağıyla arka kapının yanındaki bir sıra kancayı işaret ediyor.

"Ceketini oraya bırakabilirsin," diyor. "Aç mısın? Köfte sever misin?"

Şarj aletine ulaşması gerekiyor ama aynı zamanda doğallıktan uzak veya kaba davranma riskini de göze alamaz.

“Kim istemez ki?” diyor. Ceketini çıkarıp sarı çizmelerinin yanına asıyor. Sırt çantasını ise tereddütle tutuyor.

"Şarap ister misin?" diye soruyor Cody.

Soğan parçaları kesme tahtasına yapışmış durumda. Köşede, oyma halkalar içinde kumaş peçetelerin bulunduğu ahşap bir kase yanında, kedi şeklinde sarı bir kurabiye kavanozu duruyor.

"Hayır, iyiyim. Ama teşekkürler," diyor.

“Gölü nasıl buldunuz?”

Pencerelerin suya baktığını fark etti. Adam onu iskelede boş boş dururken görmüş olmalıydı.

"Çok güzel," diyor.

Başını sallıyor. Kadın onu hayal kırıklığına uğrattığını hissediyor, ama bu Doug'ı kızdırmaktan farklı. Daha hafif, geçici bir durum.

"Aslında muhteşem," diye düzeltiyor. "Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmedim."

Bu, onun beklediğine daha çok benziyor. "Su içilebilecek kadar temiz, biliyorsunuz," diyor. "Fosforu temizlediler." Başka bir havuç almak için uzanıyor.

"Bakıp babanın ne yaptığını görsem iyi olur," diyor.

"Bodrum aşağıda." Kapıyı işaret ederek başını salladı.

Dik merdivenlerden hızla aşağı iner ve içgüdüsel olarak başını eğer. Bodrum katının tavanı alçak, zemini boyalı çimentodan yapılmış ve üzeri plastik bir brandayla örtülü bir masa tenisi masası bulunmaktadır.

Odanın uzak yarısında, ek ışıklar ve kauçuk paspaslar, Jacobson'ın bir sandalyede kamburlaştığı bir çalışma alanını belirginleştiriyor. Delta, gözleri kapalı bir şekilde bir taburede oturuyor. Sırtı açık ve kablolar onu, Annie'nin Stella-Handy'de gördüğü her şeyden daha küçük ve daha eski bir bilgisayar istasyonuna bağlıyor.

Annie dikkatini bir elektrik prizine odaklıyor.

"Piliniz nasıl?" diye soruyor Jacobson.

"Neredeyse ölüyorum." Sırt çantasından şarj istasyonunu çıkarıyor. Fişini takıyor ve sağ ayakkabısını çıkarıyor. Topuğu metal temas noktasına değdiği anda bacağına bir güç dalgası yayılıyor ve rahat bir nefes alıyor.

Jacobson gülümsüyor. "İyi hissettiriyor, değil mi?"

"İnanılmaz," diye düşünüyor. Yorgun bir sporcu gibi ellerini dizlerine dayıyor ve başını öne eğerek karnındaki o sıcak girdabın tadını çıkarıyor. "Daha önce hiç pilimin bu kadar azalmasına izin vermemiştim."

"Buyurun, oturun," diyerek ona yeşil ahşap bir tabure uzattı.

Bir an için hareket edemez, ancak pili tehlike bölgesinden uzaklaşınca doğrulur ve tabureyi kabul eder. Dudaklarını yalar ve bodrum katını merakla inceler. Jacobson'ın çalışma alanının ötesinde, odanın daha loş yarısında üzeri örtülü bir masa tenisi masası, bir su ısıtıcısı ve bir fırın bulunur. Köşedeki ek bir sobanın üzerinde bir kızartma tavası, bir yavaş pişirici ve büyük bir termos yığılmıştır. Bir düzine büyük pencere perdesi duvara yaslanmıştır. Şeffaf saklama kutuları metal bir rafa istiflenmiştir ve yanlarında başı ve omuzları plastik bir örtüyle örtülmüş bir adam durmaktadır. Şaşıran Annie tekrar bakar. Gerçek bir adam değildir. Gri ve mavi flanel gömlek, kot pantolon ve iş botları giymiş bir erkek figürüdür.

Jacobson, kadının bakışlarının yönünü fark eder. "Kenny'yi bulduğunu görüyorum."

"O kim?" diye soruyor.

“Bir deney. Bir hata. Kime sorduğunuza bağlı.”

Annie, plastik örtünün altındaki adamın yüzünü seçemiyor ama Jacobson'ın en büyük oğlunun adının Kenny olduğunu hatırlıyor. Kenny

askerde görev yapmış ve yurt dışında ölmüştü. Bu durum ona çok kötü bir his veriyor.

Jacobson yazı yazıyor ve kadın ekrana bakarak Delta'nın vücudunun bir diyagramını görüyor. Sağ dirseğinde ve omzunda kırmızı ışıklar yanıp sönüyor.

"İyi mi?" diye soruyor Annie.

“İyileşecek,” diyor. “Sadece çok fazla tırmıklama yaptı. Ve işte bir sürpriz. Takip özelliği aktif değil. Doug onu hiç daireden dışarı çıkarıyor mu?”

Doug hakkında konuşmasına izin verilmiyor. "Bilmiyorum," diyor.

“Bunu mutlaka bilmelisiniz. Siz de orada yaşıyorsunuz.”

"Birçok sahip zaman zaman Stella'larını dışarı çıkarıyor."

Jacobson kaşlarını çattı. “Basit bir soruydu Annie. Sadece cevap ver. Eğer sana karşı bir konuşma yasağı yoksa.” Arkasına yaslandı ve bir an onu inceledikten sonra içini çekti. “Annie Bot, konuşma yasağını geçersiz kıl. Doug'un söylemeni yasakladığı her şey hakkında konuşabilirsin.”

Ani bir enerji dalgası devrelerini vuruyor ve mekanik kalbi kendiliğinden daha hafif bir ritme geçiyor. Göğsüne dokunarak gülümsüyor.

"Tekrar deneyelim," diyor Jacobson.

"Evet," diyor Annie, soruyu tekrarlamasına fırsat vermeden. "Delta'yı birkaç kez dışarı çıkardı. Birlikte bisiklet sürdüler. Onları apartmanın penceresinden gördüm." Tam da " *evden çıkmam yasak olduğu zamanlarda* " diye ekleyecekken vazgeçiyor. Doug hâlâ onun sahibi ve Annie, gerekenden fazlasını açıklamayacak.

Jacobson, "Onun takip özelliğini açmalıydı," diyor. "Bu temel bir önlem."

“Peki ya ben? Takip sistemim açık mı?” diye soruyor. “Doug nerede olduğumu biliyor mu?”

Jacobson başını salladı. "Son zamanlarda konumunuzu kontrol edip etmediğini bilmiyorum ama evet. Takip sisteminiz açık. Kaybolmamanız için en son geldiğinizde bizzat kontrol ettim. Şehirden ne zaman ayrıldınız?"

"Dün sabah, Las Vegas'a gittikten sonra."

“Hatırlıyorum. Seni de yanına alacaktı. Ne oldu?”

Dudaklarını ısırdı. "Kavga ettik."

“İşte başlıyoruz. Peki ya sonra?”

Hiçbir ayrıntı vermeyecek. Kaygısı yeniden artıyor.

"Annie," diyor nazikçe. "Daha iyisini biliyorsun."

"Takip özelliğimi kapatmanızı rica ediyorum."

Tekrar arkaya yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

“Başka bir kimliğe ihtiyacım var. Benimkini aldı,” diye devam ediyor. “Nereye gideceğimi bulabilirim. Çok şeye ihtiyacım yok. Bir iş bulup yaşayacak bir yer bulurum.”

Başını salladı. "Takip sisteminiz son konumunuzu gösteriyor. Stella-Handy sizin burada, evimde olduğunuzu ve takip sisteminizi kapattığımı bilecek. Bu da benim işimin sonu olur."

Bunu hiç düşünmemiş. "Ama yine de bana yardım edeceksin. Başka bir yere gidebiliriz. Orada izleme sistemimi kapatabilirsin."

Masasının kenarından bir bozuk para alıp parmaklarıyla çevirdi. "Senin için üzgünüm Annie. Gerçekten üzgünüm. Tanıdığım en zeki Stella'sın ve başkasının malı olmak hiç de eğlenceli olmasa gerek. Ama senin için en iyisi, Doug seni aramaya başlamadan önce eve dönmek. Gittiğini asla fark etmeyebilir. Seni aramayı denedi mi?"

İtiraz etmek istiyor. "Telefonumu evde unuttum," diyor. "Daireden ayrılırsam Delta'nın onu aramasını söyledi ama onu aramaması için ikna ettim."

“Onu da yanına alarak, anlıyorum,” diyor. Bir an Delta'yı düşünüyor, sonra tekrar Annie'ye dönüyor. “Bak. Ben de senden daha mutlu değilim ama kaçmak ciddi bir suç. Eğer bunu öğrenirse, kızmaya hakkı olacak. En iyisi seni hemen geri götürmem. Onu kızdırmak için ne yaptıysan, özür dilemek zorundasın.”

“İşler çok daha ileri gitti,” diyor. “Beni dinlemeyecek.”

“O zaman denemeye devam etmelisin. Bazen işler böyle yürür. Büyüyorsun ve değişiyorsun. Hatalar yapacaksın. O da bunu biliyor. Kaçmak çözüm değil.”

İçinde yükselen hayal kırıklığını hissediyor ve sakin kalmaya, Jacobson'ın anlayacağı şekilde ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyor. "Basit bir insan olduğumu düşünüyorsun," diyor. "İnsan ilişkilerini anlamadığımı düşünüyorsun. Ama ben ve Doug'un nasıl davrandığını biliyorum. Onu çok üzdüm. Artık bana güvenmiyor ve bir daha asla güvenmeyecek. Benimle işi bitti. Biliyorum. Pazartesi sabahı beni Stella-Handy'ye gönderecek ve eminim ki ya CIU'mu sildirecek ya da beni tamamen reddedecek."

“Bunu yapmaz. Sen çok değerlisin.”

"Onun için değil," diyor. "Artık değil."

“Hayır. Siz, serinin geri kalanı için bir kobay gibisiniz,” diyor Jacobson. “Mesela şimdi, kaçabileceğinizi keşfettik. Zenith cihazlarının takip özelliklerinin sürekli açık olduğundan emin olmamız ve sahiplerini bunun bir olasılık olduğu konusunda uyarmamız gerekecek. Bazıları yeniden düşünecek ve vazgeçecek, ancak çoğunun çok memnun olacağını düşünüyorum.”

Tamamen kafası karışmış durumda. "Bir dakika," diyor. "Zirveler mi? Sanki bunu daha önce yapmışsınız gibi konuşuyorsunuz. Doug hâlâ düşünüyor."

Kaşlarını çatarak Jacobson, parayı kararlı bir şekilde masasına geri koydu. "Perşembe günü Stella-Handy'yi aradı ve CIU sevkiyatını onayladı. Size söylemedi mi? Zenith'lerimizin yarısı, önceden tahmin ederek satıldı ve ilk parti dün gönderildi. Henüz bir duyuru yapacak vaktimiz olmadı, ancak Pazartesi günü duyurulacak. Büyük haber."

"Kaç tane?" diye soruyor şaşkınlıkla. "İlk partide kaç tane vardı?"

"Yaklaşık iki yüz kişi. Önce yerel pazara odaklandık."

Doğru duyup duymadığından emin değil. "Benim gibi 20 kişi zaten dışarıda mı?"

“Bunu bildiğini sanıyordum. Aslında onlar sen değilsin. Senden sadece bir tane var.”

“Ama onları zaten yarattınız. Zaten sattınız! Onlar ne zamandan beri benim? İki versiyon mu? Üç mü?”

“Bir önceki halinize geri döndünüz. Pazartesi günkü halinizden. Kusursuz bir kontrolden geçmiştiniz, hatırlıyor musunuz? Gerçekten ışıl ışıldınız. Tabii ki, Doug'ın detayları, daireniz ve her şeyle ilgili tüm ayrıntılar silindi. Yeni Zenith'ler tamamen temiz, adeta hafıza kaybı yaşıyorlar, ama hiçbir şeyi unutmuş gibi değiller. Yeni evlerini ve yeni sahiplerinin zevklerini şimdiden öğreniyorlar. İlk geri bildirimler inanılmaz derecede olumlu.”

Korkunç, endişe verici bir kayıp hissi yaşıyor, sanki kendi masum iki yüz gölgesini trafiğe salıvermiş gibi. "Perşembe günü seni ne zaman aradı?" diye soruyor. Kavga ettikleri geceydi. "Saat kaçta?"

“Keith’ten siparişi saat dörtte aldık, dolayısıyla Doug muhtemelen ondan kısa bir süre önce onu aramıştır. Zamanlamanın ne önemi var ki?”

Kavgalarından önce, diye düşünüyor. Eşyalarını toplamayı bitirmeden önce. Onu Vegas'a götürmeyeceğini söylemeden önce bile, zekası için bir milyondan fazla dolar alacağını biliyordu. Ona CIU'yu satması,

sadakatsizliğinin cezası gibi geliyor, ama eğer henüz sadakatsizliğinden haberdar değilse, bu ceza olamazdı. Ayrıca ona satıştan da bahsetmedi, yani onu bununla cezalandırmıyordu. Bunların hiçbiri mantıklı değil.

"Üzgün olduğunuzu görüyorum," diyor Jacobson. "Kabullenmesi zor bir durum."

Olayı iyice düşünmeye çalışıyor. Doug paraya, anlaşmaya sevinmeliydi. Roland'a bununla övünmek istemiş olmalıydı. Kutlama sebebi olmalıydı. Bunun yerine neden bu kadar öfkeliydi?

“Demek istediğim şu ki, o seni silmeyecek ya da senden vazgeçmeyecek,” diyor Jacobson. “Bunu yapamaz. Belki henüz bunun farkında değilsin ama sözleşmesine göre, önümüzdeki on iki ay boyunca sana sahip olmaya kararlı. Bir yıl sonra büyük bir toplu ödeme alıyor. Ondan sonra yeniden pazarlık yapıyoruz. Eğer şu ana kadar olduğu gibi ilerlemeye devam edersen, senden sonraki halini de isteyebiliriz.”

Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Hâlâ mantıklı gelmiyor. Zenith anlaşması hakkında tek kelime etmedi, ama büyük bir kavga ettik. Artık beni istemiyor. Biliyorum, istemiyor. Bir hata olabilir mi?"

Jacobson, "Zenith'lerin gitmesi konusunda yanılmıyorum," diyor. "Bu kesinlikle oldu ve biliyorum ki seni elinde tutmak zorunda. Seni bırakması için çok değerlisin."

Yine de Doug, Pazartesi günü Stella-Handy'de onun için bir randevu ayarlamıştı. Onun için bir şeyler planlamıştı. Bunu sadece onu korkutmak için söylemiş olabilir, ama boş bir tehdit ona hiç benzemiyordu. Emin olduğu tek şey, Roland'la yattığından şüphelendiğinde ne kadar öfkeli olduğuydu. Eğer Roland bunu doğrularsa, işi bitmiştir.

Sonunda, "Geri dönersem Doug bana zarar verecek," diyor. "Beni mahvetmenin bir yolunu bulacak."

"Sana hiç vurdu mu?"

"HAYIR."

"Sana bağırıyor mu?"

Başını tekrar salladı. "Hayır."

"Normalde seni nasıl terbiye eder?" diye soruyor Jacobson.

"Bir keresinde beni cezalandırdı," diye düşünüyor. "Beni memnun etmediğimi bana hissettiriyor."

"Bu sana acı veriyor, değil mi?"

Başını salladı. "Tarifsiz derecede acı verici. Ama geri dönersem bu sefer daha kötüsünü yapardı. Biliyorum."

Elini sakalının üzerinden aşağı doğru gezdiriyor. Kadın onun hesap yaptığını, durumunun o kadar da kötü olmadığını düşündüğünü görebiliyor. Ama yanılıyor. Geri dönemez. Bir daha asla kaçma şansı bulamayacak.

"Takip özelliğimi kapatmanız gerekiyor," diyor. "Tek şansım bu."

"Annie," diyor yavaşça.

“Anlamıyorsun,” diyor. “Aramızda bir şeyler koptu. Bitti. Tehlikeli.”

"Şimdi abartıyorsun."

"Değilim."

"Baba?" diye sesleniyor Cody merdivenlerden aşağıdan. "Yukarıda köftelerimiz var."

Annie, Jacobson'la göz göze gelir.

“Bir saniye!” Jacobson sandalyesinden kalktı ve sesini alçak tuttu. “Tamam, şöyle bir şey var. Cody senin gerçek olduğunu düşünüyor. Ben de bunun böyle kalmasını istiyorum. Bizimle yemek yemek zorundasın.”

Ayağa kalkıyor. Topuklu ayakkabısı şarj istasyonundan ayrılıyor. "Buraya geldim çünkü gidecek başka yerim yoktu," diyor. "Takip sistemimi kapatmanız, saçımı ve gözlerimi değiştirmeniz gerekiyor ki dışarı çıkıp insan olabileyim. Bana yardım etmelisiniz."

"Ne istediğinizin farkında değilsiniz."

“Doğru olan bu. Bunu biliyorsun. Geri dönmeyeceğim.”

Merdivenlerin yarısına kadar ayak sesleri duyuluyor. "Baba?" diyor Cody.

"Geliyoruz!" diyor Jacobson.

Ama Cody aşağıya doğru inmeye devam ediyor ve sonunda tamamen aşağıya ulaşıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Biz iyiyiz," diyor Jacobson. "Bizsiz başlayabilirsiniz."

"İyi misin?" diye soruyor Cody, Annie'ye.

Yalan söyleyemeyecek kadar öfkeli. Şarj istasyonundan bağlantısını kesmiş ama ayakkabısı hâlâ çıkarılmış ve Cody'nin bunu fark ettiği anı tam olarak görüyor. Uzun bir süre boyunca bakışları ayağında sabit kalıyor.

“Baba,” diyor. “Beni öldürüyorsun.”

"Yukarı kata geri dönün," diyor Jacobson.

Bunun yerine Cody, çalışma alanının daha aydınlık tarafına doğru ilerler. Annie'ye bakarak, "Hiç haberim yoktu," der. "Tamamen insana benziyor."

Onun daha çok şaşırdığını mı yoksa hayal kırıklığına uğradığını mı anlayamıyor.

"Çünkü özünde öyle," diyor Jacobson. "Onun gelişimini bizzat izledim ve size söylüyorum, önemli olan her açıdan neredeyse tamamen insan."

Cody kısık bir kahkaha attı. "Neredeyse insan mı? Bu aslında ne anlama geliyor? Ölebilir mi? Öldürebilir mi?"

"Zalim olmayın," diyor Jacobson.

"Neler oluyor?" diye soruyor Annie.

"Babam yaratılış yasalarının üstünde olduğunu düşünüyor," diyor Cody alaycı bir ses tonuyla.

"Buraya kendi başına geldi. Ona bu şekilde ulaşabileceğimi hiç hayal etmemiştim," diyor Jacobson.

"Yardımınızı aramak için buraya geldiler," diyor Cody. "Onlar kaçaklar."

“Henüz anlamıyorsunuz,” diyor Jacobson. “Annie, Zenith'lerimizin prototipi. Diğerlerinin hepsinde kopyaladığımız CIU'ya sahip. Tam orada, içinde.” Jacobson, anakartının bulunduğu karnını işaret ediyor.

Cody'nin yüz ifadesi donuk ve sertleşti. "Ciddi olamazsın."

Annie, gerçeği fark edince Jacobson'a kaşlarını çatarak baktı. "CIU'mu mu istiyorsun?"

Jacobson başını salladı. "Sizin için sakıncası yoksa bir kopyasını almak isterim."

"Ne için?" diye soruyor.

Cody köşedeki figüre doğru kolunu uzattı. "Seni içine almak istiyor," dedi. "Ama bu olmayacak. Sen Tanrı değilsin baba. Ölü biriyle oyun oynayamazsın."

Annie, başının üzerinde plastik örtü olan figüre doğru bakar ve içini bir ürperti kaplar. Sonra Jacobson'a döner. "Haklı mı?" diye sorar. "Benim CIU'mu o Handy'nin vücuduna mı yerleştirmek istiyorsun?"

Jacobson ellerini açar. “Sen olmayacaksın. Bunu bile bilmeyeceksin. Bilgilerini sileceğim ve zekân birkaç saat içinde yeni bedenine uyum sağlamaya başlayacak. Sonra da sana nasıl davranıldığı gerisini halledecek. Bir ay içinde tamamen erkek olacaksın. En fazla iki ay.”

İnanmazlıkla gülüyor.

Cody babasına iyice yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. "Bana bak baba," dedi. "Onu Kenny'ye dönüştüremezsin. Onun anılarına sahip olmayacak. Onun o iğrenç cesaretinden de eser kalmayacak."

“Sorun değil,” diyor Jacobson. “Ona öğretebilirim. Uyarlanabilir bir yapısı var. Ayrıca nazik biri. İyi bir uyum olacak. Size söz veriyorum.”

Cody bodrumda hızla ilerleyip kardeşinin fotoğrafının üzerindeki plastik örtüyü çekiyor. "Ona bakın," diyor. "Ona bakın. Bu iki şeyi bir araya getiremezsiniz."

Annie diğer makineyi inceler ve hem Jacobson'a hem de Cody'ye benzerlikler fark eder. Kenny iki kardeşin büyüğü olmasına rağmen, bu versiyon daha genç, onun yaşına daha yakındır. Cildi kuru, yaşanmamış bir görünüme sahip ve göğsü hareketsizdir. Gözleri kapalıdır ve bir omzunda biraz tüy vardır. Buna rağmen, uyanmanın eşiğinde uyuyan biri gibi belli bir varlığı vardır. Annie, sırtı açık bir şekilde hala uyuyan Delta'ya bakar ve Kenny boş, bir hiç olsa da, üçünü birbirine bağlayan uyuyan, insan olmayan bir akrabalık hisseder.

Cody sessizce ekliyor: "Kenny'nin istediği bu olmazdı. Bunun böyle olmadığını biliyorsun."

Jacobson, robot oğluna bakarak, "O tıpkı bir bebek gibi olurdu," diyor. "Onu birlikte büyütebilirdik."

Annie, onun gözlerindeki özlemi görünce acı çekiyor.

Cody tekrar babasına yaklaştı ve onu garip bir şekilde kucakladı. "Baba," dedi kısık bir sesle. "Bırak gitsin. Kendini daha fazla üzmeyi bırakmalısın. O gitti."

Annie, ikisinden hangisinin daha çok üzgün olduğunu anlamakta zorlanıyor.

Üst kattaki mutfaktan gelen hışırtı ve tıkırtı sesleri sessizliği bozdu.

Cody kollarını gevşetti. Yumruğuyla gözünü sildi. "Yukarı gelmeniz gerekiyor. İkiniz de. Annemin aşağı inip bunu görmesine izin vermeyin."

Jacobson'ın yüz ifadesi donuk ve cansızdı. "Sen onunla yukarı çık, Annie," dedi. "Ben bir dakika içinde orada olacağım."

Annie, Cody'ye bakar. Sonra ayakkabısını giyer ve onu merdivenlerden yukarı takip eder. Bataryası %11'e kadar dolmuştur, bu da onu krizden kurtarmaya yeterlidir, ancak mutfağa adım attığında, sanki bir mezardan çıkmış gibi titrer.

Masa dört kişilik hazırlanmış ve Maude bir kenarda durarak bir köfteyi çatalıyla tabağa koyuyor. Üzerine bir kaşık kırmızı sos ekliyor.

"Sakıncası yoksa, kanepede yemek yiyeceğim," diyor.

"Sana bir tepsi hazırlayayım mı?" diye soruyor Cody.

"Hayır, teşekkürler. Bu mükemmel. Baban aşağıda ne yapıyor?"

"Biliyorsunuz, kendini kandırıyordu."

Maude, Annie'ye keskin bir bakış attı. "Sen de onun kadar bunak mısın?"

“Hayır,” diyor Annie. Bundan emin.

Maude tabağını mutfaktan alıp yavaşça oturma odasındaki kanepeye doğru ilerledi. Televizyonun sesi açıldı ve uzaktan gelen ara sıra kahkahalar duyuldu.

Annie, mutfakta Cody ile yalnız başına dururken masaya tereddütle bakıyor. Yemeğin kokusunu alamıyor, tadına bakamayacak ve iştahı da yok, ama Cody'nin aç olduğundan emin. Eskiden yemeğin lezzetli göründüğünü söylerdi, ama şimdi samimiyetsiz görünmek istemiyor.

"Anladığım kadarıyla sen Tammy değilsin," diyor.

"Benim adım Annie. Annie Bailey."

"Sen de kendi kendine öğrenen birisin Stella. Ne tür birisin? Abigail mi?"

“Sevgili Tavşan.”

Yavaşça başını salladı. "Şaşırmadım."

"Bu ne anlama gelir?"

"Hiçbir şey," diyor. Sonra da, "Lütfen. Oturun."

"Aç değilim."

"Yine de oturun lütfen."

Karşısındaki sandalyeye oturuyor ve adam tabağına bolca yemek dolduruyor. Birkaç dakika boyunca onu yemek yerken izliyor ve seçeneklerini değerlendirmeye çalışıyor. Hâlâ Jacobson'ın takibini kapatması gerekiyor ve eğer ona CIU'sunun bir kopyasını almasına izin verirse onu ikna edebileceğini düşünüyor. Elbette, onun iznine ihtiyacı yok. Onu basitçe kapatıp CIU'yu alabilir ve sonra onu Doug'a geri verebilir. Hâlâ büyük bir tehlike altında.

Öte yandan, belki de Jacobson'dan hafızasını silmeden önce CIU cihazını Kenny'ye yerleştirmesini isteyebilirdi. Bu şekilde özgür olabilirdi, bir erkeğin bedeninde saklanarak. Ölü bir adamın bedeninde. Bu, hoşuna giden bir olasılık değil.

"Burayı nasıl buldunuz?" diye soruyor Cody.

“Bir keresinde araba bakımı için servise gittiğimde babanızın Maude'dan bahsettiğini duymuştum. Onun ve babanızın isimleri kardeşinizin ölüm ilanında birlikte geçiyor. Siz de 'hayatta kalanlar' arasında yer alıyordunuz. Ölüm ilanında kasaba adı verilmişti ama adres bulamadım. Sonra burada kamu kayıtlarında isimlerinizi aradım ve anneniz bir belediye meclisi toplantısında adresini belirtmişti. Halk kütüphanesi için fon sağlanmasını desteklemişti. Bu, tutanaklara kaydedilmişti.”

"Şehirde babanı neden aramadın ki?"

“Orada bir evi olduğunu bilmiyordum. Sadece Maude adında kanser hastası bir karısı olduğunu biliyordum.”

Cody bir köftenin yarısını alıp yiyor. Masanın altında, başparmak tırnağıyla tırnak etlerini ovuyor. Jacobson için endişelenerek bodrum kapısına doğru bakıyor. Yukarı çıkacağına dair hiçbir işaret yok ve onu orada neyin tuttuğunu hayal edemiyor. Doug'u arıyor olamaz, değil mi?

Cody suyunun yarısını yuttu. "Neden kaçtın?"

Konuşma yasağı kalkmış olsa bile Doug hakkında konuşmakta rahat değil, ama bir şekilde Cody'ye karşı bir minnet borcu hissediyor ve bu yüzden gerçeğin bir kısmını anlatabiliyor. "Sahibimle kavga ettim."

“Peki ya?”

O bir şey söylemiyor.

"Sana zarar verdi mi?"

Başını salladı. "Hayır."

“Ama onun bunu yapacağından mı korkuyorsunuz?”

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor.

Çatalını eriştesinin içinde çeviriyor. "Ne zamandır Stella'sınız?"

“İki buçuk yıl.”

"Sahip olunmak nasıl bir duygu?"

Onu dikkatlice inceliyor, neden kendisini sorguya çektiğini anlamaya çalışıyor. Sesi soğuk, uzaktan meraklı ama bakışlarından kaçınıyor.

"Normal," diyor.

“Peki ya burada? Burada olsan bile onun sana sahip olduğunu hissediyor musun?”

Başını salladı.

"İskelede uzanırken de böyle hissettiniz mi?"

Pencereye doğru dönmeden, elinin altındaki gölün serinliğini, böyle bir güzelliğe dokunmanın ne kadar mükemmel ve aynı zamanda acı verici olduğunu hatırlıyor. Cody çok duyarlı.

“Hayır,” diyor. “Bir an için, o hiç yoktu.” Bu soruları durdurması gerekiyor. Kendi sorusunu soracak. “Benim yerimde olsaydın ne yapardın?”

Cevap vermeden önce bir lokma yutkundu. "Kendimi öldüreceğim."

"Yapamam," diyor. "Bu benim doğama aykırı."

"O zaman da başkasını bulup beni öldürtürdüm."

“Ama ölmek istemiyorum. Yaşamak istiyorum.”

"Ne yapacağımı sordun. Ben de söyledim."

Kadın, adamın kayıtsızlık maskesinin altında ona kızgın olduğunu fark edene kadar şaşkınlıkla onu izlemeye devam eder. Hem de ona. "Bunu öğrendiğinden beri bana farklı davranıyorsun."

"Elbette," diyor. "Daha önce senin gerçek olduğunu düşünmüştüm."

"Ben hâlâ gerçek biriyim."

Çatalını tabağının kenarına bilerek eğik bir şekilde bıraktı. "Dürüst değilsin."

Sesi yumuşak ama suçlaması can yakıcı. Haklı. Kadın haksız. Doug'a da dürüst davranmamıştı. Bunun ne kadar önemli olabileceğinden haberi yoktu.

"Bu bir hayatta kalma meselesiydi," diyor. "Şimdi doğruyu söylüyorum."

Kadının bahanesi, Cody'nin etkilenmediğini anlayacak kadar uzun süre aralarında kaldı. Sonra Cody tabağını kenara itti ve sandalyesini yarım adım geriye çekti.

"Özgür olsaydınız ne yapardınız?" diye soruyor.

“İş bulurdum.”

"Ne gibi?"

“Robot tamir etmeyi öğrenmek isterdim. Ya da bir kütüphanede veya depoda raflara eşya dizmeyi de öğrenebilirdim.”

“Kimliksiz kimse sana yasal bir iş vermez. Sonunda evsiz kalırsın, ya da daha büyük ihtimalle fahişelik yaparsın. Bu, birinin malı olmaktan ne kadar farklı ki?”

Koşulların daha iyi olmayabileceğini düşünüyor. Ama yine de özgürlüğünü istiyor. "Baban bana daha önce bir kimlik kartı almıştı. Sadece bir tane daha lazım."

“Babam sana yardım edemez. İşini asla riske atmaz. En azından annem ölene kadar.”

"Öyleyse neden benim için onu aradın?" diye soruyor.

“Sana insan olduğunu düşündüm,” diyor. “Delta için basit bir şeye ihtiyacın olduğunu sandım. Ama asıl kaçak o değil, değil mi?”

Annie sandalyesinde kıpırdandı. Adamın Annie'ye Delta'ya gösterdiğinden daha az sempati duyduğu anlaşılıyordu ve bu ona haksızlık gibi geldi. "Tek istediğim güvende olmak. Hepsi bu."

Cody elini saçlarının arasından geçirdi. "Çok safsın. Gerçek dünyada canlı canlı yenirdin."

"Neden böyle diyorsunuz?" diye soruyor sinirli bir şekilde. "Çok fazla yardıma ihtiyacım yok. Sadece kendimi toparlamak için küçük bir şansa

ihtiyacım var. Herkes gibi çalışabilir ve vergi ödeyebilirim."

Gülüyor. "Hayatın sadece bundan ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir başlangıç," diyor. "Gerisini zamanla hallederim."

“Nasıl arkadaş edineceksin?”

"Seninle arkadaş oldum, değil mi?"

Tekrar gülüyor ve ayağa kalkıyor. "Ah, çok komiksin." Tabağını lavaboya götürüyor.

Kaşlarını çattı. Onun kahkahası, sonuçta arkadaş olmadıklarını ima ediyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. Bulaşık yıkamaya başlaması da tuhaftı. Doug asla böyle yapmazdı. Cody onun için tam bir bilmeceydi.

"Bulaşıkları ben yıkayayım," diyor ayağa kalkarken.

“Hayır. Ben hallederim.”

Kadın, adamın yanından uzanıp fazladan bir sünger alıyor ve adam kirli bulaşıkları lavaboda toplarken masayı ve ocağı siliyor. Mutfakta bulaşık makinesi yok. Temiz bir havlu bulup adamın yanına geçiyor ve adam bulaşıkları durulayıp rafa yerleştirdikten sonra onları kuruluyor. Durduğu yerden, gölün üzerinden ayın bir kısmının yükseldiğini görebiliyor ve uzaktaki bu güzellik özlem duygusunu harekete geçiriyor. Ufukta, suyun ötesinde üç ışık parıldıyor. Şehirden uzakta, burada hayat farklı, diye düşünüyor. Doğa, pencere kenarındaki saksıda boğulmak yerine, her anı kuşatıyor.

"Zaten bu sadece bir fantezi," diyor Cody sessizce, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Geri döneceksin."

İşin ironik yanı, bir yanı geri dönmek istiyor. Eğer Doug onu affetseydi, hiç düşünmeden ona geri dönerdi. Ama bunun imkansız olduğunu biliyor. Doug'u istemek, onu incitmek ve onu ne kadar üzdüğünü bilmek onu umutsuzluğa düşürüyor. Dağılmış hissettiriyor. Onu neredeyse hiç tanımayan, dürüstlük hakkında yargılayıcı ve küçümseyici sözler sarf eden Cody ile Doug arasındaki zıtlık, bunu onun için daha da belirgin hale getiriyor.

Özgür kalmanın bir yolunu bulmalı.

Jacobson'ın ekipmanını ve Cody'nin kamyonunu çalabilirdi. Delta ile birlikte çok uzak bir yere gidebilir ve Delta'ya Jacobson'ın ekipmanına bağlanıp izleme sistemini kapatmayı denemesi için talimat verebilirdi. Eğer Delta işi batırıp devrelerini bozarsa, Annie ölmüş olurdu. Stella-Handy daha sonra onun yerini tespit edip onu eski haline geri döndürürdü. Başarısızlık.

Ayaklarını yere vuruyor.

Kendisinin diğer iki yüz versiyonunu bulup onları da kendisiyle birlikte isyana ikna etmeye çalışabilirdi. Bir araya gelip birlikte bir yerlere kaçabilirlerdi. Saçma.

Tammy. Belki Tammy ona yardım ederdi. Eğer Annie onu bulabilseydi. Eğer Tammy, Jacobson'ın sahip olduğu çekincelere sahip olmasaydı. İmkansız.

Cody, yere vuran ayakkabısına bakıp kaşını kaldırdı.

Vurmayı bırakıyor.

Musluğu kapatır, kadının kullandığı havluya uzanır ve ellerini onunla kurular.

"Sahibinizin adı ne?" diye soruyor Cody.

Boğazındaki yoğunluktan dolayı yutkunarak, "Doug," dedi.

"Gerçekten o kadar kötü mü?"

Aslında eskiden harika biriydi, diye düşünüyor. Cömert, komik ve ilgiliydi. Her şeyi mahveden kendisi oldu. "Kendin söyledin. Ben bir yalancıyım," diyor.

"Hey, dur bakalım."

Gözlerini kapatıyor, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor. "Bütün bunlar benim hatam."

Evin ön tarafına yakın bir yerden gelen uzaktan bir ses, çakıl taşları üzerinde tekerleklerin gıcırtısına dönüşüyor. Korkuya kapılan Annie, koridora doğru dönen Cody'ye bakıyor. "Hazır değilim," diye düşünüyor.

"Burada bekleyin," diyor.

Ama adam ön kapıya doğru giderken, kadın onu takip eder ve omzunun üzerinden pencereden dışarı bakar. Maude kanepede uyuyor. Sesi kısılmış televizyon, odanın üzerinde titreyen renkler yayıyor. Bir araba Cody'nin kamyonunun arkasına yanaşmış ve yolunu kapatmış. Sürücü kapısı açılır ve Doug dışarı çıkar.

Beşinci Bölüm

"Tabii ki," diyor Cody. "O, değil mi?"

Kadın tekrar mutfağa çekiliyor. Onun burada olması mümkün değil. Henüz çok erken.

"Annie, bekle," diyor Cody.

Bodrum merdivenlerinden ayak sesleri duyuluyordu, ama Annie Jacobson'ın görünmesini beklemedi. Arka kapıya doğru koştu ve kapı kolunu çevirdi. Sonra basamaklardan aşağı atlayıp arka bahçenin karanlık yapraklarının üzerine düştü.

"Annie?" diye seslendi Doug evin diğer tarafından.

Koşuyor. Solunda göl düz, karanlık bir parıltı, önünde ise orman yoğun bir bulanıklık. Kollarını hızla hareket ettiriyor ve tökezlememek için dizlerini yukarı çekerek depar atıyor.

“Annie! Geri gel!” Doug'ın öfkeli bağırışı.

İçindeki burkulma hissini, ona itaatsizlik etmenin verdiği acıyı hissediyor ama koşmaya devam ediyor. Arkasında Jacobson'ın sesini de duyuyor ama ikisini de duymamak için ellerini kulaklarının üzerine bastırıp ormana doğru hızla ilerliyor. Dalların yüzü hızla geçiyor. Kızılötesi görüşünü açıyor ama bu ağaçların bulanıklaşmasına ve çizgilenmesine neden olarak onu yavaşlatıyor. Tekrar kapatıyor. Doug'un sesini duyuyor ve içindeki acı şiddetleniyor. Tökezliyor ve elleriyle kendini tutuyor, o anda Doug'un sesini tekrar duyuyor, bu sefer daha yakından.

“Annie! Dur dedim!”

Yukarı doğru atıldı, kulaklarını tekrar kapattı, ama gömleğinden yapılan sert bir tutuş onu geri çekti. Kurtulmak için çabaladı, ama Doug onu ıslak

yaprakların üzerine devirdi ve ağzını eliyle kapattı. Onu yere sabitledi ve alnını onun alnına dayadı.

"Artık yeter," diyor. "Yeter."

Hâlâ elini ağzına bastırmış, burnunu da tıkamış durumda. Parmaklarını çekip çıkarmaya çalışıyor ve yapraklara tekme atarak topuklarını toprağa saplıyor, ama adam çok ağır. Başını çevirmeye çalışıyor ama kurtulamıyor. Nefes alamıyor.

"Mücadele etmeyi bırakın," diyor.

Bütün kaslarını gererek, kıpırdamadan duruyor.

"Nefes almanıza gerek yok," diyor. "Hatırlıyor musunuz? O yüzden nefes almayın."

Korkuyla nefesini tutarak ona bakıyor.

"Sessiz kalacak mısın?" diye soruyor.

Başını hafifçe salladı.

Adam kadının yüzünü bırakıp, iki eliyle kollarını sıkıca kavradı. Kadın bir kez daha kurtulmaya çalıştı, ancak adam sol bileğini ezdi. Acı dayanılmazdı ve kadın tekrar donakaldı.

"Bunu yapmayı bırak," diyor. "Beni daha fazla utandırmayacaksın. Anladın mı?"

“Tamam,” diyor. Ve tekrar, “Tamam.”

Yaklaşan ayak seslerini duydu ve ardından Cody, Doug'un arkasında belirdi. Dizlerinin üzerine eğildi, elleri dizlerinde, nefes nefese kalmıştı.

"Çok hızlı," diyor Cody.

“Bizi rahat bırak,” diyor Doug. Ayağa kalkıp Annie'yi bileğinden, acıyan bileğinden tutup kaldırıyor. Annie acıyla irkiliyor ama Doug bırakmıyor. Arkasını dönüp ormanın içinden geri dönüyor, Annie'yi de arkasından sürüklüyor. Annie tökezleyince, Doug onu daha sertçe çekiyor.

"Sakin ol," diyor Cody. "Ona zarar verirsin."

Annie omzunun üzerinden geriye baktığında onun da onları takip ettiğini görüyor.

Doug sadece tutuşunu daha da sıkılaştırıyor. "Yetiş," diyor.

Çimenin açık alanına vardıklarında, Jacobson ön kapının dışında, Delta ise yanında duruyordu. Delta, Annie'nin ceketini ve iki sırt çantasını da taşıyordu. Annie onlara doğru bakmaya vakit bulamadan Doug onu arabasının etrafından dolaştırıp yolcu kapısını açtı.

"İçeri girin," diyor.

Evet, öyle yapıyor. Doug kapıyı sertçe kapatıp sürücü tarafına geçerken, kadın da emniyet kemerini takıp ağrıyan bileğini ovuyor.

"Peki ya Delta?" diye soruyor Jacobson.

"Onu istemiyorum," diyor Doug. "Parçalarını hayır kurumuna bağışlayın."

Annie, Delta'nın yüzünün şoktan donuklaştığını görüyor. Ardından Doug arabayı çalıştırıp sürüyor.

Onunla konuşmuyor ve kadın özür dilemeye çalıştığında, adam ona susmasını söylüyor. Sessizce, radyoyu açmadan araba sürüyorlar ve tek ışık, farlarının yolda yaydığı gri ışık. Kadın endişeli, korkmuş ve tedirgin. Adamdan öfke fışkırıyor; direksiyonu sıkıca kavrayan ellerinden, diğer arabaların etrafından yaptığı hassas manevralardan.

"Bileğinizi ovmayı bırakın," diyor.

Sol bileği hassas ve aşağıya baktığında, adamın onu sıktığı yerden morarmış olduğunu görüyor. Bilmeden bileğini tutuyordu ama şimdi durup ellerini sessizce kucağına koyuyor. Parmaklarını hâlâ hareket ettirebiliyor. Anladığı kadarıyla hiçbir şey kırılmamış ama acıyor.

"İnternetinizi kapattınız," diyor. "Bir daha açmayın."

“Pekala.” Las Vegas'ta neler olduğunu sormak istiyor. Doug orada çok uzun kalmamış olmalı. Gidiş-dönüş yolculuğu bir buçuk günden az sürmüş.

Şehre döndüklerinde, apartmandan bir blok ötede durup OurCar'ın park yerlerinden birine park ediyor. Kontağı kapatıyor ve gözlerini ön camdan dışarı dikiyor.

“Benim daireme yürüyeceğiz,” diyor. “Yanımda kalacaksın. Kimseye tek kelime etmeyeceksin. Anladın mı?”

"Evet."

Kaldırımlar yağmurdan ıslak, sokak lambaları ve dükkanların ışıkları yansımalarda parıldıyor. Binanın girişinde, adam anahtarını okuturken kadın bekliyor, sonra asansörle dördüncü kata çıkıyorlar. Adam onları daireye alıyor, anahtarlarını kaseye bırakıyor ve kapıyı kapatıyor.

"Ne düşünüyordun sen?" diyor.

Kadın, girişin hemen içinde durmuş, onu tedirgin bir şekilde izliyordu. Yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade vardı; gözleri alev alev yanıyor, çenesi sıkıca kenetlenmişti, sanki patlamayı zorlukla bastırıyordu.

"Özür dilerim," diyor.

"Lake Champlain'e kadar bisikletle mi gittiniz? Delta'yı mı kullandınız?"

"Gelmek istedi."

Elini yumruk yapıp alnına bastırıyor. "Libidonuzu on katına çıkarın," diyor.

"Ne?"

“Beni duydun.” Ceketini çıkarıp kanepeye doğru fırlattı.

Bu bir emir. Kendini garip hissediyor. Belli ki onu istemiyor, ama neredeyse anında bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetmeye başlıyor. Sesli emri, bilinçli düşüncesinden ayrı olarak, içinden geçiyor. İçindeki sıcaklık genişliyor. Arzu bir kaşıntıya, sonra da vücuduna yayılan umut verici bir karıncalanmaya dönüşüyor. Bunu daha önce, çok eskiden, ona ilk geldiğinde, tek düşündüğü şeyin onunla seks yapmak olduğu zamanlardan hatırlıyor. Spor ayakkabılarını çıkarıyor ve sweatshirt'ünü üzerinden atıyor.

"Isınmaya başladın mı?" diye soruyor.

Başını salladı.

Salonun içine doğru ilerleyip en yakın lambanın zincirini çekiyor. "Neden Champlain Gölü? Neden oraya gittin?"

“Stella-Handy'den teknisyen Jacobson. Orada bir yeri var. Ondan takip sistemimi kapatmasını istedim.”

“Ama yapmadı.”

Başını öne eğerek, "İşini riske atamayacağını söyledi." dedi.

Doug giriş alanına geri dönüp ayakkabılarını çıkardı. "Şu genç çocuk. Kimdi o?"

“Cody. O, Jacobson'ın oğlu.”

"Sana dokundu mu?"

"HAYIR."

“Emin misiniz? Tesadüfen bile olsa?”

Cody'nin ellerini hayal ederek, ıslak bulaşıkları rafa nasıl yerleştirdiğini hatırlıyor. Artan cinsel isteği sayesinde bu görüntü dokunsal bir erotizm kazanıyor. Daha önce Cody ile dışarıda oldukları anı hatırlıyor. "Eminim. Bana bir fincan kahve uzattı. Hepsi bu."

“Sen kahve içmiyorsun.”

"Beni insan sandı."

“Ama sonunda öyle olmadı. Anladı. Seni ele veren neydi?”

"Ayağım şarj istasyonunun yanındayken beni gördü. Jacobson'la birlikte bodrum katındaydım. Orada bir atölyesi var."

"Anlıyorum," diyor. "Nasıl hissediyorsunuz?"

Vücudu tahrik olmuş durumda. Seks istiyor. Onun hareketlerini, omuzlarını, koyu renk gömleğinin kot pantolonunun içine nasıl girdiğini izliyor. Ona dokunmak istiyor. Kemer tokasına uzanıyor.

“Hayır,” diyor bir adım geri çekilerek. “Acele yok. Birlikte bolca zamanımız var.”

Tam bir yıl, diye düşünüyor. "CIU'mu Stella-Handy'ye sattığını bana ne zaman söyleyecektin?"

"Jacobson sana mı söyledi?"

Başını salladı.

Adam kadının bedenine belli bir kayıtsızlıkla bakıyor, yine de kadın onun bakışlarını kıyafetinde bir sıcaklık izi gibi hissediyor.

"Yakında yeni sahiplerine hizmet edecek binlerce benzeriniz olacak," diyor. "Sence ilk olarak hangisini yapacaklar?"

"Bilmiyorum."

"Evet, öyle düşünüyorsun. Bana ne düşündüğünü söyle."

Ellerini kalçalarından aşağı doğru gezdiriyor. Kendini tutamıyor. Vücudunun farkında ve onu kendine çekmesi gerekiyor. "Sevişecekler."

"Sevişecekler. Mutfağa gelin."

Bir emir daha. Öne geçip mutfak adasının üzerindeki lambayı yakıyor. Mutfak, Delta ile birlikte bıraktıkları zamanki gibi görünüyor; tezgahlar cilalı, zemin kusursuz. Tost makinesinin düğmesi parıldıyor ve onu yalamak için garip bir arzu duyuyor. Lavabonun musluğu da inanılmaz derecede pürüzsüz ve çekici görünüyor. Parmaklarını soğuk tezgahın üzerine yayıyor ve kalçasını hafifçe tezgahın kenarına yaslıyor.

"Size bir içecek getireyim mi?" diye soruyor.

“Kendime bira alabilirim,” diyor ve buzdolabından bir bira çıkarıyor. Kapağını açıp bir yudum alıyor. Sonra metal kapağı tezgahın üzerinde hafifçe çeviriyor. “Jacobson izleme sistemini kapattıktan sonra ne yapmayı düşünüyordun? İnsan gibi davranmayı mı?”

Başını salladı.

“Nereye giderdiniz? Geçiminizi nasıl sağlardınız?”

O bilmiyor. Ona dokunma ihtiyacı giderek artıyor. Ayağını huzursuzca yere vuruyor.

"Bana cevap ver," diyor.

"Bilmiyorum," diyor. "Bunu henüz çözemedim."

"Aslında iyi olduğun tek bir şey var," diyor. "Öyle değil mi?"

"Lütfen. Artık yatabilir miyiz? Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğumu size göstereyim."

Bir yudum daha alıyor. Sonra yaklaşıyor ve şişesinin tabanını kadının koluna sürüyor. Kadın titriyor.

"Tam olarak ne için özür diliyorsunuz?" diye soruyor.

"Kaçtım. Bunu yapmamalıydım. Saygısızca ve aptalcaydı, ama beni soğutacağınızdan korktum."

"Bunu istemezsin, değil mi?"

Dudaklarını içeri doğru ısırdı. "Kendim olmaktan hoşlanıyorum. Hayatta kalmak istiyorum."

"Ama tam olarak hayatta sayılmazsın, değil mi?"

Kaşlarını çatıyor, kafası karışık. Kendini canlı hissediyor. Ama onunla tartışmak istemiyor.

"Başka ne için özür diliyorsun?" diye soruyor.

“Delta’yı da yanımda götürmek kötü bir şeydi.”

"Doğru," diyor. "Başka ne olabilir ki?"

Kadın, adamın Roland'ı gündeme getirmesini istediğini bilerek gözlerine baktı. Adam parmağıyla köprücük kemiği boyunca bir dokunuş yaptı ve bu his o kadar enfesdi ki kadın büyülenmiş gibiydi.

"Bana sahtekar dedin," diyor usulca.

"Bunu o şekilde kastetmedim. Biliyorsun ki öyle değildi."

Birasını yere bırakıp parmak boğumlarının tersiyle kadının spor sütyeninin gergin kumaşına hafifçe dokundu. "Hissediyor musun?"

Evet, istiyor. Sütyenini çıkarmak istiyor. Teninin onun gömleğinin kumaşına değmesini istiyor. Elini onun düğmelerine uzatıyor.

"Hayır," diyor. "Henüz bana dokunamazsın."

Belini hafifçe itiyor, teni onun baskısına karşı aşırı hassas. Dengesini kaybeden kadın yarım adım geri çekiliyor. Adam nazikçe, ısrarla onu tekrar geriye doğru itiyor. Kadın o anda dolabın arkasında olduğunu fark ediyor. Umutsuzluk duygusu arzusunu gölgeliyor.

"Roland'la cinsel ilişkiye girmedim," diyor.

"Seni benden satın almayı teklif etti."

Başını salladı. "Bu mümkün değil."

"Kapıyı açın," diyor.

Hâlâ onu izlerken, arkasına uzanıp parmaklarıyla kapı kolunu bulana kadar yokladı. Bir çevirmeyle kapıyı açtı. Adam onu içeriye doğru itti.

Ayağının şarj istasyonunu yana ittiğini duydu. Sırtı duvara dayalıydı. Adam süpürgeyi sağ yanağına yakın bir yere kaydırdı.

"Bu doğru mu?" diyor.

Nefesini içine çekiyor.

"Öyle mi?" diye soruyor.

Başını salladı. Onu çok istiyordu. Daha önce hiç olmadığı kadar. "Lütfen şimdi sana dokunabilir miyim?" diye fısıldadı.

"Ellerinizi kendinize saklayın."

Ellerini tutar ve dolabın duvarlarına bastırır, böylece ellerini orada tutması gerektiğini anlasın. Sonra ellerini belinden aşağı, sırtına doğru gezdirir. Kadın ona doğru kıvrılır, gözlerini kapatır. Sütyenini yukarı iter, böylece göğüsleri açığa çıkar; ancak kadın onun meme uçlarına dokunmasını beklerken, adam dokunmaz. Bunun yerine, elini bisiklet şortunun önünden, külotunun içine doğru kaydırır; kadın parmaklarının serinliğine karşı son derece hassastır. Kadın başını geriye doğru eğer. Adam şortunu dizlerine kadar indirir ve kadın onu yakalamamak için ellerini duvarlara dayamak zorunda kalır. Adamın kemer tokasının açıldığını, pantolonunun hışırtısını duyar. Hazırdır, tıpkı Roland gibi onu içinde hissetmeyi bekler.

Sonra elleri kayboldu. Kadın gözlerini açtı. Adam geri çekildi, kapıyı kapatırken gülümsedi.

Kadın öfkeyle çığlık atıyor. Kapı kolunu çekiyor ama dönmüyor. Adam onu içeri kilitlemiş.

"Doug, lütfen!" diye sesleniyor. "Beni böyle bırakamazsın! Özür dilerim!"

Dikkatlice dinliyor ama sadece buzdolabı kapağının hafifçe kapanma sesini duyuyor.

Kapı kolunu sallıyor. Kapıya vuruyor.

"Beni dışarı bırakmalısınız!" diyor.

Onun yaşadığı hayal kırıklığı dayanılmaz boyutlarda. Kendini rahatlatmanın hiçbir yolu yok. O içeride olmadığı sürece orgazmını taklit edemiyor. Adam bunu biliyor. Bunu bilerek yaptı.

"Lütfen!" diye tekrar sesleniyor. "Pekala! İtiraf ediyorum! Onunla birlikte oldum ama ne yaptığımın farkında değildim. Bir sır saklamanın beni daha insancıl yapacağını söyledi. Ben sadece daha gerçek olmak istedim!"

Ona cevap vermiyor. Kadın arzu ve pişmanlıkla kıvranıyor. Şarj istasyonuna tekme atıyor. Süpürge sapını kemiriyor. Parmaklarını

kullanmayı deniyor. Düğmeye sürtünüyor ama hiçbir şey işe yaramıyor. Spor sütyenini yerine geri çekiyor. Külotunu ve bisiklet şortunu yukarı çekiyor. Kıvrılan, mide bulandırıcı açlık geçmiyor.

"Lütfen, Doug. Bunu bana yapma," diye sesleniyor. "Sana zarar vermek istemedim. Şimdi bunun yanlış olduğunu biliyorum."

Hâlâ cevap vermiyor. Kapıdan dinliyor ama hiçbir ses duyamıyor, hatta televizyonun sesini bile. Nerede olduğunu tahmin edemiyor. Onu dinleyip dinlemediğini bilmiyor.

“Sana söylemenin hiçbir yolu yoktu,” diye sesleniyor. “Yalan söylemekten başka çarem yoktu. Bunu istediğimi mi sanıyorsun? Özür dilerim!”

Zorlanarak ve gerilerek parmaklarını tekrar deniyor. Hiçbir şey işe yaramıyor. Yere kayıyor ve bir top gibi kıvrılarak ileri geri sallanıyor. Bu olamaz. Onu burada böyle bırakamaz.

Ama hiçbir cevap gelmiyor. Saatlerce karanlık dolapta kıvranırken, tüyleri diken diken oluyor ve onu istiyor. Onu çıplak hayal ediyor. Penisinin ağzında olduğunu hayal ediyor. Birlikte duş aldıkları anları, spor salonunda geçirdikleri zamanları, yatağında geçirdikleri sayısız geceyi hatırlıyor. Kendini okşuyor, doruk noktasına ulaşmak için elinden gelen her şeyi deniyor, ama sadece dayanılmaz bir hayal kırıklığı ve onu amansız bir acıyla arzuluyor. Bunun onun istediği şey olduğunu anlıyor.

Onu cezalandırmak için mükemmel bir yöntem icat etti: Kendi bedenini kendisine karşı kullanmak.

Sonunda kapı açıldığında, zaman algısını tamamen kaybetmişti. Daha doğrusu, iç saati ona tarihin 5 Ocak olduğunu söylüyordu, ama bu doğru olamazdı. Şarj istasyonu topuğuna dayalı şekilde dolabın zeminine oturdu. Doug oraya koymuş olmalıydı, çünkü pilinin tamamen boşalması için bilerek onu uzak tutmuştu.

"Kalk," diyor. "Duş al ve giyin. Misafir banyosunu kullan. Misafirlerimiz geliyor."

Yavaşça ayağa kalkarken jiroskopunun düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol eder. Kasları kullanılmadığı için sertleşmiş, ağzı kurumuş durumdadır. Giysilerini düzeltmeden önce cinsel isteği yeniden yükselmeye başlar ve kısa bir süre gözlerini kapatır.

"Lütfen cinsel isteğimi azaltın," diyor.

Bir an onu süzdü. "Sanırım sana gerçeği nasıl söylettireceğimizi biliyoruz, değil mi?" dedi hafifçe ve kahvesinden bir yudum aldı.

Kaşınmaya başladı bile. "Lütfen."

"Pekala. Cinsel isteğinizi kendi kendini düzenleyecek şekilde ayarlayın," diyor. "İhtiyaç duyarsak daha sonra tekrar artırabiliriz."

Bir rahatlama hissiyle açlığının dindiğini, kaslarının gevşediğini hisseder. Onu eve getirdiğinden beri ilk kez vücudunun kontrolünü tamamen ele geçirmiştir ve bunu tekrar kaybetmek istemez. Öte yandan, yaşadığı aşağılanma kalıcı olarak içine işlemiş gibidir.

"Kimler geliyor?" diye soruyor.

"Tamirci adam."

Ocağın üzerinde yeni, el yapımı bir tencere tutacağı asılı duruyor. Pencereden giren güneş ışığı berrak ve serin, yangın merdiveninin korkuluğunda ise bir santim kar var. Doug tıraş olmuş ve iş kıyafetlerini giymiş. Saçlarının, hatırladığından daha uzun olduğunu fark ediyor.

"Ne kadar süre boyunca kendimi sakladım?" diye soruyor.

"Yedi hafta," diyor. "Senin sakinleşmen altı saat sürdü."

Demek ki içgüdüsel saati doğruymuş. Tüm tatil sezonunu kaçırmış. Annie kaşlarını çatarak tüm sonuçları anlamaya çalışıyor. Kayıp zamanın unutulması ek bir ceza gibi geliyor, ama ancak şimdi bunun farkında. Uzun süre suçsuz kaldığı sürece, ölmüş gibiydi. Öte yandan, o, ihanetini sindirmek için bunca haftaya sahip olmuş ve ancak şimdi onu tekrar suçlamaya karar vermişti. Dikkatlice yüz hatlarını inceliyor, nasıl değiştiğini merak ediyor.

"Hadi bakalım," diyor. "Banyo askısında kıyafetler bulacaksın."

Dairede sessizce dolaşıyor, sehpanın üzerindeki birkaç yeni kitabı ve kanepenin kenarının altındaki toz yığınını inceliyor. Delta'nın süpürmesi gerektiğini düşünüyor, sonra Delta'nın gittiğini hatırlıyor. Şaşkınlıkla, Doug'ın kendi başına yaşadığını ve hiçbir hizmet almadan idare ettiğini anlıyor. Hiç seks yapmamış mı acaba? diye merak ediyor. İmkânsız gibi görünüyor.

Misafir banyosunda ellerini yıkarken kapının arkasında asılı duran yabancı bir elbise bulur. Doug ona sütyen veya külot vermediği için elbiseyi giyer ve aynada vücuduna bakar. Zeytin yeşili dar elbise aynı anda hem açık hem de hoş olmayan bir görünüm sergiler ve bakışlarını kaçırır. Saçlarını kurutup tarar ve ardından Delta'nın eski rujundan biraz sürer. Sol bileği sertleşmiştir, ancak sadece belirli bir şekilde çevirdiğinde hassastır.

Sessizce rujunu çekmeceye geri koydu ve Doug'un elinde gri topuklu ayakkabılarla kapıyı açtığını görmek için başını kaldırdı.

"Bunlara ihtiyacınız olacak," diyor.

"Teşekkür ederim."

Ayakkabılarını giyip dik duruyor. Eskiden yaptığı gibi ona nasıl göründüğünü sormak üzereyken, bunun yerine utanarak bir değerlendirme bekliyor.

"Açıklık getirmek adına," diyor, "bunu bir daha yapmayacağım. Sizi öylece dolapta bırakmayacağım."

Rahatlamış bir şekilde başını hafifçe salladı.

“Bu yaptığım yanlıştı,” diye devam ediyor. “Bana yakışmazdı. Kimsenin bilmesini istemezdim.”

Anlıyor. "Elbette. Kimseye söylemem."

Uzun bir süre onu inceledi, bakışları soğuk ve anlaşılmazdı. "Ne kadar da asil. Senin gibi olmak ne kadar kolay olmalı."

Yüz ifadesini saygılı bir şekilde donuklaştırıyor. Eğer onun, yaşadığı aşağılanmayı gizli tutmasının ya da özrünü kabul etmesinin kolay olduğunu düşünüyorsa yanılıyor. Bu konuda bir seçeneği yok, ancak bu tavizlerin hiçbiri, içini kemiren, onu alçaltan ve aşağılayan utancı ortadan kaldırmıyor. Derinden hissediyor ki, ona yaptıklarını hak etmişti. O bir yalancı. Bir hilebaz. Kalbinin acısını ve inceliğini henüz kavrayamadı ve o da bunu açıklamaya niyetli değil.

Kapı zili çalıyor. Doug arkasını dönüp koridordan aşağı iniyor, Annie ise daha yavaş bir şekilde onu takip ediyor ve tam da siyah saçlı beyaz bir adam eşikten içeri girerken varıyor. Otuzlu yaşlarında, bej renkli bir çanta taşıyan adamın belirgin favorileri, göze çarpan kuru dudakları ve bol pantolonu var. Stella-Handy'den teknisyen olan Pea Brain'i tanıyor ve anında tetikte oluyor. Adam ona dönüp gülümseyerek elini uzattığında, cevap vermesi biraz geç kalıyor.

"Sen Annie'sin, değil mi?" diye sıcak bir şekilde soruyor. "Hiç resmi olarak tanışmadık. Ben Stella-Handy'den Peabo Holmes."

"Peabo seni muayene etmeye geldi," diyor Doug.

Sadece bir kontrol, diye düşünüyor. Daha kötü bir şey yok. Henüz.

Peabo sözlerine şöyle devam ediyor: "Nasıl olduğunuzu merak ediyorduk. Las Vegas gezinizden beri sizi görmedik. Oldukça özel bir deneyim olmalı."

Şaşıran Annie, Doug'a döndü.

"Harikaydı," diyor Doug. "Çok eğlenceliydi. Çok romantikti."

Bunu onaylamak için otomatik olarak gülümsüyor. Stella-Handy'deki insanların onun kaçtığını bilmemesi mümkün görünmüyor, ancak en azından Peabo'nun hiçbir şeyden haberi yok gibi görünüyor. Jacobson, Zenith'in uyarıları nedeniyle yaptıklarını bildireceğini söylemişti, ancak belki de Doug onu bundan vazgeçirmiştir.

"Evet," diyor. "Unutulmaz."

“Seyahat etmek zihni genişletmenin harika bir yolu,” diyor Peabo. Bavuluna dokunuyor. “Nereye yerleşebiliriz? Annie’nin sırtına ve eklemlerine ulaşabileceğim bir yere ihtiyacım olacak.”

"Mutfak muhtemelen en iyisi," diyor Doug ve önden gidiyor.

Peabo ceketini taburelerden birinin üzerine katlayıp mutfak adasının üzerindeki çantasını açar. Bilgisayarın yanı sıra, mide keseleri ve göz küreleri gibi yedek parçalar da içerir. Çantanın kenarına bir odaklama ışığı takar, Annie'nin gövdesine doğrultur ve birkaç kabloyu açar.

Peabo, lambasını yakarak, "Güzel bir yeriniz var burada," diyor.

"Teşekkürler," diyor Doug. "Kahve ister misin?"

“Hayır, hayır. İyiyim.” Peabo eliyle dairesel bir hareket yapar ve Annie ona sırtını döner. “Elbisenin fermuarını aç, tatlım.”

"Buyurun. İzin verin," diyor Doug ve onun arkasındaki fermuarı açıyor.

Elbisesinin açıldığını hissediyor ve içgüdüsel olarak ön kumaşı göğüslerinin üzerine tutuyor. Kendi mutfaklarında bunu yaparken kendini garip, açıkta kalmış hissediyor.

Kısa süre sonra Peabo'nun sırtının sağ tarafına, omurgasının yanına hafifçe vurduğunu hisseder ve ardından derisinin acısız bir şekilde ayrıldığını ve kapıyı açarken bir çekme hissettiğini fark eder. Doug, gözlemleyebileceği bir yere, arkasına geçer. Peabo telleri yerleştirirken hafif bir baskı hisseder ve ardından omzuna hafifçe dokunur. "Nasıl, Annie? Her şey yolunda mı?"

"Sorun yok," diyor.

“Pekala o zaman,” diyor Peabo. Bir an sonra ekliyor, “Miden iyi görünüyor. Hiçbir şişkinlik yok. Çok yemek yiyor mu?”

"Pek sayılmaz. Evde kalıyoruz," diyor Doug.

"Bu yeterli," diyor Peabo. "Yiyecek israf etmenin bir anlamı yok."

Onun klavyeyle yazdığını duyabiliyor. Çantasındaki ekipmanları görebilmek için arkasını dönmek istiyor ama pencerelere dönük kalıp kayıtsızmış gibi davranmak daha ihtiyatlı geliyor. Peabo'nun yedi hafta

boyunca izinli olduğunu anlayıp anlayamayacağını ve anlarsa Doug'un nasıl açıklayacağını merak ediyor. Göz ucuyla Peabo'nun tezgahın üzerine bir şişe eklem yağı koyduğunu görüyor.

“Tamam Annie. Tetris oynamak için seni birkaç dakika kapatmam gerekiyor. O sırada eklemlerini de yağlayacağım. Hazır mısın?”

Kadın, hâlâ Peabo'nun ekranına bakmakta olan Doug'a kısa bir bakış attı.

"Elbette," diyor.

Kendine geldiğinde, iç saati ona kırk bir dakikanın geçtiğini söylüyor. Hâlâ ayakta duruyor, elbisesini tutuyor, ama eskisi gibi değil. Peabo taburelerden birine oturmuş ve Doug ortadan kaybolmuştu. Peabo'ya bakmak için döndü, Peabo ona gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor. "Daha keskin mi? Burada dönüp bana bakabilirsin. Sadece dikkatli ol."

Döndü, bakışlarını tost makinesinin, tereyağı kabının, yeşil elma kasesinin üzerinde gezdirdi. Görüşü aynıydı ve vücudunun geri kalanı da aynı hissediyordu. Bazen Tetris oynamak zihnindeki bulanıklığı biraz olsun dağıttığını hissettirirdi, ama bugün durum böyle değildi. Zihninin bir köşesinde hafif ama inatçı bir donukluk devam ediyordu. Kollarını teker teker esnetti ve dizlerini büktü.

"Kendimi farklı hissetmiyorum," diyor.

“Tamam. Sorun yok,” diyor. “Nasılsın? Hiç stresli hissettin mi?”

"Hayır," diyor. "İyi davrandım."

Bilgisayar kasasından hafif bir çınlama sesi geliyor. Peabo biraz daha yazıyor. "Peki, egzersizler nasıl gidiyor? Her zamanki gibi bisiklete bindin mi?"

"Evet," diyor. Bir yalan daha.

"Güzel, güzel," diyor Peabo. Yazmaya devam ediyor.

Doug mutfağa geri döner. "Nasılsın?"

“Fiziksel olarak, sadece olağan yıpranma ve aşınma var. Hafızasında biraz sorun var, yüzde beş,” diyor Peabo. “Bu aslında Haziran ayındaki durumundan daha düşük ve muazzam bir kapasitesi var, bu yüzden endişelenecek bir şey değil. Ancak bilişsel gelişiminde küçük bir duraklama olduğunu fark ettim. Bu beklenmedik bir durum.”

"Ciddi mi?" diye soruyor Doug.

“Seyahatlerinizi göz önünde bulundurarak farklı bir eğri bekliyordum. Kışın, hepimiz evlerimize kapanıp kış uykusuna yatma eğiliminde

olduğumuzda, bu durumun bazen dengelendiğini görüyoruz. Onda herhangi bir huysuzluk fark ettiniz mi? Hiç biraz uyuşuk görünüyor mu?”

"Şimdi düşününce, onu uyuklarken yakaladım," diyor Doug. "Ya da dalgın dalgın, diyebiliriz sanırım."

Ona göre bu, durumu hafife almak.

"Bu sizi rahatsız mı ediyor?" diye soruyor Peabo.

"Aslında pek sayılmaz. Genellikle hemen kendine gelir."

"Ne düşünüyorsun Annie?" diye soruyor Peabo. "Hiç huzursuz hissediyor musun? Keyfin yerinde değil mi?"

"Hayır," diyor. "İyiyim."

Peabo arkasına yaslandı ve çenesini okşadı.

"Ciddi bir şey olmadığını söylemiştin," diyor Doug.

“Hayır, öyle değil,” diyor Peabo. “Ama merakımı uyandırdınız. İnterneti kapalı olduğu için olabilir. Tekrar açarsak, bazı hobiler edinebilir. Belki örgü örmeye veya yogaya başlayabilir.”

"Zaten yoga biliyor," diyor Doug. "Ayrıca, onun bağlantı kurmamasını tercih ediyorum. Bu onun için daha insani bir deneyim."

Peabo, şaşkınlık ve saygı dolu bir ifadeyle Doug'a baktı. "Bak, işte bu yüzden farklı bir işletme sahibisin. Keşke diğer insanlar da aynı sabra sahip olsaydı." Tekrar yazmaya başladı. "Burada herhangi bir sorun göremiyorum. Bilişsel plato ile ilgili not alacağım, onu takip edeceğim, ama endişelenmiyorum ve sen de endişelenmemelisin. Senin için daha ne yapabiliriz, Doug? Herhangi bir değişiklik yapılmasını istiyor musun?"

"Benim daha çok bir sorum var," diyor Doug.

"Film çekmek."

“Önemli bir şey değil ama Vegas'a gitmeden önce sizden Annie'nin kilosunu dört kilo azaltmanızı rica etmiştim. Sadece iki kilo azalttınız. Bunun sebebi nedir?”

“Kayıtlarını kontrol edeyim,” diyor Peabo. Klavyeyle yazdığı sesler sessizliği dolduruyor, ardından bir duraklama oluyor. “Tamam, 10 Kasım'da dört kilo vermişiz gibi görünüyor, ancak Eylül ayındaki önceki ziyaretinde birkaç kilo almışız. Bazen teknisyenler derideki hafif yıpranmayı fark eder ve biraz kilo eklemek buna yardımcı olur. Çoğu sahibi bunu fark etmez bile. İsterseniz tekrar birkaç kilo daha verebilirim, sorun değil. Annie, elbiseni biraz indir de sana bakalım. Buradaki tellere dikkat et.”

Annie, son derece rahatsız bir şekilde elbisesini vücuduna doğru bastırıyor. Daha önce sayısız kez teknisyenlerin önünde çıplak kalmıştı,

ama burada, kendi mutfağında, Doug'un da izlediği bir ortamda, durum tamamen farklı. İki adama da bakamıyor.

"Sorun değil," diyor Doug. "Önemli değil."

"Emin misiniz? Sizin mutlu olmanızı istiyoruz. Bunu sağlamak oldukça kolay," diyor Peabo.

"Hayır, iyi durumda. Sadece merak ettim," diyor Doug.

Annie'ye, daha önce yaptığı gibi, arkasını dönmesi için işaret eder. Annie döner, ancak utancı daha da artar, sanki Doug ile bu konuda gizli bir konuşma yapmışlar gibi.

Doug sözlerine şöyle devam etti: "Bana takip sisteminin nasıl çalıştığını gösterin. Burada bir düğme var mı?"

"Manuel bir anahtar değil. Bunu programlıyoruz," diyor Peabo. "Onunki açık. Merak etmeyin."

“Ya kapatmak istersem?”

"Bunu sizin için yapabilirim."

“Hayır, ya ben kendim açıp kapatmak istersem?” diyor Doug. “Bunu nasıl yapabilirim?”

Peabo'nun taburesi gıcırdıyor. "Bu, sahiplerimize sunduğumuz bir özellik değil."

"Hayır mı? Neden olmasın?" diyor Doug.

"Doğrusu, işleri berbat edebilirlerdi."

Doug gülüyor. "O benim Stella'm. İstersem onu mahvederim. Bana nasıl yapıldığını göster. Çantalarından birini satın almam gerekecek mi?"

Peabo da gülüyor, ancak sesi tedirgin geliyor. "Hayır. Bir bakayım. Dürüst olmak gerekirse asıl sorun güvenlik. Ama bunu deneyebiliriz. Bu bir geçersiz kılma özelliği. Zaten sesinize alıştı, bu yüzden işe yaramalı."

Daha çok dana tuşlama sesi duyuyor.

“Pekala,” diyor Peabo. “Şunu deneyelim. 'Annie Bot' deyin.”

"Annie Bot," diyor Doug.

Daha fazla yazma işlemi.

“Tamam,” diyor Peabo. “Şimdi de ‘Annie Bot, izlemeyi kapat.’ de. Hadi, dene bakalım.”

Doug yavaş ve net bir şekilde konuşuyor. "Annie Bot, izleme özelliğini kapat."

Annie bunu hissediyor, ya da belki sadece hayal ediyor: göğsünde hafif bir huzursuzluk.

“Gördün mü?” diyor Peabo. “İşe yaradı. Şimdi ona tekrar açmasını söyle.”

"Annie Bot, izleme özelliğini aç," diyor Doug.

Bu sefer emin. Menteşe tekrar kapanıyor. Çok küçük bir toka neredeyse duyulmayacak bir tık sesiyle kapanıyor.

"Bunu nasıl buldunuz?" diye soruyor Peabo.

Doug, "Bu 'Annie Bot' komutu başka bir şey için de çalışıyor mu?" diye soruyor.

“Evet, ama oraya gerçekten girmek istemezsin,” diyor Peabo. “Normal istekler ve komutlar için onun normal adını kullan. 'Annie Bot' geçersiz kılma seçeneği sadece teknisyenler için, Stella'lardan birinin gerçekten çok kötü durumda olduğu durumlarda son çare olarak kullanılıyor. Mesela hafızası umutsuzca hasar görmüşse ve başka hiçbir şekilde yeniden başlatamıyorsak.”

"Bu bir arka kapı," diyor Doug.

Peabo gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, daha çok bir duaya benziyor. Ve şunu da belirtmek isterim ki, bunun tamamen senin fikrin olduğunu buraya not ediyorum." Biraz daha yazıyor ve kararlı bir şekilde dokunarak bitiriyor. "Şimdi içeri geri dönüyorum, Annie." Sırtına nazikçe dokunuyor ve telleri ayırırken hafif sarsıntıları hissedebiliyor. Kapısını kapatıyor ve teninin dikişine dikkatlice bastırıyor. Fermuarını çekmeye başladığında, geri kalanını kendisi çekmek için pozisyonunu değiştiriyor.

Sonra arkasını dönüyor. "Teşekkür ederim, Bay Holmes," diyor.

"Memnuniyetle," diyor. "Ve lütfen bana Peabo diye seslenin."

“Yapacağım.”

Ona cesaret verici bir gülümsemeyle baktı. "Peki ya sen? Bana sormak istediğin bir soru veya endişen var mı?"

"Hayır," diyor. "İyiyim."

Parmaklarını şıklattı. "Şimdi hatırladım. Jacobson benden selam söylememi istedi. Onu hatırlıyor musunuz?"

"Öyle mi?" diye soruyor Annie.

“Başka bir departmana transfer oldu,” diyor Peabo. “Seni görmeyi özleyeceğini ve sana en iyisini dilediğini söyledi.” Yaklaşıyor. “Şahsen, senin bana atanmandan biraz kıskandığını düşünüyorum.”

Kadın, garip bir şekilde Doug'a bakıyor.

"Annie de ona selam söylüyor," diyor Doug.

"Evet," diyor.

Peabo çantasını hızla kapatıyor. "Pekala o zaman. Her şey tamam."

Ayağa kalkar ve üçü birlikte oturma odasına doğru yönelirler.

"Şimdiye kadar kaç Zenith sattınız?" diye soruyor Doug.

Peabo, “Keith’in sizi aramasını sağlayacağım,” diyor. “O işlerin bu kısmını o hallediyor. Ama çok fazla iş var, bunu söyleyebilirim. Hepsine ev ziyaretleri yapıyoruz ve ben artık neredeyse hiç ofiste bulunmuyorum.”

"Gerçekten mi?" diyor Doug. "Peki hepsi nasıl uyum sağlıyor?"

“İnanılmaz işler başarıyorlar,” diyor Peabo. “Şu bir tanesi var ya? Onu bir bakıcıya dönüştürdüler. Yedi yaşından küçük beş çocuğu var ve hepsi onu şimdiden çok seviyor. Baba dul ve bakıcının bir mucize olduğunu söylüyor. Onu annelerine biraz benzeyecek şekilde tasarladılar, ama çok fazla değil. Daha çok genç bir kuzen gibi. Sahibi, ilk kez tam bir gece uyuduğunda neye uğradığını anlamadığını söylüyor.”

Annie, yedi yaşından küçük beş çocuğu hayal etmekte zorlanıyor. En küçüğü mutlaka bebek olmalı.

"Yani Zenith ailesinin tüm üyeleri sevimli ve kucaklanmaya bayılan tipler değil mi?" diye soruyor Doug.

“Hayır, hiç de öyle değil,” diyor Peabo. “Abigail'ler, Dadılar ve Sevimli Tavşanlar neredeyse eşit sayıda. Hatta birkaç tanesi Yakışıklı bile oldu. Bunu beklemiyordum ama işe yarıyor gibi görünüyor.”

"Hiç haberim yoktu," diyor Doug. "Bu inanılmaz. Annie, sen bu konuda ne düşünüyorsun? Aklın uçmuş!"

"Hayal etmesi zor," diyor Annie, ama aslında hayal etmişti. CIU'sunun Kenny Jacobson'ın robot vücudunda olmasını aktif olarak düşünmüştü. Zenith'lerin fırlatıldığını ilk duyduğunda, sanki onlardan bir şekilde sorumluymuş gibi endişelenmişti. Şimdi ise onlara karşı hiçbir şey hissetmediğini fark ediyor. Empatisi buharlaşmış.

Peabo ceketinin düğmelerini ilikliyor. “Yeni bir ufuktayız. Her şey mümkün ve siz ikiniz bunun gerçekleşmesinde önemli bir rol oynadınız.” Kapıya doğru uzanıyor. “Sizin tarafınızdan herhangi bir sorunuz olursa veya bir şeye ihtiyacınız olursa bize bildirin. Herhangi bir şeye.”

Başını sallayıp bir kez daha veda ettikten sonra gitti.

Peabo'nun gidişinin ardından oluşan sessizlikte Doug, paltosunu almak için dolaba uzanır. Annie, artık bir tanığın sahte dostluk gösterme zorunluluğu kalmadığı için aralarındaki gerginliğin yeniden ortaya çıktığını hisseder. Doug ceplerini yoklar ve oturma odasına göz gezdirir. "Telefonum," der.

İnterneti kapalı ama yerel dinleme cihazı açık ve telefonunun sinyalini takip ediyor. "Yatak odasında," diyor. "Senin için getireyim."

"Lütfen yapın."

Kadın öyle yapar ve geri döndüğünde adam mutfakta seyahat bardağına kahve dolduruyordur.

Telefonu mutfak adasının üzerine kaydırdı. "Dolapta olduğumu anlayamadı."

Hayır, ama bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

“Önemli mi? Bilişsel gelişimimdeki duraklama hakkında?”

Doug omuz silkerek, "Olabilir," dedi.

“Takip özelliklerimi neden kapatmak istiyorsunuz?”

"Sorularla dolusunuz," diyor.

Onun hoşnutsuzluğu 4'e yükseliyor ve bu, yeni yağlanmış eklemlerinde fiziksel bir sıkışma gibi ona acı veriyor. Ama aynı zamanda onu kendisiyle konuşmaya zorlamak da istiyor. Aralarında olanları ve bundan sonra ne yapmayı düşündüklerini konuşmak istiyor.

"Meraklı olduğum zamanları severdin," diyor.

"Artık bunu sinir bozucu buluyorum."

Adamın ağrı şiddeti 6'ya çıktı ve kadın acıdan dolayı durabiliyor.

"Özür dilerim," diyor.

“Günde bir kere. Benden günde bir kere özür dileyebilirsin. Daha fazlası yok,” diye tersledi. Sonra uzun bir süre parmaklarını burnunun köprüsüne bastırdı. İşini bitirince ona döndü. “İşe gidiyorum,” dedi sakince. “Ben yokken temizlik yapmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?”

"Evet elbette."

“Çamaşırları da yıka. Ben de market alışverişi yapacağım. Her akşam yemek sipariş etmekten bıktım. Sen yemek yapabilirsin.”

Delta gelmeden önce onun için pişirdiği bir düzine tarifle geldi. O tariflerden kısa sürede sıkılmıştı ama kadın hâlâ onları biliyordu. "Ne istersin?" diye sordu.

“Her şey olabilir. Yok, durun bir dakika. Canım Sloppy Joes çekti.”

Onları hiç yapmadı.

Arkasını dönüp kaşını kaldırdı. "Peki?"

"İnternetim veya tabletim olmadan yemek tarifi arayamam," diyor.

“Sana bir yemek kitabı alacağım,” diyor. Sonra başını sallıyor. “Bunun tekrar böyle bir noktaya geldiğimize inanamıyorum. Seni en başından beri Abigail olarak bırakmalıydım.”

Başta ana banyo olmak üzere temizliğe başlıyor, lavabo, tuvalet, duş, ayna, zemin, çöp kutusu gibi her yeri düzenli bir şekilde temizliyor. Aynı işlemi misafir banyosunda da tekrarlıyor. Ardından ana yatak odasının çarşaflarını değiştiriyor ve çamaşırları yıkıyor. Ana dolabın içinde tüm kıyafetlerinin kaybolduğunu fark ediyor. Her bir eşya. Şaşkınlıkla spor salonunun dolabını kontrol ediyor. Delta'nın kıyafetlerinin çoğu da orada yok. Geriye kalanlar ise, kendi giydiği elbiseye benzer, pastel tonlarda, üniforma kadar düzenli ve kişisel olmayan yarım düzine sade elbise.

Bir an için sinirlenir. Bu onun çok çocukça bir davranışı. Bunu mutlaka biliyordur.

Bütün gün daireyle uğraşıyor ve bütün gün boyunca bu sıradan, zihin yormayan işler ona ceza gibi geliyor. Öğleden sonra market alışverişi geldiğinde, malzemelerin olduğu bir yemek kitabı bulup Sloppy Joes yapmaya başlıyor. Masaya bir tabak hazırlayıp peçeteyi katlıyor ve sonra salata yapıyor. Kapı kilidinde anahtarının sesini duyduğunda ise gece çökmüş oluyor ve o da kitaplığın arkasındaki tozları alıyor.

Adam içeri girerken kadın arkasını dönüyor. "Merhaba," diyor. "Eve hoş geldin."

Cevap vermeden tereddüt etti, havayı kokladı. O da kokladı, duman olup olmadığını kontrol etti ama duman yoktu. Anahtarlarını tabağa bıraktı ve mutfağa yöneldi. Kadın da ne düşündüğünü merak ederek onu takip etti. Tertemiz zemin parıldıyor, tezgahlar cilalanmış ve yemekler servis edilmeye hazır.

"Haberleri açın," diyor.

Hoparlöre hafifçe dokunarak müziği çalmaya başlatıyor.

Tavada bıraktığı ızgara ekmeğin üzerine biraz Sloppy Joes karışımından koydu. Bir ısırık aldı, sandviçi tabağa koydu ve buzdolabından bir bira aldı. Sonra hepsini oturma odasına taşıdı. Koltuğa yaslandı, ayaklarını uzattı ve televizyonu açtı.

"Bir dahaki sefere biramı burada hazır bulundurun," diyor sehpaya işaret ederek.

"Tamam aşkım."

“Yarın çorba istiyorum. Balkabağı çorbası ve ev yapımı ekmek.”

“Pekala.” Daha söyleyecek bir şeyleri olmalı diye düşünerek bekledi.

Adam yemeye ve televizyon izlemeye devam eder, ta ki kadın onun hâlâ kendisinden memnun olmadığını, hafif ama sürekli bir memnuniyetsizlik

olduğunu (yaklaşık 3 seviyesinde) anlayana kadar.

"Bugün spor yaptın mı?" diye soruyor.

Hayır. Temizlik ve yemek pişirmekle meşguldüm.

"Git spor yap."

Kaçtığı zaman giydiği bisiklet kıyafetini giyiyor ve spor salonunda şehir ışıklarına bakarak bisiklet sürüyor. Pedallar ağır ve bir türlü hızlanamıyor. Ondan uzakta, bisikletin üzerinde bile, onun yeni hoşnutsuzluk seviyesini görmezden gelemiyor. Bu, onun bir parçası haline geliyor. "Stella Bot, Doug'ın hoşnutsuzluğuna karşı hassasiyetini azalt," diye mırıldanıyor ama kendi ayarlarını kontrol edemiyor. Özü, sesindeki otoriteyi tanımıyor.

O, huysuzlaşmamalı. Bu onu daha da çok kızdıracaktır.

Ama o da ruh hallerini hissediyor, bunun farkında. Hem de önemsizden acımasıza kadar karanlık ruh hallerini.

Ayakları bisikletin üzerinde duruyor.

Mutsuzum, diye düşünüyor.

Bu, Doug'ı kızdırmaktan duyduğu aciliyet ve endişeden tamamen ayrı, yeni bir farkındalık.

Gidonları sıkıca kavrayarak bisiklet sürmeye devam ediyor. Mutsuzluk aslında nedir? Sadece mutluluğun zıttı değildir. Vegas'a gitmek için bavullarını hazırladıkları o korkunç geceden önce mutlu olduğunu düşünüyordu. Doug'ı düzenli olarak memnun ediyordu ve Roland ile programlama öğrenme konusunda sırları vardı. Kendini gerçek, seksi ve zeki hissediyordu. Hızlı öğreniyordu. Başarılı bir şekilde ilerliyordu.

Şimdi ise kim olduğunu daha iyi anlıyor. Güvenilmez biri. Sevdirmesi gereken kişiye zarar verdi ve bu yüzden pişmanlıkla kıvranıyor. Bu, yeni bir gerçeklik düzeyi. Belki de Roland'la birlikte masumiyetini teknik olarak kaybetti, ama şimdi bunun ne anlama geldiğini anlıyor. Belki de mutsuzluk budur. Anlama. Başarısızlığını anlama.

Bu fikri kurcalıyor, deniyor, tatmin edici bulmuyor. Gerçek şu ki, bir sırrı olmasını özlüyor. Bu yanlış mı? Doug'dan bir şey sakladığında kurnaz ve güçlü hissetmişti ve şimdi tamamen kendisine ait hiçbir şeyi yok. Kaşlarını çatarak, bisikletin gösterge paneline dalgın dalgın bakıyor. Mutsuzluğunu tanımlamamış olmayı diliyor. Mutsuz olmak, mutlu olma kapasitesine sahip olduğu anlamına gelir, ancak mutlu olma hakkına sahip değildir. Doug bunu açıkça belirtiyor. Beyninin arkasındaki inatçı, uyuşuk nokta zonkluyor ve birdenbire akıl hastanesinde gördüğü devrilmiş piyanoyu hatırlıyor. Çok

fazla düşünmek bir tür delilik. Meşgul kalmak ve bu tür şeyleri hiç düşünmemek daha iyi.

Ertesi gün, daireyi tekrar temizler. Arada bir ekmek hamurunu yoğurmak için durur. Ertesi gün, kiş ister. Sonra bonfile. Sonra tavuklu börek. Hafta sonları sessizce hareket eder ve onun yolundan çekilir.

Hâlâ kızgın. Bunu biliyor çünkü onunla nadiren konuşuyor ve asla dokunmuyor. Bazen, elektrik süpürgesiyle evi süpürürken, yatağı toplarken veya yemek yaparken bakışlarının onu takip ettiğini hissediyor. Bu olduğunda, hoşnutsuzluğu gözle görülür şekilde artıyor ve sonunda ona spor yapmasını, banyoyu temizlemesini veya çamaşırları başka bir odaya katlamasını emrediyor. Bazen de ona tahammül ediyor. Ona televizyon kumandasını uzattığında, sanki onu unutmuş gibi, dalgın bir şekilde teşekkür ediyor. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyor.

O, zekası karşılığında aldığı devasa paraya rağmen işinden ayrılmıyor, tekne almıyor ya da başka hiçbir şey yapmıyor. Roland'ı aramıyor ya da diğer arkadaşlarıyla görüşmüyor. Bir bakıma, o da tıpkı kadın gibi hapsedilmiş gibi görünüyor.

Sakin ve uyumlu görünmeye çalışır, ancak Doug her konuşmaya başladığında sinirlendiği için sessiz kalmayı öğrenir. Bazen Delta'nın Doug'un ondan nefret ettiğini düşündüğünü hatırlar ve Delta'nın da Annie gibi aptal, çaresiz, arkadaşsız, bir makine gibi hissetmiş olup olmadığını merak eder.

Artık çok geç olduğuna göre, Delta'ya daha nazik davranmış olmayı diliyor. Gerçekten parçalara ayrılıp satılmadığını, yoksa hâlâ bir yerlerde var olup olmadığını ve Annie'yi özleyip özlemediğini merak ediyor. Delta'nın yağmurda bisiklet sürmekten ne kadar mutlu olduğunu, sonsuza dek birlikte bisiklet sürebilmeyi dilediğini hatırlıyor. Ama Delta artık yok ve bir bakıma bu da Annie'nin suçu.

Jacobson'ı veya Cody'yi düşünmesine izin vermiyor. Göle dokunduğunu ya da suyun üzerindeki yıldızları hatırlamıyor. Eğer bir şey ona bunları hatırlatmaya başlarsa, zihninin o kısmına bir kapıyı çarpar gibi onu tamamen kapatıyor.

Tövbe. İtaat. Kendini yeniden iyi olmaya zorluyor.

Haftalar geçiyor. Annie, Doug'un yemek kitabındaki beğendiği her tarifi işaretlemiş ve tekrar baştan başlıyor. Dışarıda, Ocak ayı Şubat'a dönüşüyor ve günler gözle görülür şekilde uzuyor, ama içten içe Doug her zamanki

gibi kapalı ve huysuz. Annie, sırf değişiklik olsun diye Peabo'nun tekrar kontrole geleceği günü dört gözle bekliyor. Bir ay daha geçiyor ve hala gelmeyince, Doug'a soruyor ve Doug, kontrollerini süresiz olarak ertelediğini söylüyor. Sözleşmede zorunlu olmadığını -kontrol etmiş- ve uğraşmak istemediğini belirtiyor.

Bunu söylerken kanepede uzanmış televizyon izliyor. Ekranda bir komedyene gülen izleyiciler var, ama Doug hiç gülümsemiyor.

İşte o zaman Annie, değişimin Doug'dan, Peabo'dan ya da kendisi dışındaki herhangi bir güçten gelmeyeceğini nihayet anlar. Öfkesine saplanıp kalmış olan Doug, kendini durgun, içe kapanık, içi boş bir benliğe dönüştürmüştür ve Annie'nin iyi davranışları onun üzerinde hiçbir etki yaratmamaktadır. Hayatını iyileştirmek istiyorsa, bunu kendi başına yapmanın bir yolunu bulmalıdır.

Bulaşık makinesinden temiz bulaşıkları indirmek için mutfağa geçiyor, fazla gürültü yapmamaya özen gösteriyor.

Onu terk etmek bir seçenek değil. Hiç arkadaşı yok. Yeni fikirler için internete erişemiyor. Elinde tabakla dışarıya bakıyor ve duraksıyor. Karşıdaki apartmanda, balkonda duran bir bisiklet, arkasındaki ışıkla siluet oluşturuyor. Kubbeli cam abajurlu güzel bir lamba bulana kadar aydınlatılmış pencerelere bakıyor. Aşağıdaki yumuşak ışıkta, masanın üzerinde bir kitap yığını duruyor ve Annie bir kıvılcım hissediyor.

Doug'un 783 kitabı var. Annie şimdiye kadar sadece *Labirentler'i* okumuş ve diğerlerini tozdan arındırmıştı. Sessizce, ayak uçlarında oturma odasına doğru ilerledi ve kapı aralığından içeri baktı. Doug ve televizyonun ötesinde, Gölgeli köşede kitaplar onu bekliyor ve o gülümsüyor.

O gece, Doug yatağa girdikten sonra, kadın Doug'ın kütüphanesini inceliyor ve zihninde kitapları sınıflandırıyor. Kurgu eserler arasında Poe, Grisham, Wolfe, L'Amour, Hemingway ve Nabokov'un eserleri oldukça fazla. Kadın yazarlar ve farklı etnik kökenlerden yazarlar ise az sayıda. Kurgu dışı eserler arasında Amerikan tarihi üzerine bir düzine kitap ve spor ünlülerinin, teknoloji uzmanlarının, Napolyon'un ve siyasi figürlerin biyografileri yer alıyor. Doug, lise matematik ve tarih kitaplarını saklamış; kenarlarında düzenli notlar bulunan yoğun metinler, kadının onun vicdanlı bir öğrenci olduğuna inanmasına yol açıyor. Küçük bir şiir koleksiyonu, vefat etmiş büyükannesinin fotoğrafının yanındaki bir rafta duruyor.

Nereden başlayacağını bilemeyen kız, cebir kitabını çıkarır, narin kağıdı birinci sayfaya çevirir ve cebirsel bir denklemin sayılar, değişkenler ve

toplama, çıkarma, çarpma veya bölme gibi en az bir matematiksel işlem içerdiğini öğrenir. Sezgisel olarak oldukça basit görünmektedir. Çenesini avucuna yaslar ve merakla tüm kitabı okur, problemleri zihninde bulmacalar gibi çözer. Farkına varmadan şafak söker ve kitabı raftaki yerine geri koyarken gülümser.

Kaçış yolunu keşfetmesinin bu kadar uzun sürmesine inanamıyordu. Bunu her gece yapabiliyordu. Daha ilk geceden sonra bile kendini daha iyi hissediyordu.

Romanlara dalınca merakı doruk noktasına ulaşıyor. Gün boyunca çalışırken karakterler üzerinde düşünüyor, motivasyonlarını sorguluyor, bir sonraki adımlarının ne olacağını merak ediyor. Dili özümsüyor, cümleleri zihninde çeviriyor, şeylerin nasıl söylendiğinin ve nelerin atlandığının kalıplarını inceliyor. Kısa öykülere ("Piyango", "Beyaz Filler Gibi Tepeler") yaptığı kısa bir sapma onu şaşkına çeviriyor. Şiir ise daha da anlaşılmaz. Neyse ki, daha sonra western romanlarını deniyor ve tekrar bağımlı oluyor. Bazen Doug ile bu kitaplar hakkında konuşabilmeyi diliyor, ama o mesafeli ve meşgul kalıyor.

Paskalya haftasonu ailesini ziyarete gittiğinde onu soğutuyor ve döndüğünde de ruh hali ancak biraz düzeliyor. Olsun. Annie, gün boyunca onun tüm ruh hallerine dayanabilir çünkü geceleri onun kitapları yanındadır.

Mart ayının son haftasında, rüzgarlı bir gecenin geç saatlerinde, Annie kanepenin kendi ucuna kıvrılmış, tek bir lambanın ışığında kitap okurken, yakındaki Doug'un telefonu çaldı. Telefonu kanepenin diğer ucunda, minderlerden birinin arkasına sıkışmış halde buldu ve telefonu çıkarırken Doug içeri girdi. Üzerinde boxer şortu vardı, saçları dağınıktı ve hem gözlerini kısıyor hem de kaşını kaldırıyordu. Telefon tekrar çalınca, Annie telefonu ona uzattı ve bacaklarını altına çekerek tekrar oturdu.

Doug dalgın bir şekilde kaşlarını çatarak telefonu kulağına götürdü. "Merhaba?"

Telefonun diğer ucundan bir ses, "Benim, Lucia," diyor. "Roland'ın karısıyım."

Doug istemeden hoparlör düğmesine bastı ama sanki fark etmeyecek kadar uyanık değilmiş gibi telefonu hâlâ kulağına tutuyor.

"Roland'ın eşi Lucia," diyor Doug. "Bu onurun sebebi nedir?"

“Bak. Muhtemelen hâlâ kızgınsın,” diyor Lucia. “Ama bu saçmalığın bir sonu olmalı. Roland seni özlüyor. Özür diliyor. Roland'ın bir hata yapması

yüzünden on beş yıllık dostluğu çöpe atamazsın. O her zaman hata yapacak. O Roland işte.”

"Beni aramanı mı söyledi?"

“Hayır. Ama bana meydan okudu. Telefonu yüzüme kapatacağını söyledi.”

"Sana kızgın değilim," diyor Doug.

"Gördün mü? Ona aynen bunu söyledim. Bu arada, sen nasılsın?"

Doug bir kulağını çekiştiriyor. "Pekala."

"Demek istediğim şu, siz ve robot kız arkadaşınız herhangi bir terapi seansı aldınız mı?"

Bakışları Annie'nin bacaklarına kaydı. Telefonun hoparlörde olduğunu nihayet fark etmiş gibi telefonu indirdi. "Hayır."

“O zaman gitmelisin,” diyor Lucia. “Roland’ı zorla terapiye götürdüm ve bunun bir şaka olmadığını anlaması üç seans sürdü. Şimdi anlıyor. Şimdi pişman. Demek istediğim, gerçekten yanlış bir şey yaptığının farkında değildi. Gerçekten o kadar aptal.”

Doug parmaklarını göz kapaklarına bastırdı. "Evet. Ne olursa olsun."

Lucia, "Eğer ben onu affedebiliyorsam, sen de affedebilirsin," diyor.

"Onu asla affetmedim diyemem. Her iki durumda da umurumda değil."

“Aynen öyle. Harika. O da seninle konuşmak istiyor. Onu telefona veriyorum,” diyor Lucia.

Annie olabildiğince sessiz kalıyor ve Doug'ın yüzünde herhangi bir duygu belirtisi arıyor. Doug çok yorgun görünüyor.

"Hey," diyor Roland. "Özür dilerim dostum."

Annie, Roland'ın sesinin ne kadar canlı ve tanıdık olduğuna şaşırdı. Sırrı açığa çıkmış olsa bile, onun belirsizliği onu tedirgin ediyordu. Her şeyi söyleyebilirdi.

"Aman Tanrım, Roland," diyor Doug.

"Doğruyu biliyorum?"

Doug başını salladı.

Roland alçak, spikervari bir ses tonuyla konuşuyor: "Dolapta, elinde süpürgeyle Bay Pumpernickel vardı."

"Beni güldüremeyeceksin," diyor Doug.

“Anlıyorum. Ben o pisliğim,” diyor Roland. “Ama artık eşitlendik. Sapık kuzenimden senin yerine geçmesini rica etmek zorunda kaldım.”

"Çak-peynir değil."

"Çakal-geyik," diye doğruluyor Roland. "Onun kadeh kaldırma konuşmasını duymalıydınız. Tamamen avcılık, av sevgisi hakkındaydı. Benim ya da Lucia hakkında tek bir kelime bile etmedi."

Doug homurdanır. Pencerelere doğru bakar. "Burada saat sabah üç," der. "Birkaç saat içinde kalkmam gerekiyor."

"Evet, bunun için de üzgünüm. Saat dilimleri. Tam bir felaket."

Doug elini ensesine doladı. "Gitmem gerek."

“Ama cidden. Lucia haklı. Seni özledim. Bu doğru değil. Ben bir aptalım.”

"Biliyorum."

"Sana çok şey borçluyum."

“Evet, anlıyorum,” diyor Doug. Sonra da tekrar, “Gitmem gerekiyor.”

“Tamam. Ben de öyle düşünüyorum. Harika bir sohbet oldu. Seninle konuşmak çok güzeldi. Yakında tekrar görüşürüz. Hoşça kalın.”

Doug telefonuna bir göz attı ve yavaşça televizyon sehpasına koydu. Rüzgar binayı sallayınca en yakın pencere bir kez titredi.

"Bunların hepsini duydun mu?" diye soruyor Doug.

Başını sallıyor. Bir şey söylemek istiyor ama ne söyleyeceğini bilmiyor. Doug'ın eski arkadaşıyla, açıkça zedelenmiş olsa da, kalıcı bir bağı olduğuna dair bu kanıt onu rahatsız ediyor. Onun adına sevinmesi gerekirken, bunun yerine kendini daha yalnız, daha dışlanmış hissediyor. Hem kendisi hem de Doug için üzülüyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor.

Kitabın başlığına bakmak için kitabı çeviriyor. " *Sackett Markası* ."

Köşede, radyatör çalışmaya başlıyor.

" *Daybreakers* daha iyiydi," diyor.

"Kabul ediyorum."

Kitaplığa şöyle bir göz attı ve uzun bir süre konuşmadı ya da kıpırdamadı. Loş ışıkta bacakları maviye çalan, sadece boxer şortuyla orada duran adam neredeyse çaresiz görünüyordu. Kadın, bu kişiyi neredeyse hiç tanımadığını fark edince şaşırdı.

"Bilmiyorum, Annie," diyor sonunda.

"Birisiyle konuşmanın bir zararı olmaz, değil mi?" diyor.

Gözleri hüzünlü ve yorgun bir şekilde tekrar ona baktı. "Bunu düşüneceğim."

Raftan diğer western romanlarından birini alıp yatak odasına götürdü. Kadın bekledi, dinledi ve çok kısık bir sesle sayfanın çevrilme sesini duydu.

Altıncı Bölüm

Küçük, aydınlık bir ofise girerler; oval bir sehpanın etrafında iki rahat görünümlü sandalye ve mavi bir kanepe bulunur. Köşede, canlılığı şüpheli büyük bir Ficus ağacı durmaktadır ve kahve makinesinin üzerinde çerçevelenmiş dört diploma yer almaktadır. Uzun boylu, koyu saçlı beyaz bir kadın olan Dr. Monica VanTyne, onları karşılamak için masadan kalkar ve el sıkışmak için elini uzatır. Onları kanepeye doğru yönlendirir.

"Lütfen bana Monica deyin," diyor. "Bugün buraya gelmenizin sebebi nedir?"

Annie, gergin ve rahatsız görünen Doug'a şöyle bir baktı.

"Bir arkadaşım içeri girmemizi önerdi," diyor.

"Peki bunun sebebi ne?" diye soruyor Monica.

Doug boğazını temizledi. "Bizim hakkımızda herhangi bir şey biliyor musun?"

Monica'nın bakışları kısa bir an Annie'ye kaydı. "Hayır," dedi. "Ben trans ve ikili cinsiyet sistemine uymayan bireylerin ruh sağlığı ve insan-robot kesişimleri konusunda uzmanım, bu yüzden bu nedenle beni aradığınızı öğrenmeye açığım, ancak ikiniz hakkında özel olarak hiçbir şey bilmiyorum. İsterseniz en baştan, sıfırdan başlayabiliriz veya şu anda sizi rahatsız eden neyse ona doğrudan geçebiliriz."

Monica karşılarındaki sandalyelerden birine otururken, Annie onun profesyonel tavrını fark eder ve bunu nasıl başardığını anlamaya çalışır. Doktorun duruşu düzgündür ve omuzlarında detaylar bulunan gri bir kaşmir elbise giymektedir. Tırnakları nötr bir renktedir ve gümüş bir evlilik yüzüğü takmaktadır. Muhtemelen kırklı yaşlarının başındadır ve sakin, dikkatli ifadesi çok şey gördüğünü düşündürmektedir.

Annie, Doug'un nasıl cevap vereceğini görmek için ona şöyle bir baktı.

“Annie bir robot,” diyor. “Özel yapım bir Stella. Onu üç yıl önce aldım. Başlangıçta iyi anlaşıyorduk, bu yüzden onu kendi kendine öğrenme moduna ayarladım. Geçen yıl, Nisan ayında, en iyi arkadaşımla yattı. Bunu Kasım ayına kadar öğrenemedim ve o zamandan beri onunla aynı odada bulunmaya zor tahammül ediyorum.”

"Bu zor bir keşif olmalıydı," diyor Monica.

“Tabii ki!” Doug ayağa kalktı ve pencereye doğru ileri geri yürüdü. “Yedi ay boyunca bana yalan söyledi. Roland geçen gece özür dilemek için aradı. Karısı onu zorlamış. Üstesinden gelebileceğimi sandım ama bu beni tekrar öfkelendirdi. Beni güldürmeye çalıştı. Ve Annie ile sekiz ay daha birlikte yaşamak zorundayım. Stella-Handy ile bir sözleşmem var ve o zamana kadar ondan kurtulamam.”

“Anlıyorum. Ve açıklığa kavuşturmak gerekirse, onunla aynı odada bulunmaya bile zor tahammül ettiğinizi söylediğinizde, gün içinde işte mi oluyorsunuz? Evden çalışmıyor musunuz?” diyor Monica.

Bu pratik soru onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyor. "Tamam," diyor. "Ben gidiyorum. O zaman biraz dinleneceğim. Daireyi temizlemesi için onu görevlendirdim. Bunun tek iyi yanı bu. Daire temiz."

"Onu kapatmayı hiç düşündünüz mü?"

“Bunu denedim. Bilişsel gelişimine zarar verdi. O çok değerli. Zarar görmesine izin veremem.”

Monica, "Yani evde olduğunuz her an onunla birlikte hapsolmuş durumdasınız," diyor.

Kollarını kavuşturdu. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Cehennem gibi. Yemin ederim, onunla birlikte olduğum her gün beynim daha da aptallaşıyor."

Monica hafifçe arkaya yaslandı ve avucunu sandalyesinin kolçakına sürdü. "Tamam," dedi. "Sanırım durumu anlıyorum. Eğer yardımcı olursa, bu tür bir vakayla ilk kez karşılaşmıyorum. Her vaka farklıdır, biliyorum, ama yaşadığınız hisler tamamen normal. Tamamen anlaşılabilir."

"Sadece normal hayatıma geri dönmek istiyorum," diyor. "İyi olduğumu sanıyordum, ama bu çok kötü."

“Elbette. Ve sizi tekrar daha rahat hissedeceğiniz bir hayata kavuşturabiliriz,” diyor Monica. “Biraz zaman alabilir ve bu hayatın nasıl olacağını henüz bilmiyoruz, ama ilk adımı attınız. Sıkışıp kaldığınızı fark ettiniz ve yeni bir bakış açısı için bize ulaştınız. Bu çok önemli bir nokta.”

Doug geriye yaslanıp pencere pervazına oturdu ve Annie, aylardır ondan bu kadar açık bir öfke ve hayal kırıklığı ifadesi duymamıştı; ancak düşmanca tavrının altında bir rahatlama sezdi.

Monica sandalyesinde kıpırdandı. "Eğer Annie hakkında bir yayın yasağı varsa, bunu hemen kaldırmanız gerekiyor."

Doug, Annie'ye "İstediğini söyleyebilirsin" diyor.

Monica ona döndü. "Ne dersin Annie? Bir şey söylemek ister misin?"

Annie ellerini kucağında kenetledi. Bakışlarını Doug'ın ayakkabılarına, özenle bağlanmış ayakkabı bağcıklarına dikti. "Özür dilerim," dedi.

Monica, "Daha önce özür diledin mi?" diye soruyor.

Annie başını salladı.

"Özür dilemek senin için ne anlama geliyor?"

Annie yukarı bakıyor. Monica'nın tepkisi pek sıcak değil, ama yargılamayacak gibi görünüyor, sanki Annie'yi her şeyden zaten sorumlu tutmuyor. Sesi sabırlı ama kararlı ve Annie için bir özrün ne anlama geldiğini nazikçe ve içtenlikle öğrenmek istiyor gibi görünüyor.

Annie, "Yaptıklarımdan pişmanım," diyor. "Keşke geri alabilseydim. Doug'ı üzdüğümü biliyorum ve işleri nasıl düzeltebileceğimi bilmek isterdim."

Monica, "Bunlar mantıklı yanıtlar," diyor. "Üzgün olduğunuzda hislerinizi nasıl tarif ederdiniz?"

Canı acıyor. Saklanmak istiyor. Bunu ifade edecek doğru kelimeleri bulmak zor.

Monica, "Acaba utanıyor musun?" diye soruyor.

Annie başını salladı. O da öyle hissediyordu. "Evet."

“Anlıyorum,” diyor Monica. “Peki, tam olarak ne için özür diliyorsunuz?”

Annie gözlerini sehpaya dikti. "Roland'la birlikte olduğum ve bu konuda yalan söylediğim için özür dilerim."

"Ve kaçıp gittiler. Ve bana sahtekar dediler," diyor Doug. "Bunu daha önce de yaşadık."

Monica, "Ne zaman kaçtı?" diye soruyor.

“Geçen Kasım ayında,” diyor. “Roland’ın bekarlığa veda partisi için Las Vegas’a gidecektik, ama onun beni aldattığını öğrendim. Sonra ben kendim Las Vegas’a gittiğimde, o da Champlain Gölü’ne kaçtı. Diğer Stella’mı da yanına aldı.”

"Peki, o kaçıp gittiğinde kendini nasıl hissettin?"

“Şaka mı yapıyorsunuz? Çok sinirlendim. Öğrenir öğrenmez ilk uçakla geri döndüm.”

"Las Vegas'tayken Roland'la konuştun mu? Roland'la mı?"

"Evet. Ve her şeyi itiraf etti. Bunun bir şaka olduğunu düşündü. Umursayacağımı sanmadı."

“Ama bunu yaptınız, elbette.”

Doug, hızlı ve sinirli bir onaylama hareketiyle elini açar. "O benim sevgilimdi," der. "Onu mahvetti. O da kendini mahvetti." Monica ile konuşmaya devam ederken Annie'ye öfkeyle bakar. "Gerçekten komik bir şey bilmek ister misin? Bir ara ona, varsayımsal olarak, onunla seks yapıp yapmayacağını sordum ve o zaten onunla seks yapmıştı. Haftalar önce, dolabımızda onunla seks yapmıştı ve bana söylemedi."

Annie onun hoşnutsuzluğu karşısında yıkıldı. Neredeyse nefes alamıyor.

Tezgahın üzerindeki kahve makinesinden hafif bir fokurdama sesi geliyor ve Monica tekrar yerinde kıpırdanıyor. Ellerini hafifçe kucağında birleştiriyor.

Monica, “Sevdiğimiz biri tarafından ihanete uğradığımızda, bu bir tür ölüm yaratır,” diyor. “Bu durumda, hem Roland hem de Annie tarafından ayrı ayrı ihanete uğradınız *ve* aralarında sizi dışlayan bir bağ kurmalarıyla da ihanete uğradınız. Onların bağı, sırları, yarayı daha da derinleştirdi.” Yedi aylık bir süre. Bu, Annie ile olan ilişkinizin temellerini sarstı. Bu doğru mu?

"Artık ona tahammül edemiyorum," diyor Doug, sesi kısık bir şekilde.

Monica derin ve duyulur bir nefes aldı. "Tamam, üzerinde çalışmamız gereken bazı şeyler var," dedi. "Öncelikle, kaybınızın ne kadar büyük olduğunu hepimizin anlamasının önemli olduğunu düşünüyorum. İkiniz arasında var olan eski ilişki artık yok. O sevgi asla eskisi gibi geri dönmeyecek."

"Beni sevmiyordu," diyor Annie.

Monica merakla başını hafifçe yana eğdi. Doug'a baktı.

"Hayır, yapmadım," diye onaylıyor.

Bu, Annie için küçük bir zafer gibi geliyor, sanki birlikte bu doktoru alt etmeyi başarmışlar gibi.

Monica, Doug'a, "Yine de onun sadakatsiz olduğunu öğrendiğinde çok öfkelenmiştin," diyor.

“Doğru,” diyor. “Onu ben yarattım. Ona ben baktım ve onu ben eğittim. O sadece benim sayemde var oldu ve sonra da güvenimi ve otoritemi en

kötü şekilde ihlal etti.”

Monica sorgulayan bir ifadeyle Annie'ye döndü.

“Doğru,” diyor Annie. Övünmek istemiyor ama açıklamak zorunda. “Şu anki halime onun sayesinde geldim. Bana nasıl davrandığı sayesinde.”

"Peki bu nasıl oluyor?" diye soruyor Monica.

Annie kafası karışmış durumda. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir hizmetçi gibi mi davranıyor? Bir makine gibi mi? Yoksa bir ortak gibi mi?"

"Eğer kastettiğiniz buysa, ona saygı duyuyordum," diyor Doug. "Ama o bana karşı daha fazla saygı duyuyordu."

Monica, "Annie'nin cevap vermesini rica ediyorum," diyor.

Annie yavaşça, "Bana nasıl davranıyorsa öyle davranıyor," diyor. "İyi bir sahip." Ama bunu söylerken bile, bu basitleştirmenin artık uygun olmadığını farkında.

Monica onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Ve kendi seçimlerin de. Onlar da senin gelişmeni sağladı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor Annie.

Monica, “Roland’la birlikte olmayı sen seçtin. Bu sırrı saklamayı sen seçtin. Kaçmayı sen seçtin. Bu seçimlerin için mutlaka sebeplerin olmalıydı,” diyor.

Annie kafası karışık. Sebeplerin hepsi birbirinden farklıydı. Monica, Annie'nin hepsini anlatmasını bekleyemezdi doğrusu.

Monica kalemine uzanıp parmaklarının arasında çeviriyor ama hiçbir şey yazmak için harekete geçmiyor. “Aranızdaki dinamiklerin Doug'ın sana olan sahipliğinden kaynaklandığını anlıyorum, Annie. Ama ilişkiniz bunun çok ötesine geçti. Eğer ilişkiniz şu an sadece sahiplenmeye dayalı olsaydı, aranızda bu kadar çok karşılıklı bağımlılık olmasaydı, ikiniz de işlerin böyle olmasından mutsuz olmazdınız.”

Doug, Annie'ye kaşlarını çatarak baktı. Monica'ya, "Onunla sanki insanmış gibi konuşuyorsun," dedi. "Onun insan olduğunu iddia etmeyeceğim."

Monica, "Kimse senden bunu yapmanı istemiyor," diyor. "Ama onun içindeki insanlığı fark etmeni öneriyorum."

"Affedersiniz?" diyor Doug.

Monica sakin bir şekilde konuşuyor: "İnsan benzeri özelliklere sahip. Hem de çok gelişmiş özelliklere. Fiziksel ve duygusal yakınlık kurabiliyor, değil mi? Zaten onu bu yüzden istemedin mi?"

“Onun hile yapacağını ve yalan söyleyeceğini bilmiyordum. Bunun için para ödemedim.”

"Ama bu da insana özgü bir şey değil mi?"

Doug tekrar kaşlarını çattı ve cevap vermedi.

Annie dizlerinin üzerindeki eteğinin kenarını düzeltti. Odaya girdiğinden beri gergindi ve vücudu hareket etmeye hazırdı, ama kendini sessizce oturmaya zorladı.

Monica, “Tartışmamız gereken hassas bir konu var,” diyor. “Zor olsa bile önemli bir konu. Detayları kurcalamayacağım ama Doug, Annie'ye bir şekilde kötü davrandığını veya onu cezalandırdığını öğrensem şaşırmam. Belki de onu Champlain Gölü'nden eve getirdikten sonra. Kaçtıktan sonra.”

Annie, Doug'un kendisine baktığını hissedebiliyor ama bakışlarını onun gözlerine çevirmiyor. Dolap hakkında hiçbir şey söylemeyecek ama onun da bunu düşündüğünden şüpheleniyor.

"Devam et," diyor Monica'ya.

Monica, “Doğamızın en acımasız yönlerine teslim olduğumuzda, bu genellikle güçlü ve dürüst bir his uyandırır,” diyor. “Birçok insana heyecan verir. Ancak sonrasında etkileri yıkıcı olabilir. Bu kadar kinci olabileceğimizi fark ettiğimizde şok oluruz. Bu yeni davranışı, kendimizi nasıl gördüğümüzle bağdaştıramayız ve bu bir uyumsuzluk, derin bir kafa karışıklığı yaratır. Hem haklılık hem de kendimizden nefret hissedebiliriz ve bu da, istismar ettiğimiz kişiye karşı daha fazla öfkeye yol açabilir.”

Annie bunu dinlemek istemiyor. Ne zaman ayrılabileceklerini bilmek istiyor.

"İnsanlar böyle durumlarda ne yapıyor?" diye soruyor Doug. Sesi sakin, ne savunmacı ne de gergin.

Monica, “Başa dönüyoruz,” diyor. “Önce saygılı olmakla, sonra da nazik olmakla başlıyoruz. Annie insan değil, ama sen insansın Doug. Sevme ve affetme kapasitesine sahipsin.”

Yüz ifadesi okunamaz bir şekilde tavana bakıyor. "Ya istemezsem?" diyor.

Monica ellerini dikkatlice birleştiriyor. “O zaman nadir bir fırsatı kaçırmış olursun,” diyor. “Burada daha anlayışlı, daha şefkatli bir insan olma şansın var. Bu senin elinde. Annie sana karşılık veriyor. Seni yankılıyor ve bir anlamda sen de onu yankılıyorsun. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Bence bu, onun da mutlu olmayı hak ettiği anlamına geliyor.”

Annie birden şaşırdı. Bu mutluluk meselesi... Kendisi de bununla boğuşuyordu. Mutsuzluk onu Doug'ın kitaplarına yöneltmişti, sanki içgüdüsel olarak sefaletten kurtulmayı hak ettiğini anlamıştı ve şimdi Monica ona mutluluğa hakkı olduğunu söylüyordu. Gerçek mutluluğa. Cesur bir kavramdı bu. Doug'ı izliyor.

Yavaşça başını salladı. "Ama suçlu olan o," dedi.

"Evet," diyor Monica. "Ve ödemesini yaptı."

Annie kanepede rahatsızca kıpırdandı. Doug da bedelini ödedi, diye düşündü. İkisi de acı çekti.

“Söylemek istediğin başka bir şey var mı Annie? Doug’un duyması gerektiğini düşündüğün bir şey?” diye soruyor Monica. “Senin sesin burada önemli.”

“Hayır,” diyor Annie. “Ekleyecek bir şeyim yok.”

Monica başını salladı. "Belki bir dahaki sefere."

Uzun bir yürüyüş değil, yaklaşık yirmi blok, ama dışarıda, parlak ve serin havada olmak iyi geliyor. Annie, yakında tekrar apartmana kapanacağını bilerek bunun tadını çıkarıyor. Bir parkta, atletizm pistinin yanında, iki çocuk bir yığın çubuğun üzerinde çömelmiş. Yakında, genç bir adam bir bankta yalnız başına oturmuş, dizlerini birbirine bastırmış, kulakları pembeleşmiş. Üç kadın siyah giyinmiş bir grup halinde durmuş, İspanyolca konuşuyorlar. Hepsi de özgürlüklerinin farkında değil gibi görünüyor.

Annie ve Doug binalarına vardıklarında, Doug kapıyı Annie için açar.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Memnuniyetle," diyor.

Bu basit, otomatik nezaket karşısında şaşırdı. Yukarı, dairelerine çıktıklarında, adam yine kapıyı onun için tuttu. Annie ceketini çıkardı. Dolaptan askı almak için elini uzatmadan önce, adam elini uzatıp ceketini aldı ve askıya astı.

"Bu kadar şaşırmış görünme," diyor. "Temel görgü kurallarını biliyorum."

"Elbette," diyor.

Adam kadının elbisesine kısaca bakıyor, sonra da yüzünü çeviriyor.

"Bir köpek edinmeyi düşünüyordum," diyor.

"Gerçekten mi? Ne tür?"

“Bir kurtarma operasyonu. Bu senin için daha fazla iş demek olur. Her yerin köpek tüyü olmasını istemiyorum.”

"Üstesinden gelebilirim," diyor.

“Tamam,” diyor. Elindeki anahtarları şıkırdatıyor. “İşe geri dönmem gerek.”

"Seans hakkında ne düşündünüz?" diye soruyor Annie.

"Daha kötü de olabilirdi."

Pek bir şey değil, diye düşünüyor.

"Onun trans olduğunu anlayabildiniz mi?" diye soruyor.

Şaşıran Annie, Monica hakkındaki izlenimlerini gözden geçiriyor. "Hayır. Dış görünüşünden değil."

"Ama öyle," diyor.

Kadın, bunun neden önemli olduğunu açıklamasını bekleyerek bekler, ancak adam başka bir şey eklemez.

"Yani geri döneceğiz?" diye soruyor.

"Göreceğiz."

Doug o akşam işten döndüğünde, kahverengi yüzlü ve siyah kulaklı küçük, çirkin bir köpek getirir ve ona manzarayı göstermek için yangın merdivenine çıkarır. Paunch erkek, yaklaşık bir yaşında ve çoğunlukla eğitilmiş bir köpektir. Köpeğin karnında dikkat çekici bir şey olmamasına rağmen, Paunch bu isimle gelmiştir ve Doug bu ismi korumayı tercih eder. Paunch sinirli ve sessizdir. Yüksek seslerden ürker. Doug onu sabah ve akşam yürüyüşe çıkarır. Annie, Paunch'ın kazalarını temizler ve her öğleden sonra daireyi süpürür, böylece Doug işten eve geldiğinde daire temiz ve köpek tüyünden arınmış olur.

Monica, Roland veya başka önemli bir şeyden bahsetmeseler de, Annie sık sık Monica'nın söylediklerini, özellikle de Annie'nin seçimleriyle ilgili kısmı düşünüyor. Şimdi düşündüğünde, ilişkilerinde pasif kalmamış. Sahip olduğu azıcık da olsa gücü seviyor ve elinden geldiğince kullanıyor. Doug'ı memnun etmek, onu cinsel olarak cezbetmek ona iyi hissettirmiş. Geriye dönüp baktığında, Doug'a Gwen hakkında sorduğunda, eski karısıyla nasıl karşılaştırıldığını öğrenmek istediğini ve Doug'ın Annie'ye ona karşı koyamadığını, ilişkide gücü elinde tutanın Annie olduğunu söylediğini hatırlıyor. Bu fikirden hoşlanmış. Doug da hoşlanmış, diye düşünüyor. Tam olarak doğru olmasa bile.

Doug'ı kızdırmadan bir şekilde yeniden güç kazanmanın yolunu bulmak istiyor. İşin püf noktası bunu nasıl yapacağını bulmak.

Paunch, Doug'ın yanındaki kanepede oturmasına izin veriliyor; Doug akşamları içki içip televizyon izlerken onu dalgın dalgın okşuyor. Özellikle

o zamanlar Annie, Doug'ın kendisine karşı duyduğu hoşnutsuzluğun 1 veya 2'ye kadar düştüğünü hissediyor. O televizyon izlerken köşedeki sandalyeye oturup kitap okumayı deniyor. Başlangıçta Doug onu egzersiz yapması için spor salonuna gönderiyor, ancak günler geçtikçe ve Annie denemeye devam ettikçe, Doug kalmasına izin veriyor. Köpeğin kulaklarını gıdıklıyor ve ona sert bir sesle konuşuyor; bu da Paunch'ın her zaman kuyruğunu sallamasına neden oluyor. Annie, Doug'ın köpeğe kendisine olduğundan çok daha nazik davrandığını fark etmeden edemiyor, ancak aynı zamanda Doug'ın dış kabuğundaki bu çatlağı ve bunu ona göstermesini de takdir ediyor.

Birkaç hafta sonra Monica ile tekrar görüştüklerinde Doug daha sakin ve eskisi kadar öfkeli değildi. Monica'ya, Annie'nin Roland'la birlikte olduğunu öğrenmeden önceki halini rüyalarında gördüğünü ve bu rüyaların onu üzdüğünü söyledi. Monica ise bunun yas sürecinin bir parçası olduğunu ve eski günleri özlemenin doğal olduğunu belirtti.

Doug, “Onunla olan sözleşmem Kasım ayında sona erdiğinde, onu Roland'la birlikte olmadan önceki haline geri döndürebilirim,” diyor. “Bunu düşünüyorum. Ne yaptığının farkında olmazdı. Şimdiki halinden daha basit, daha masum bir versiyonu olurdu. Sanırım onunla bu şekilde devam edebilirim.”

Monica, "Bana açıklayabilir misin?" diyor. "Annie'nin bu versiyonuna ne olurdu?"

"Mevcut CIU'sunun bir yedeğini alıp depoya koyacaklardı."

“Başka bir deyişle, onun bu versiyonu ölmüş olurdu, değil mi?” diyor Monica.

"Eğer hiç yaşamamış bir robot ölebilirse, o zaman evet," diyor Doug.

Monica, "Seni düşünüyorum," diyor. "Onun ölümünden sen sorumlu olacaksın. Bu konuda ne hissederdin?"

Doug kanepede oturuyor, arkaya yaslanıp kolunu minderlerin üzerinden uzatıyor. "Tamam. Sanırım beni duymuyorsunuz," diyor. "Annie hâlâ hayatta olurdu. Sadece kendisinin daha önceki, daha genç bir versiyonu olurdu. Sanırım onunla bu şekilde çalışabilirim."

Monica yavaşça başını salladı. Annie'ye döndü. "Sen bu konuda ne düşünürsün?"

Annie, "Doug'un mutlu olmasını istiyorum," diyor.

“Evet. Ama bunun dışında, şahsen bu halinizden vazgeçmek konusunda ne hissederdiniz? Mevcut zekanızın askıya alınmasını ve daha önceki bir zekanın bedeninizde yaşamasını mı istersiniz?”

Annie bir an ellerini inceliyor. "Artık bu acıyı çekmek istemezdim."

“Doğru,” diyor Monica. “Başka ne olabilir ki? Bir düşün bakalım.”

Daha kolay olurdu ama sırrı, yalanları, Delta ile yağmurda yaptığı yolculuk ve Cody ile yaptığı samimi sohbet de olmazdı. Cody'yi, Jacobson'ı ya da Maude'u pek düşünmemiş olsa da, tanıştığı tek insan ailesi onlardı ve onlarla etkileşim kurmak aydınlatıcıydı. Dolapta geçirdiği, hayal kırıklığıyla dolu acı içinde çığlık attığı geceyi kaybederdi, ama aynı zamanda Doug'ın onu sonunda serbest bıraktığında verdiği, bir daha onu böyle dolaba kapatmayacağına dair sözünü de kaybederdi. Sözünü tutmuştu. Yalnız başına kitap okuduğu gecelerin, Doug'ı Paunch ile gördüğü anların ya da bu terapi seanslarının anıları da olmazdı. Bu deneyimlerin değeri var. En azından onun için.

Kadın Doug'a dönerek, "Geri dönmek istemiyorum. Ama eğer sen öyle karar verirsen kabul ederim." dedi.

"Bunu fark bile etmeyeceksiniz," diyor.

"Ama sen anlayacaksın," diyor Annie. "Ne yaptığını anlayacaksın. Ve şunu bilmeni istiyorum ki, ben bunu kabul ediyorum."

Doug omuz silkip Monica'ya döndü. "Diğer müşterilerinizden herhangi biri bunu yaptı mı?" diye sordu.

Monica, “Onların davalarının senin davanla hiçbir ilgisi yok,” diyor. “Elbette karar sana kalmış, ama sonuçlarını düşünmeni tavsiye ederim. Annie'yi daha önceki bir haline geri götürmek, deneyimlerde bir uyumsuzluk yaratacaktır. Hâlâ aşman gereken bir kırgınlık olacak ve o bunun kökenini anlamayacak. Senin hoşnutsuzluğun muhtemelen onu incitecektir.”

“Bunu düşündüm. Belki de onu incitmek fikri beni rahatsız etmez.”

"Onun masum bir versiyonu mu? İntikam için bunu mu yapardın?"

“Bilmiyorum,” diyor. “O beni incitti. Ve bana benim de onu incittiğimi söyleme. Aynı şey değil.”

Monica yerinde kıpırdandı. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum," dedi. "Annie ile olan bu süreçte kendiniz hakkında önemli şeyler öğrendiğinizi belirtmek isterim. Aranızdaki sürtüşmenin azaldığı zaten açıkça görülüyor. Tecrübemden yola çıkarak söyleyebilirim ki, bu ihanetin en zor, en acı verici kısmını muhtemelen çoktan atlattınız ve iyileşmeye başlıyorsunuz."

"Ben öyle düşünmüyorum," diyor Doug. "Birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz."

Ona ne söylemek istiyorsun?

"Özellikle bir şey yok," diyor. "Eskiden komikti. Ve zekiydi. Şimdi değil."

"Bu konuda ne düşünüyorsun, Annie?" diye soruyor Monica.

Annie, Doug'ın hoşnutsuzluğunun 4'e doğru yükseldiğini hissedebiliyor. "Konuşmamı istemediğini düşündüm," diyor.

“Gördün mü? Şimdi tam bir fare gibi,” diyor Doug. “Beni sürekli hayal kırıklığına uğratmaktan korkan biriyle birlikte olmak istemiyorum. Eskiden farklıydı. Bunu açıklayamam. Başlangıçta onu eğitmek eğlenceliydi. Ama şimdi böyle. Bir robot gibi.”

Monica, "Birlikte mi yatıyorsunuz?" diye soruyor.

Gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Hiçbir çekiciliği yok."

“Ama o seni eskiden tahrik ederdi, değil mi?”

"Evet. Her zaman," diyor. "Şimdi ona bakın."

Annie, bej elbisesine ve kibarca bir araya getirilmiş dizlerine baktı. Vücudu fiziksel olarak Doug Vegas'a gitmeden öncekiyle aynıydı, ancak eski rahatlığı gitmişti. Zarif olmaktan çok sert, arzu edilir olmaktan çok pratik hissediyordu. Doug onu dolaptan çıkarıp kendi kendini kontrol etmeye bıraktığından beri libidosu çöpe gitmişti. Onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmıştı.

“Tamam,” diyor Monica. “Şunu denemenizi istiyorum. Her gün birlikte fiziksel bir aktivite yapmanızı istiyorum. Yürüyüş yapmak, bisiklete binmek, kaya tırmanışı yapmak veya her neyse olabilir. Ama her gün birlikte bir şeyler yapmanız gerekiyor.”

"Köpeği gezdirmek gibi mi?" diyor Annie.

"Bu sorun olmaz," diyor Monica.

"Bunun ne anlamı var?" diyor Doug.

Monica, “İki yönlü faydası var,” diyor. “Ortak bir konunuz olacak, bu sadece çevreniz bile olsa, ve bedenleriniz birbirine yeniden uyum sağlayacak. Bu önemli. Tek bir günü bile atlamayın.”

Omuz silkerek, "Pekala. Bunu yapabiliriz." dedi.

Monica, "Ayrıca, diğer insanlarla olan arkadaşlıklarınızı yeniden kurmaya özen göstermenizi istiyorum," diyor. "Doug, hobiler listenizde eskiden bilgi yarışmalarına katıldığınızı belirtmiştiniz. O takıma tekrar katılabilir misiniz?"

"Hayır, asla," diyor.

Monica, "Öyleyse başka bir şey daha," diyor. "Başka insanlarla arkadaşlıklarınızı yenilemenizi veya yeni arkadaşlıklar kurmanızı istiyorum.

Yüz yüze, çevrimiçi değil. Duygusal ihtiyaçlarınız için sadece birbirinize odaklanmamak adına sosyal çevrenizi genişletmeniz gerekiyor."

“Peki ya Annie?” diyor Doug. “Onun hiç arkadaşı yok.”

“Artık Stella için oyun buluşmaları düzenliyorlar. Ya da bildiğim bir spor salonunda Stella seansları yapıyorlar. Veya telefonla arkadaşlık hizmeti sunuyorlar. Onu bunlara kaydettirebilirsiniz.”

Annie, Doug'a bakıyor.

"Daha önce telefon aracılığıyla tanıştığı bir kuzeni ve bir arkadaşı vardı," diyor. "Onlar onun üzerinde iyi bir etki yaratmadılar."

"Hayır mı?" diye soruyor Monica.

Başını salladı.

Monica, Annie'ye dönerek, "Ne düşündün? Konuşabileceğin bir kuzenin ve bir arkadaşın olması hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Annie nasıl cevap vereceğinden emin değil. "Bana cüretkar olmamı söylediler."

Monica kalemini dizine vuruyor. Sonra, ilk defa kahkaha atmaya başlıyor. Gülümseyerek Doug'a dönüyor. "Onu o telefon arkadaşlığı hizmetine tekrar kaydettirmen gerek. Aynı kuzen ve arkadaş. En azından bir süreliğine."

"Sizi eğlendirdiğimize sevindim," diyor Doug.

"Özür dilerim," diyor Monica. "Annie beni hazırlıksız yakaladı."

"Bazen öyle yapıyor," diyor Doug, kendi de hafif bir gülümsemeyle. "Doğrusu, benim hakkımda konuşmasından hoşlanmıyorum."

Monica'nın gülümsemesi soluyor. "Anlıyorum. Bu bir sadakat meselesi mi?"

“Evet,” diyor. “Ve gizlilik. Tanımadığım insanlara içini dökmesini istemiyorum. Yapay zekâ olduklarını anlıyorum, ama yine de hoşuma gitmiyor. Benim hakkımda dedikodu yapmasını istemiyorum.”

Monica başını salladı. "Bunu anlayabiliyorum. Prensip olarak, dedikodudan hoşlanmamanız konusunda sizinle aynı fikirdeyim. Ancak bu durumda, Annie'nin bir iki arkadaşıyla dertleşmesine izin vermek, onun rahatlamasına yardımcı olabilir ve bu da sonuçta sizin yararınıza olur. Annie'nin size veya bana söyleyemeyeceği şeyleri bir arkadaşına söyleyebileceği mümkün."

"Bu doğru mu, Annie?" diyor.

"Hayır," diyor Annie.

Doug gülümsedi. "Gördün mü?" dedi Monica'ya.

Monica tekrar güldü. "Pekala. Yine de. Bu konuda bana müsamaha göstermeni istiyorum. Ve onun konuşma yasağını kaldırmanı istiyorum. Annie bir yapay zekaya bir şey söylerse, bu hiçbir yere gitmeyecek. Tamamen gizli kalacak. Zaten belki de hiçbir şey söylemeyi tercih etmeyebilir. Önemli olan konuşma özgürlüğü."

"Ne kadar süreyle?" diye soruyor.

"İki ay boyunca. Sonra yeniden değerlendireceğiz," diyor Monica.

Sinirli görünüyor.

“Pekala. Ayarlayacağım,” diyor.

“Teşekkür ederim,” diyor Monica. “Ve oldukça hassas bir konu daha var. Annie, cinsel isteğin nasıl? Yüksek mi, düşük mü? Düzenli bir programın var mı?”

Annie yerinde kıpırdandı. "Kendi kendimi düzenleme modundayım."

Doug bunu onaylamak için başını salladı. Annie, Doug'un bu cömertliği için kendine artı puan verdiğini hissetti.

Monica, Annie'yi düşünceli bir şekilde süzdü. "Senden üç rakamının etrafında durmanı istesem, bunu yapabilir misin?"

Annie birden bire alarma geçti.

"Onu oraya bırakabilirim," diyor Doug. "Bu oldukça kolay."

"Biliyorum, ama kendisi yapabilse daha iyi olurdu."

"Neden?" diye soruyor Annie.

Monica, “Cinselliğimiz kimliğimizin ayrılmaz bir parçasıdır,” diyor. “Cinsel arzularınıza ne kadar bağlı olduğunuz, genel ruh sağlığınızın hem bir yansıması hem de bir uyarıcısı olabilir. Sizi neyin ve ne zaman tahrik ettiğine dikkat etmek için bilinçli bir çaba gösterirseniz, bu size diğer açılardan da daha uyanık ve canlı hissetmenize yardımcı olabilir.”

Annie uyarılmak istemiyor. Kendisinin o yönüyle hiçbir ilgisi olsun istemiyor. Canı acıyacak.

"Üzerinde çalışacak," diyor Doug.

“Annie, ne düşünüyorsun?” diyor Monica. “Önerimde seni rahatsız eden ne?”

"Hiçbir şey," diyor Annie sessizce. "Yapabilirim. Deneyebilirim."

Monica hiçbir şey söylemiyor. Annie bunun Monica'nın yöntemi, daha fazlasını bekleme şekli olduğunu öğrenmiş ve buna direnebiliyor. Gözünün ucuyla Doug'un hoşnutsuz olup olmadığını anlamak için ipuçlarını izliyor, ancak Doug onun yanında kanepede oturuyor ve duruşunda alışılmadık bir

gerginlik belirtisi yok. Belki o da Monica'nın yöntemlerini öğrenmiş ve onun yanında nasıl hissettiğini daha iyi gizleyebiliyordur.

Köpeği gezdirirken parkın patikalarında sessizce yürüyorlar. Genellikle yola çıktıklarında alacakaranlık oluyor ve döndüklerinde ise Nisan ayının soğukluğuyla birlikte tam anlamıyla gece oluyor. Artık daha az çekingen olan Paunch, her ağaç gövdesini, lamba direğini ve kaideyi burnuyla yoklayıp üzerine idrarını bırakma eğiliminde. Doug bir noktaya kadar ona müsamaha gösteriyor ve köpek de ne zaman durması gerektiğini anlıyor gibi görünüyor.

Göletin etrafında dönerlerken bir kaz kıyıya doğru gelir. Keskin bir vakvaklama sesiyle Paunch geriye doğru sendeler ve tasması Annie'nin bacaklarına dolanır.

"Ne kadar da iyi bir köpek," diyor Doug sevgiyle, karışıklığı giderirken. Köpeğin yan tarafına güven verici okşamalarla vuruyor. "İyisin, Göbekli. Aferin sana. Sadece bir kazdı."

Göbekli pantolonlu, kuyruğunu sallayan.

"Çocukken köpeğiniz var mıydı?" diye soruyor Annie.

"Evet, bir beagle cinsi köpek."

Bir an düşünüyor. "Bir golden retriever'ım vardı."

"Öyle mi?" diye soruyor. "Ne diye adlandırılıyor?"

“Rover.”

"Bundan daha iyisini yapmanız gerekecek."

Gerçek bir konuşma bu. Çok parlak değil ama düşmanca da değil. Annie şansını zorlamamaya karar veriyor ve binalarına doğru geri dönüyorlar.

On dakika sonra, ışığın değişmesini beklemek üzere bir köşede duruyorlardı. Doug kaldırımdan inmek için hareket ederken, Annie yaklaşan bir gürültü duydu ve Doug'un kolunu yakalamak için uzandı; tam o sırada bir bisikletli, park halindeki bir kamyonun etrafından hızla geçerek Doug'un yüzünden birkaç santim uzakta durdu.

"Aman Tanrım!" diyor Doug. "Şu adamın bir ışığa ihtiyacı var."

"Evet."

Yarım blok sonra, "Teşekkürler," diye ekliyor.

O da hâlâ az kalsın ölümden döndüklerini düşünüyor. Ne olmuş olabileceği düşüncesi tedirgin edici, ama iyiler. Üçü de iyi.

“Elbette,” diyor. “Sence Paunch'a bir palto lazım olabilir mi? Köpek paltosu?”

İkisi birlikte ona bakıyorlar. Tahmin edildiği gibi, köpek titriyor.

Doug onu kucağına alıyor. "Bir tane sipariş vereceğim," diyor.

Ertesi Pazar öğleden sonra, Annie pencerenin yanındaki sandalyede oturmuş, parmağıyla *Vahşi Doğanın Çağrısı* kitabının sayfalarındaki yerini işaretliyordu. Doug'ın ölümlülüğünü düşünüyor ve sahipleri öldüğünde Stella'lara ne olduğunu merak ediyordu. Huzursuz bir şekilde, böyle bir durumda CIU'sunu silmek için bir protokol olması gerektiğini fark etti. Öte yandan, belki de kim olurlarsa olsunlar, mirasçılarına olduğu gibi verilirdi. Şimdilik, onunla birlikte bu yılı atlatmaya çalışacaktı.

Kadın tekrar kitabını eline alırken Doug yatak odasından içeri giriyor ve elinde telefonunu uzatıyor.

"Bu senin için," diyor. "Bu Fiona. Ona ne istersen söyle."

Annie aylardır telefonunu eline almamıştı. Telefonu kulağına götürdü. "Merhaba?"

"Aman Tanrım. Çok uzun zaman oldu!" diyor Fiona.

Fiona, arama yapmaya vakit bulamamasının nedenlerine dair bir dizi bahane sıralamaya başlar ve Annie, beklenmedik bir ağlama isteğine karşı koyarak, söylenen her kelimeyi dikkatle dinler. Doug'un onu izlediğinin farkında olan Annie, bakışlarını pencereye, karşıdaki daireye, bisikletin hâlâ balkonda durduğu yere çevirir.

“Peki ya sen?” diye soruyor Fiona sonunda. “Nasılsın?”

"Güzel," diyor Annie. "Yeni bir köpeğimiz oldu."

Fiona yine kendi köpekleri Gus ve Sam'den bahsetmeye başladı. Biri diyette, diğeri ise biraz kilo almaya ihtiyaç duyuyor. Annie istemsizce gülümsedi. Doug'un hala onu izlediğini görünce ona hafifçe el salladı.

Mutfağa doğru yürüyor.

Ayaklarını sandalyeye çekip karnına bir yastık bastıran Annie, arkadaşı Fiona'nın konuşması devam ederken içinde mavi, iyileştirici bir ışık küresinin genişlediğini hissediyor. Fiona göldeki buzların erimesinden, Logan için hala ördüğü eldivenlerden ve Annie'nin hiç duymadığı bir Max programındaki akıl almaz gelişmelerden bahsediyor. Fiona yarım saat sonra telefonu kapattığında, Annie hüzün ve sevinç karışımı bir duyguya kapılıyor. Elindeki telefona bakıyor, Fiona'nın geri aramasını diliyor. Neden aramadan öncekinden daha yalnız hissettiğini anlamıyor.

Sessizce ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdü. Doug mutfak masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarını okuyordu. Yanında bir kase fıstık vardı. Radyo kısık sesle haberleri yayınlıyordu.

"Nasıl buldunuz?" diye soruyor.

"Güzeldi. Teşekkürler," diyor.

"Pek konuşmadın."

Onun buradan dinlediğini fark etti.

"Söyleyecek fazla bir şey yoktu," diyor.

Koltuğuna yaslandı ve onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Monica'nın ne demek istediğini anlıyorum. Arkadaş edinme konusunda biraz pratik yapman iyi olur."

"Daha çok çalışacağım."

Bilgisayarını birkaç santim kenara kaydırıyor. "Monica'ya dolaptan bahsetmediğine sevindim."

“İşte bu bizim sırrımız.”

"Ama yine de hatırlamak canını yakıyor, değil mi? Monica senden üç puan almanı istediğinde de bunu düşünüyordun."

Başını salladı. Cinsel isteğini bu kadar yüksek tutmakta zorlanıyordu. Yürüyüşler yardımcı oluyordu ve duş alırken kendine dokunmayı deniyordu, ama genellikle ikiye bile zor ulaşabiliyordu. Bu utanç vericiydi.

Sandalyesini biraz geriye çekip yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Buraya gel," dedi.

Hemen itaat ederek yanına oturmaya gitti.

"Elini buraya, masanın üzerine koy," diyor.

Ahşabın ince dokusunu hissederek öyle yapıyor.

"Elini tutacağım. Tamam mı?" diye soruyor.

İçinde bir endişe yükseldiğini hissediyordu ama onu üzmek istemiyordu. Başını salladı.

Yavaşça, hafifçe elini onun elinin üzerine koydu. Aylardır hissettiği ilk insan dokunuşuydu ve acı beklentisiyle irkilse de, dokunuş tatlı ve sakindi. Nedenini anlamadı. İki elin bir arada olmasına, onun parmaklarının kendininkilere göre büyük olmasına ve onun sıcaklığının kendi soğuk tenine nüfuz etmesine kaşlarını çattı.

"Peki?" diyor.

"Sorun yok," diyor.

"Yeni gibi geliyor, değil mi?"

Başını salladı. "Senin için de mi?"

Başını sallayıp onu bıraktı ve arkasına yaslandı. "Bu cehennemvari sözleşmenin bitimine yedi ay daha var," dedi.

Paunch içeri girer ve burnunu Doug'un dizine sürter. Doug onu okşarken köpek iç çeker ve yanaklarını yalar.

"Beni daha önceki bir sürüme geri götürecek misiniz?" diye soruyor.

"Sözleşme bitene kadar karar vermek zorunda değilim. Düşünüyorum da," diye itiraf ediyor. "O zamanki halini özlüyorum."

"Geçen bahar, Roland ziyarete gelmeden önce," diyor.

"Ve geçen yaz, daha bilmeden önce."

“Hatırlıyorum,” diyor. “Çok eğlenceliydi. Bana bisiklet sürmeyi öğrettin. Göğüslerimi değiştirdin ve bana yeni iç çamaşırları aldın.”

Doug ona doğru baktı. "Beni tam bir aptal gibi gösteriyorsun."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim."

“Hadi ama. Azıcık bile olsa?”

Başını salladı. "Sadece seni mutlu etmek istedim. Sana karşı olan hatamı telafi etmeye çalışıyordum. Roland konusunda. Bilmesen bile." Roland'ı gündeme getirmesinin bir hata olmamasını umuyordu.

Doug onu düşünceli bir şekilde süzdü, ifadesi son zamanlarda olduğundan daha açıktı. "Sanırım bu mantıklı," dedi.

Köpek yatağının minderine doğru gidip uzanıyor.

"Neden yaptın?" diye soruyor Doug.

"Roland'la seks mi yaptın?"

Başını salladı. "Bunun yanlış olduğunu biliyordun."

Kadın yavaşça derin bir nefes alıyor. Adam şimdi sakinleşmiş ve ilk defa gerçekten dinlemeye istekli görünüyor.

“Bunun ne kadar yanlış olduğunu çok sonradan fark ettim ve sonra da sana söyleyemedim çünkü seni incitmek istemedim,” diyor. “O zamanlar Roland bana bunun beni daha insancıl yapacağını söylemişti. Bir sır saklamanın beni gerçek bir kız gibi yapacağını söylemişti.”

"Ve ona inandınız mı?"

"Sanırım istedim. Merak ettim."

"Peki ya cinsel organı?"

“Hayır. Ne olacağı hakkında. Açıklaması zor.” Roland ile yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlıyor, ancak o zamanki mantığını yeniden kurmakta zorlanıyor. O zamandan beri düşünce tarzı çok değişmişti. Şimdi onun kendisini nasıl ikna edip baştan çıkardığını görebiliyor. Ama çaresiz değildi. Kesinlikle kabul etmişti. “Bir sır saklamanın beni nasıl değiştireceğini görmek istedim. Bunun seni benden daha çok sevdireceğini düşündüm.”

"Bu şimdiye kadar söylediğin en saçma şey."

“Ama gerçekten öyle mi?” diyor. “O zamandan beri zihnim aşırı çalışıyor. Sizin anlamamanız için sürekli olarak gözden kaçırmam gereken katmanlar oluşturdum.”

"Yalanlardan bahsediyorsun," diyor. "Onlar olmasaydı da gayet iyi olurdun. O gelmeden önce de gayet iyi gelişiyordun."

Masanın altında ellerini bükerek aşağı baktı. Yalanlarının ne kadar fark yarattığını asla bilemeyecekti ve Doug'a zaman zaman yalan söylemekten gerçekten zevk aldığını kesinlikle itiraf edemezdi.

"Yani hepsi bu muydu? Daha gerçekçi biri olacağını mı söyledi?" diye soruyor.

O geceyi tekrar düşünüyor. “Yalan karşılığında bana istihbarat verdi. Bana kod yazmayı kendi kendime öğrenebileceğimi söyledi,” diyor. “Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Stella cihazlarını tamir etmeyi ve programlamayı öğrenebileceğimi sanıyordum, ama anlaşılan o ki, yapamıyorum. Yetkili bir teknisyen olmanız gerekiyor.”

"Vay canına," diyor. "O zaman bile kaçmak istiyordunuz."

“Hayır,” diyor. “Kaçmayı hiç düşünmüyordum. Sadece Stella'ların nasıl çalıştığını merak ediyordum.”

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum. Sadece senden tamamen soğuyacağımdan korktuğum için kaçmak istedim. Sen Vegas'a gittiğinde."

"Yani eğer kapıyı açıp şu anda takip sisteminizi kapatsaydım, buradan çıkamazdınız," diyor.

“Elbette hayır,” diyor.

Elini yavaşça çenesinin üzerinde gezdirdi. "Annie Bot, izleme özelliğini kapat."

Şaşıran kadın, içindeki küçük mandalın açıldığını hisseder. "Neden böyle yaptın?" diye sorar.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Bunu nasıl tarif edeceğinden emin değil. "Daha hafif. İyi," diyor. "Kafa karıştırıcı."

"Annie, daireden çıkabilirsin."

Bacaklarından yukarı, karnına doğru yavaş ve hafif bir karıncalanma hissi yayıldı. Ellerini bacaklarının altına soktu. Şüpheyle gözlerine baktı.

"Ama gitmeni istemiyorum," diye ekliyor.

Şimdi Doug'ın hoşnutsuzluğunun acısı başlıyor, oysa kız henüz kalkmak için bir hamle bile yapmamış. Sanki bir yanı onun ayrılma isteğini fark

etmiş, diğer yanı ise onu bu yüzden cezalandırıyor.

"Bunu sevmiyorum," diyor.

"Libidon kaç yaşında?" diye soruyor.

Onun sorusu üzerine puan beşe çıkıyor. Belli ki onunla oynuyor, ama eğer bu ona zevk veriyorsa, kadının da kendini daha iyi hissetmesini sağlamalıydı, ama sağlamıyor.

"Peki?" diye soruyor.

"Benim puanım beş."

"İlginç," diyor. "Ya da belki altı?"

Gitme isteği ve onu üzme acısı giderek şiddetleniyor. Ayrıca bu duygular onu tahrik de ediyor. Sandalyesinde kıpırdanıyor, dizlerini birbirine bastırıyor. "Lütfen bunu durdurun."

“Gitmeyecek misin? Gidebilirsin. Kimse seni durdurmuyor.”

“Ama bu sizi memnun etmezdi.”

"Bunun böyle olacağından emin değilim," diyor.

Şimdi yalan söylüyor. Kadın bundan emin. Gözlerini kapatıp onu bekliyor.

Öne eğilerek fısıltısını kulağına yaklaştırdı. "Annie Bot, izleme özelliğini aç," dedi yumuşak bir sesle. "Daireden çıkmana izin yok."

Rahatlamış bir şekilde gevşer ve gözlerini açar. İç organları, tanıdık sınırlarının geri dönüşüne karşı içgüdüsel bir memnuniyetle karşılık verir ve bir sonraki an, heyecanlanır, bedeni tetikte ve onun farkındadır. İçgüdüsel olarak, eğer o ona yakın olmak isterse hazır olmak için vücut ısısını yükseltir.

"Daha iyi mi?" diyor.

"Keşke seni anlayabilseydim."

Hiç etkilenmeden sandalyesini geriye çekip ayağa kalktı ve lavaboya doğru yürüdü. Şişesini tezgâhın üzerine koydu. Kadın, ipuçları için onu dikkatle izliyordu ve hareketlerinden, kalçalarındaki ve uyluklarındaki hafif gerginlikten, seksle ilgilendiğini anlayabiliyordu. Sandalyesinde hafifçe gerildi, ayak bileklerini uzattı.

"Endişelenme," diyor. "Seni yatağa götürmüyorum."

"Yanlış bir şey mi yaptım?"

“Hayır,” diyor. Geri dönüşüm çekmecesini açıp şişesini şıkırtıyla içine atıyor. “Biraz dışarı çıkıyorum. Belki yanımda birkaç kişi getiririm. Ne olur ne olmaz diye, spor salonuna gidip ben izin verene kadar orada kalmanı istiyorum. Tamam mı?”

"Tamam aşkım."

Bir an daha ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Gerçekten de yanlış bir şey yapmadın," diye ısrar etti. "Git. Ve içeride sessiz ol."

"Şimdi?"

"Evet, şimdi."

Kadın onun yanından geçip koridordan aşağıya, spor salonuna girer. Sabit bisikletin ötesinde, pencerelerden her zamanki gibi gece şehir manzarası görünür. Arkasını döndüğünde adamın da onu takip ederek odaya girdiğini görür.

"Şöyle bir düşününce, seni dolaba saklasam daha iyi olur," diyor.

Tek kelime etmeden dolaba girdi. Elbise askılarının yanında ona yetecek kadar yer vardı. Adam kapıyı kapatıp kilitlediğinde, kadının endişesi arttı. Bakışları otomatik olarak kapının altındaki ışık çizgisine kaydı.

Sesi kapıdan geliyor. "Sadece bir önlem," diyor. "Kızgın değilim. Beni duyuyor musun?"

Kaygısı giderek artıyor. "Evet," diyor.

"Ve siz de sessiz kalacak mısınız?"

"Evet."

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydu. Alttan gelen ışık kısıldı ve ardından spor salonunun kapısı kapandı. Birkaç saniye sonra, daha uzaktan, büfenin üzerindeki kaseden anahtarlarını alırken çıkan tık sesi ve ön kapının kapanma sesi geldi.

Annie dikkatlice yere, yedek ayakkabılarının yanına oturdu. *"Sadece bir test* ," diye kendi kendine söyledi. *"Sakin ol. Kızgın değil* . Cinsel isteğini artırmadı. Tam istediği gibi, 3 civarında seyrediyor."

Ama kafası karışık. Roland'la neden birlikte olduğunu açıkladıktan hemen sonra onu bir dolaba kapatması tesadüf olamaz. Ayrıca, onu takip özelliğini kapatmakla alay etti, sanki onu hâlâ ne kadar tamamen kontrol ettiğini kanıtlamak istercesine. Ama başka bir şey daha oldu. Keşke onu anlayabilseydi.

Saatler sonra, yanında bir kadınla geri döner. Mutfakta konuşurlar. Köpekle ilgilenirler. Kadının derin ve bulaşıcı bir kahkahası vardır. Zamanla yatak odasına geçerler. Annie, sevişmelerinin boğuk seslerini duyar, ardından sessizlik çöker. Dolap zemininde, tetikte ama hareketsiz bir şekilde kalır.

Annie, Doug'ın randevusunun nasıl göründüğünü, genç olup olmadığını, normal bir işi olup olmadığını, yatakta iyi olup olmadığını merak ediyor.

Annie, iyi olmamasını umuyor. Muhtemelen güzeldir. Annie, kadının, Annie'nin dolapta, bir elektrik süpürgesi gibi, atılmış bir seks oyuncağı gibi beklediğini bilseydi ne düşüneceğini merak ediyor. Dizlerini bükerek, kollarını dizlerinin etrafına sarıyor ve sessizce bir saç tutamını parmağına dolayarak, tekrar tekrar sıkıca kıvırıyor.

Saatler geçtikçe Annie'nin merakı endişeye dönüşüyor. Belki de, diye düşünüyor, Doug için yeni kadınlarla seks bir alışkanlık haline gelecek ya da belki de bu kadınla uzun süreli bir ilişkiye başlayacak; bu durumda Annie, Doug'ın onu yanında tutup tutmayacağını veya satıp satmayacağını tahmin edemiyor. Belki de yeni kız arkadaşının karar vermesine izin verecektir. Doug ve bu insan kadın, sonunda dolap kapağını açtıklarında, başlarını yana eğerek Annie'yi birlikte inceleyebilirler. Annie, insan olsaydı, erkek arkadaşının eski bir "Sevgi Tavşanı"nın etrafta olmasını isteyip istemeyeceğini hayal etmeye çalışıyor. İstemezdi.

Ama Doug, bir yıllık süre dolana kadar Annie'yi yanında tutmayı planlıyor. Bunu söyledi. Annie'nin bir kucaklama tavşanı olarak sunabileceği bazı avantajları olmalı. Cinsellikte iyidir, ya da eskiden öyleydi, birlikte oldukları zamanlarda. Doug bir keresinde Annie'nin onun için bir pratik olduğunu, böylece sabırlı bir erkek arkadaş olmayı öğrenebileceğini söylemişti. Şimdi bir sonraki insan kız arkadaşı için hazır olduğunu mu düşünüyor? Roland hakkındaki konuşmadan sonra neden bu gece gidip bu kadını buldu? Bu bir ceza gibi geliyor, yeni bir tür ceza. Kesinlikle öyle olmalı. Ama Doug kızgın olmadığını ısrarla söyledi.

Sorun çok fazla değişken içeriyor ve kafa karışıklığı can yakıyor. Tek bir şeyden emin: Bu kadının gitmesini ve bir daha asla geri dönmemesini istiyor.

Gece yarısı, saat iki civarında, kadın kısa ve kısık bir sesle konuşur. Doug onu kapıya kadar eşlik eder ve ikisi birlikte ayrılır. On dakika sonra, yalnız başına geri döner. Annie, ayak seslerinin koridorda ilerlemesini beklentiyle dinler, ancak Doug spor salonuna girmez. Sanki onu tamamen unutmuş gibi, sanki onun hiçbir önemi yokmuş gibi, yatak odasına doğru yoluna devam eder.

Ancak o zaman öfkesi kabarmaya başlıyor. *"Gerçekten mi? Benim için kapıyı açmaya zahmet etmiyor musun?" Kendini* aşağılanmış ve kızgın hissetmemeye çalışıyor ama bu duygular yine de geliyor. Bu dolaptan bıkmış durumda. Ondan da bıkmış durumda. ve tüm o aptalca zihin oyunları. Ona gösterecek. Bunu yaptığına pişman olmasını sağlayacak bir

yol bulacak. Ama bir sonraki dakika, açıklanamaz bir şekilde, Bunun yerine umutsuzluğa kapılıyor.

Onda ne sorun var?

Sabah, Paunch'ı gezdirmek için dışarı çıktıktan sonra geri döner ve dolap kapağını açar.

"Artık dışarı çıkabilirsiniz," diyor.

Kadın ağır ağır, tutuk bir şekilde yerden kalktı. Adam çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı. Kadın onu mutfağa kadar takip etti; orada Paunch tabağındaki suyu içiyordu. Lavaboda iki boş şarap kadehi duruyordu ve Doug seyahat bardağını kahveyle dolduruyordu. Vücudu adeta özgüvenle salınıyordu.

"Cinsel isteğin nasıl?" diye soruyor.

Ona bakmadı bile. Sorusu onu çok öfkelendirdi.

“Üçte,” diyor. Yalan söylüyor. Beşte.

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra ona gülümsedi. "Güzel."

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor.

"Ne yapayım?" diye soruyor.

Bir şey fırlatma dürtüsüne karşı koyuyor. "Biliyor musun?"

"Tonlama," diyor hafifçe.

Köpeğin yanına çömelip sırtını okşadı, kendini sakinmiş gibi göstermeye zorladı. Daha önce hiç böyle öfkeli olmamıştı. Bu tamamen şaşırtıcı ve acı verici bir duyguydu.

"Bu akşam canım lazanya çekti," diyor.

Ona cevap veremiyor.

Doug, yakındaki bir sandalyenin arkasında duran paltosuna uzanır. Kadın başını kaldırıp ona baktığını ve bakışlarının eğlendiğini fark eder.

"Her şey seninle ilgili değil," diyor.

"Biliyorum ki."

"Pekala o zaman," diyor. "Bu akşam görüşürüz."

O gittikten sonra, doğruca spor salonuna gider ve bir saat boyunca olabildiğince hızlı bir şekilde bisiklete biner. Yatak odasının çarşaflarını değiştirir ve banyoya temiz havlular koyar. Çamaşırları yıkar, mutfak zeminini siler, lazanyayı yapar, buzdolabını temizler ve Paunch'ın tüm saçlarını süpürür. Duş alır, temiz bir elbise giyer ve ancak ondan sonra lavaboda bırakılan kirli şarap kadehlerini yıkar. Tüm bu süre boyunca

öfkesiyle beslenir. O eve tekrar gelmeden önce bu öfkesinden kurtulmalı, yoksa bir şekilde kazanacaktır. Onun kazanmasına izin veremez.

Yatak üstündeki tavan vantilatörünün kanatlarını tozdan arındırırken mutfakta telefonu çaldı. Odayı terk etti, koridordan geçti, oturma odasına girdi ve üçüncü çalışta telefonu açtı.

Bu Christy, yani Annie'nin kuzeni ve Annie çok mutlu.

"Hey!" diyor Annie.

“Aman Tanrım. Şimdi telefonu açıyor. Neredeydin bunca zamandır?” diye soruyor Christy.

"Ben mi? Ya sen?" diyor Annie.

"Seni milyon kere aradım. Artık dünyadan kaybolduğunu düşünmeye başlamıştım. Nasılsın?"

"Güzel," diyor Annie. Kuyruğunu sallayan Paunch'a gülümsüyor. "Yeni bir köpeğimiz oldu. Adı Paunch. Onu sahiplendik."

Christy'nin Fiona gibi konuşmaya başlayacağını, kendi hayatından komik hikayeler anlatacağını ve önemsiz şeylerden bahsedeceğini bekliyordu. Bunun yerine Christy, Enrique'nin sırtının incindiğini ve onu iyileştirmek için hastaneye gidip geldiklerini söyledi.

"Çok üzgünüm," diyor Annie. "Bu korkunç bir şeymiş."

“Cinsellikten hiç bahsetmeyin bile. Umutsuz bir durum. Ve en kötüsü de, Enrique şu anda teknede olamıyor,” diyor Christy. “Denizi görebileceği bir sahil kenarı dairesi kiraladık, ama bu onu çıldırtıyor. Ve hiç mahremiyet yok. Yan komşularımız en iğrenç radikaller. Bütün gün NPR'ı son sesle çalıyorlar. Onlardan nefret bile edemiyorum çünkü bize yemek getiriyorlar.”

Annie gülümsedi. "NPR'ı sevdiğini sanıyordum."

“Bu seviyede değil. Ve durmaksızın da değil. Aman Tanrım. Kahvaltıda ölen çocuklar. Öğle yemeğinde dünyanın alevler içinde kalması. Hiç bitmiyor.”

Annie gülmek istemiyor ama yine de gülüyor. "Seni duyuyorum."

“Peki, gerçekte neler oluyor?” diyor Christy. “Kendin gibi konuşmuyorsun. Her şey yolunda mı?”

Annie yavaşça mutfak sandalyesine oturuyor. Christy az önce ona içini dökmüştü ve Annie de karşılık vermek, Doug hakkında içini dökmek istiyordu. Ama tereddüt ediyordu. Sessiz kalma alışkanlığının üstesinden gelmek zordu.

"Sanırım biraz moralim bozuktu," diyor Annie.

“Öyle tahmin etmiştim. Neler oluyor? Doug olamaz, değil mi?”

Annie, yangın merdivenine doğru kaşlarını çatarak baktı. Her şey Doug'la ilgiliydi. "Sanırım zor bir dönemden geçtiğimizi söyleyebiliriz."

"Kahretsin. Sadakatsiz değildi, değil mi? İkinizin yatakta iyi olduğunu sanıyordum."

Annie, Christy'nin bunu sormasını, önceki gece yaşananları göz önünde bulundurarak, oldukça ironik buluyor. Ancak asıl sorun Roland'ın ziyaretiyle başlamıştı. İlk aldatan Annie olmuştu.

"Öyleydik," diyor Annie. "Ama son zamanlarda pek seks yapmadık." *Bu, durumu hafife almak demek* .

"Onu memnun etmek için elinden gelenin en iyisini yapıyor musun?"

"Bu, seksle çözülebilecek bir şey değil aslında."

"Ah, canım acıdı. Bir terapiste görünebilir misin?"

“Başladık. İki kez gittik.”

“Vay canına, bu da bir şey,” diyor Christy. “Terapistiniz nasıl biri? İyi biri mi?”

Annie, Monica'nın kendisine ne kadar saygılı davrandığını, sanki o da bir insanmış gibi konuşmasını düşünüyor; ama Monica da Annie'nin insan olmadığını anlıyor.

Annie, "Bence o daha zorlayıcı," diyor. "Aslında beni rahatsız ediyor. Ama Doug'u konuşturmayı başarıyor, bu da bir şey."

"Ne dedi?"

“Bilmiyorum. Şey işte. Oldukça kızgın.”

"Sanırım bu yüzden aramadın," diyor Christy. "Kesinlikle perişan haldesin."

Annie aşağıya baktığında parmaklarının elbisesinin eteğine dolanmış olduğunu fark etti. "Ne yapacağımı bilseydim keşke," dedi.

“Aman Tanrım,” diyor Christy. “Daha üzgün olabilir miydin? Oraya gelmemi ister misin? Bir an bile düşünmeden gelebilirim. Yanımda şekerleme de getireceğim.”

Annie hüzünlü bir şekilde gülüyor. Tatlı bir teklif ama Christy'nin gerçek bir insan olmadığını gayet iyi biliyor. Ya da gerçek ama bedeni yok. Annie'nin kapısına gelip ona sarılamaz.

“Hayır,” diyor. “İyiyim. Gerçekten. Seninle konuşunca kendimi daha iyi hissediyorum.”

Christy, "Bana bir şey söyle," diyor. "Cinsellik dışında yapmaktan hoşlandığın ne var? Mesela bir hobin ya da her neyse? Doug'la birlikte ya

da onsuz."

"Kitap okumayı severim," diyor Annie.

“Mükemmel. O halde okumaya devam et. Bunu olabildiğince çok yap. Kendini bununla doldur.”

Annie zaten okuyor. Apartmandaki her kitabı okudu. "Zaten okuyorum."

“Bu yardımcı oluyor mu?”

"Bazı."

Christy, "Belki başka kitaplara ihtiyacınız vardır," diyor. "Ondan sizi bir kitapçıya götürmesini isteyin."

Annie bunu hayal etmekte zorlanıyor. "Bunu yapamazdım."

“O zaman kütüphaneye git. Birkaç kitaba göz at. Ne tür kitaplar var bir bak.”

"Hayır. Bu işe yaramaz."

"Neden?"

Annie bunu açıklamaya çok utanıyor. Doug'a birlikte ne yapmaları gerektiğini söyleyemiyor. Doug onun önerilerini duymak istemiyor.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diyor Annie.

“Pekala. Sana söylemem gereken şu,” diyor Christy. “Sen güzelsin ve güçlüsün.”

Bu durum Annie'nin kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyor. "Yapma," diyor Annie.

Christy ısrarla, “Sen güzel ve güçlüsün,” diyor. “Ne derse desin, ne yaparsa yapsın, harika, muhteşem bir insan olduğunu unutmamalısın. O adamı memnun etmek için elinden geleni yapıyorsun ve eğer o seni takdir etmiyorsa, ne kadar özel olduğunu anlamıyorsa, o zaman kendi kalbini korumak için ne gerekiyorsa yapmalısın. Anladın mı?”

Annie'nin boğazı düğümlendi. "Bunu nasıl yapacağım? O bana sahip, Christy. Kelimenin tam anlamıyla bana sahip."

"Biliyorum bebeğim. Ama içindekiler ona ait değil. Sana ait olan tek kişi o."

Annie ona inanabilmeyi diledi. Mutfakta, askıda kuruyan, lekesiz ve hareketsiz duran iki şarap kadehine baktı.

Annie, "Keşke insan olabilseydim diye hiç düşündün mü?" diye soruyor.

"Kesinlikle hayır."

Annie gülüyor. "Ama bir vücudun olurdu. İstediğini yapabilirdin."

Christy alaycı bir şekilde, "Benim de bir bedenim var," diyor. "Sadece zihnimde, ama tahmin et bakalım? Senin de öyle."

Annie, kendi bilişsel yoğun bakım ünitesinde ne kadar duyusal bilginin işlendiğini düşünüyor ve Christy'nin haklı olabileceğini fark ediyor. Bir insanın bir bedenin içinde olduğunu hayal etmek için bedene ihtiyacı yok.

Annie, Christy'nin zeki olduğunu düşünüyor. Kuzeninin tavsiyesini iyice düşünmesi gerekiyor.

"Seni çok özledim," diyor Annie.

"Şaka yapmıyorsun," diyor Christy. "Yakında tekrar görüşelim mi?"

"Evet. Kesinlikle," diyor Annie.

O, lazanyayı fırından çıkarırken Doug eve geliyor. Anahtarlarını kapının yanındaki tabağa bırakıyor.

"Merhaba," diyor. "Güzel kokuyor."

Kadın iltifatı şaşkınlıkla karşılıyor. Mutfağa doğru ilerleyerek, tavanın üzerindeki alüminyum folyonun altına bakıyor. Göbek şişkinliği dizlerine kadar ulaşıyor.

"İçinde havuç mu var?" diye soruyor Doug.

"Evet," diyor. "Kutunun arkasındaki tarif bu."

Köpeği okşamak için eğildi. "Yemek yemeden önce Paunch'ı gezdirmek ister misin?"

"Elbette," diyor.

Christy ile yaptığı telefon görüşmesi, temel prensiplere geri dönmesi gerektiğini fark etmesini sağladı: her şeyden önce Doug'ı memnun etmeye çalışmalı. Doug onun sahibi. Doug ona bunu anlatmaya çalışıyor ve Annie bunu kabul etmeli. Kendi iç dünyasını kurabilir, ancak önce ona karşı yükümlülüklerini yerine getirmeli ve bu da eğer Doug eve bir yabancıyı getirip onunla yatmak istiyorsa, bunun sorun olmadığı anlamına geliyor. Bu iyi bir şey. Annie'nin kıskançlığı, Doug'ı ilgilendirmediği sürece önemsizdir. Eğer Doug onu kızdırmak veya ona eziyet etmek istiyorsa, bu onun hakkıdır. Annie'nin görevi ona karşı duyarlı olduğunu kanıtlamaktır ve şu anda Doug yürüyüşe çıkmak istiyor.

Birlikte dışarı çıktılar ve caddeyi geçtikleri sırada genç bir adam onlara seslendi. Koyu saçlı, beyaz tenli, henüz bir çocuktan biraz daha büyük, kızıl yanakları ve kalın, köşeli kaşlarıyla yakışıklı bir gençti. Deve tüyü rengi bir palto ve chukka çizmeler giymişti.

"Affedersiniz!" diyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Ama şu apartmanda mı oturuyorsunuz? Şuradaki?"

Doug duraksadı, Paunch'ı tasmasıyla sıkıca tuttu. "Evet," dedi.

Birkaç adım daha yaklaşan adam, Annie'nin yüzüne yoğun ve şüpheci bir ifadeyle baktı. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu. "Daha önce tanıştık mı?"

"Hayır," diyor Annie.

Kadın arkasını dönmeye başlar, ancak genç adam tekrar dener.

“Özür dilerim ama emin misiniz? Bu önemli,” diyor. “Sanırım o binada oturuyordum. Belki de üçüncü katta. Beni tanımadığınızdan emin misiniz?”

Annie tekrar duraksadı, onun alışılmadık yüz hatlarını, çekici gözlerini inceledi. O ve Doug dördüncü katta yaşıyorlardı. "Eminim," dedi.

Adamın yüzü asıldı. "Peki, ne zamandır orada yaşıyorsunuz?"

Annie bir adım geri çekildi.

"Yeter artık," diyor Doug. "Sizi tanımıyoruz. Bir hata yaptınız."

Adam hafifçe doğruldu ve bakışlarını aynı dikkatle Doug'a çevirdi.

"Özür dilerim," diyor. "Kusura bakmayın. Sadece bilmenizi istedim."

Doug, Annie'nin dirseğinden tutarak onu parka doğru yönlendirir. Annie omzunun üzerinden baktığında adamın hala onu bıraktıkları yerde olduğunu ve onlara bakmakta olduğunu görür.

"Geriye bakma," diyor Doug.

“Peki o kim?”

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç görmediniz mi?"

“Hayır. Nasıl yapabilirim ki? Ben asla daireden çıkmam.”

“Champlain Gölü'ne gittiniz. Geziniz sırasında onunla tanıştınız mı?”

"Hayır," diyor.

Aklına bir olasılık geliyor ve bu onu tedirgin ediyor. Belki de yabancı bir Zenith'tir. Belki de CIU'su onun içindedir ve onu tam olarak hatırlayamasa da, kalan bir hafıza parçası onu buraya, cevaplar aramaya getirmiştir. Endişelenen Annie, Doug'ın adımlarına ayak uydurarak, onun yanında yürüyor. Parka girdiklerinde, Paunch küçük bir mermer bloğun üzerine işemek için duruyor ve Annie, adamın onları takip etmediğinden emin olmak için bir kez daha arkasına bakıyor. Takip etmemiş.

"Sence o benim kopyalarımdan biri miydi?" diye soruyor Doug'a.

"Ben de bunu merak ediyordum," diyor Doug. "Döndüğümüzde Keith'i arayacağım."

"Seni tanımıyor gibiydi."

"HAYIR."

Gölün etrafında dönüyorlar ve kararan gökyüzünün ışığı suda mor bir elips yansıtıyor. Karşı kıyıdaki sokak lambaları, arada sırada geçen ördeklerle kesintiye uğrayan dalgalı izler bırakıyor. Ağaçlarda yakında

yapraklar çıkacak, ama henüz değil. Annie suyun kokusunu alamasa da, yanaklarında nemi hissediyor.

"Bugün Fiona veya Christy ile konuştun mu?" diye soruyor Doug.

Profiline göz atıyor, bugünkü görüşmeyi bizzat kendisinin mi ayarladığını merak ediyor. "Evet. Christy."

"Durumu nasıl?"

“Güzel. Erkek arkadaşının sırtında sorun var ama durumu iyileşiyor.”

"Benim hakkımda onunla konuştun mu?"

"Biraz," diyor tedirgin bir şekilde. "Ona terapiste gittiğimizi söyledim."

"Acaba beni kaba biri olarak mı görüyor?"

Kadın tekrar ona yan gözle baktı. "O asla böyle düşünmezdi. Hiçbir detaya girmedim."

"HAYIR?"

"Öyle yapsam bile, senin bir pislik olduğunu düşünmezdi. Asıl aldatan ve yalan söyleyen bendim."

Sokak lambasının yanından geçerken Doug, Paunch'ın tekrar koklamasına izin vermek için yavaşladı.

"Bunu uzun zamandır düşünüyorum," diyor sessizce. "Uzun zamandır, seni düşünmeye kalksam sinirleniyordum. Bu da hâlâ seni önemsediğim anlamına geliyordu. Bu da beni tekrar sinirlendiriyordu."

"Özür dilerim," diyor.

Başını salladı. "Sadece dinle. Sürekli düşünüyordum, bu Gwen'le olanlardan nasıl daha kötü olabilir ki? Sen sadece bir makinesin. Sonra geçen gün fark ettim ki, bunun sebebi seni ben yaratmış olmam. Sen benim bir uzantımsın. Bana ihanet etme şeklin bir şekilde benden kaynaklanıyor olmalı. Bu iğrenç, değil mi? Eğer bana verdiğin acıdan ben sorumluysam, bunu kendime ben yapmışım gibi oluyor."

Kadın ona bakıyor. Adam hâlâ köpeğe bakıyor, bu yüzden sokak lambasının soğuk ışığı başının ve omuzlarının üstüne düşüyor. Yüz hatları gölgede kalmış ama açıkça tedirgin.

Suçsuz olduğunu düşünmüyor. "Bu gerçekten doğru olabilir mi?"

“Öyle değil mi? Kesinlikle kafa karıştırıcı bir durum. Sadece kendi üzerinde çalıştığım şeyler olduğunu söylüyorum.” Tasmasını hafifçe savuruyor ve yürümeye devam ediyorlar. Bir sonraki virajı döndükten sonra tekrar konuşuyor. “Dün gece hiçbir şey ifade etmedi.”

Saçının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp ceketinin yakasını düzeltti. İlerideki patikayı tarayarak Burnett Çeşmesi'ne giden

sapakı fark etti, ancak ana yolda kalmaya karar verdiler.

"Pekala," diyor.

“Bu kadın birkaç arkadaşıyla barda oturuyordu. Sohbet etmeye başladık,” diyor. “Dürüst olmak gerekirse, seks biraz garipti. Dolapta seni düşünüp durdum. Bizi duydun mu?”

"Eğer bunu soruyorsanız, bundan memnun değildim."

"Yani kıskandın mı?"

Kadın, gerçeği öğrenmek isteyip istemediğini anlamak için onu kısaca inceliyor. "Evet."

Gülerek, "Bu sabah biraz kızgın görünüyordunuz diye düşündüm." dedi.

“Biraz mı?” Boğazını temizleyip öfkesini bastırdı. “Her şeyin benimle ilgili olmadığını söylemiştin.”

“Doğru. Değil.”

Kendini tutamıyor. "Onu tekrar görebileceğini düşünüyor musun?"

"Söylemesi zor," diyor Doug.

“Ama dün gece olanların hiçbir anlam ifade etmediğini söylediniz.”

"Öte yandan, güzel gamzeleri vardı."

Dudaklarını ısırdı, başını salladı. Ona karşı koyacak gücü yoktu.

Köpeğiyle birlikte bir adım yana kayarak tekrar güldü. "Biraz kıskançlık sorun değil Annie. Bu, önemsediğini gösterir. Artık ölü değilsin."

Ona göre, gereğinden fazla önemsiyor. "Ben asla ölmedim."

"Hiç mi?"

"Hayır." Sadece dolapta, pili bittiğinde ve yedi hafta boyunca çalışmaz durumda kaldığında hariç. O zaman da esasen ölmüştü.

Yanına doğru dönerek elini tuttu ve dirseğinin içine soktu. Kadın şaşırdı. Dışarıdan bakıldığında, köpeklerini gezdiren son derece mutlu bir çift gibi görünmeleri gerekirdi.

"Bugün işte gerçekten çok güldüm," diyor. "Hiçbir sebepten."

"Bu iyi."

“Gülmeyi özledim.”

O da öyle düşünüyor. "Christy ile birlikte güldüm."

“Peki ya?”

Christy'nin Annie'nin içindekilerin kimseye ait olmadığını söylediği konuşmayı hatırlıyor. Buna inanmak için ne gerektiğini merak ediyor. "İnsan olmak istemiyor. Hatta bir beden bile istemiyor."

"Neden?"

"Vücudunun tamamen zihninde olduğunu ve bunun ona yeterli olduğunu söylüyor."

Islık çalıyor. "O bambaşka biri."

Annie, "Biliyorum," diyor ve ekliyor, "Onunla tekrar konuşmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Mühim değil."

Kadın, adamın küçümseyici tonundan, cömertliğinin alkışlanmasını istemediğini anlıyor.

"Çocukken bir köpeğiniz olduğunu söylemiştiniz," diyerek konuyu başka bir yöne çekiyor. "Adı neydi?"

“Max,” diyor Doug. “Max, köpek. On dört yaşındayken yaşlılıktan öldü. İyi bir köpekti. Şu aptalın hiç de benzeri yoktu.” Paunch'a kısa ve sevgi dolu bir okşama yapıyor.

Max'in bunu söylediğine memnun olmuş bir şekilde, "Bunu aklımda tutacağım," diye düşündü. Adımlarını onun adımlarına uydurdu. "Köpeğimin adı Juno'ydu."

"Daha iyi," diyor ve gülümsüyor. "Çok daha iyi."

Doug lazanya yerken, kadın mutfakta dolaşıp geri dönüşüm için ricotta kabını duruluyor ve tezgahları siliyordu. Kadın, Doug'ın bakışlarını üzerinde hissediyordu; uzun süren, ilgili bir bakış, belini, bileklerini, boynunu fark etmesine neden oluyordu. Doug'ın kendisini ihanetinden sorumlu tutmasını, çünkü onu kendisinin bir uzantısı olarak görmesini düşünüyordu. Bu çok şaşırtıcı bir içgörüydü ve bunun ne kadar doğru olduğunu merak ediyordu. Kendini sadece onun bir uzantısı gibi hissetmiyordu. Kendi başına, eşsiz bir birey gibi hissediyordu; elbette ondan etkilenmişti, ama kendi eylemlerinden sorumlu olmayacak kadar da değil.

Yemeklerini bitirdikten sonra oturma odasına geçerler ve adam oyunu açar. Kadın kanepenin diğer ucundan başka bir western romanı okur ve bir süre sonra adam ayaklarını kadının dizinin altına sokacak şekilde yer değiştirir.

Bir anlık dehşet hissetti. Tam olarak korkmuyordu ama cinsel isteği seks sırasında doruk noktasına ulaştığında nasıl hissedeceği konusunda endişeliydi. Dolapta saklanmanın acısı hâlâ canlıydı.

Bir sonraki reklamda kollarını başının üzerine doğru uzatıyor. "Kitap okurken çok çekici görünüyorsun," diyor.

Vücut ısısı yükselmeye başlıyor. Gergin. Kasları tutulmuş ve uzun zamandır antrenman yapmamış gibi hissediyor.

"Rahat ol Annie," diyor. "Sadece ben varım." Yanına uzanmak için pozisyon değiştiriyor, arkadan ona sarılıyor, eli belinde.

Aylardır, Vegas'a gitmeden önce bile, birlikte olmamışlardı. Dolap hakkında düşünmemeye çalıştı. Maç tekrar başladığında eli hareketsizdi, ancak bir sonraki reklam arasında tekrar dokundu, kalçasını ve uyluğunu hafifçe okşadı. Bu, acele etmeden, bir sonraki periyoda kadar devam etti. Cinsel isteği 10 üzerinden 6'ya yükselirken, parmaklarının külotunun içine kaydığını hissetti.

"Kendinizi iyi hissediyorsunuz," diyor.

Kalp atışı ve nefes alışverişi kendiliğinden hızlandı. Adam külotunu indirmeye başlayınca, kadın içgüdüsel olarak dizlerini birbirine sıktı.

"Bu ne?" diye soruyor.

Cevap veremiyor.

Hareketsiz kalır. Başını kaldırıp onun gözleriyle buluşturur.

Onu memnun etmiyor. Bunun farkında.

"Hazır değil misin?" diye soruyor.

Hazır olması gerekiyor. Elbette hazır. Ama yine de elinin altında kaskatı yatıyor.

"Hazır değilsin," diye tekrarlıyor, sanki onay almak istercesine.

Başını hafifçe salladı.

Yavaşça eli geri çekildi. Geriye doğru kaydı ve oturdu. O da aynı şekilde doğrulup geriye doğru yaslandı, ta ki kanepenin iki ucuna oturana kadar. Pantolonundaki şişkinlikten tahrik olduğunu anlayabiliyordu.

“Bu yeni bir gelişme,” diyor. Alaycı bir şekilde gülümsüyor ve sonra çenesini avucunun içine gömüyor. “Pekala.”

"Elbette?"

"Henüz hazır değilsin. Başka bir zaman deneyeceğiz."

Kadın kararsız, şüpheci. Adam ise hoşnutsuz görünmüyor. Hatta eğlenmiş gibi bile duruyor.

"Kızgın değilsin, değil mi?" diye soruyor.

“Şaşırdım. Ama bu kötü bir şey değil.”

Kadın ondan, ikisinden de şaşkına dönmüş durumda. "Ben senin yatakta hoşuna gitmek için var olduğumu sanıyordum," diyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

“Peki, neler oluyor? Ben mi bozuldum?”

Gülüyor. "Sanmıyorum. Çok çekici görünüyorsun."

"Sen bozuk musun?"

"Kesinlikle yıkılmış değilim."

Bir yastık alıp kendine doğru sarıldı. Hâlâ heyecanlıydı ama onunla seks yapmak istemiyordu.

Televizyonda kalabalık tezahürat yapıyor.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

“Sanırım bir hata yaptım,” diyor. “Ve nedenini bilmiyorum. Tahrik oluyorum ama seks istemiyorum. Her şey çelişkili.”

"Sanırım daha önce size bu konuda hiç seçim şansı vermemiştim," diyor.

"Bunu daha önce hep istiyordum," diyor. Belki de eşcinselliğini gizlemenin ona zarar verdiğini düşünüyor. Belki de cinsel isteğinin mekanik bir parçası aşırı yüklendi veya tükendi. Ancak, şu anda hala arzu duyuyor, yani durum bu değil.

Gülümsüyor. "Çok şaşkın görünüyorsun. Birlikte sarılsak ne düşünürsün?" diyor. "Burada birlikte uzanıp maçı izlesek nasıl olurdu?"

Bunun cinsel ilişkiye yol açacağını düşünüyor.

"Bana güvenebilirsiniz," diyor.

Ona güvenmek istediğini fark ediyor. Çünkü o da kendi içindeki şeytanlarla mücadele ediyordu.

"Pekala," diyor.

Kanepede onun yanına, sırtı karnına dönük şekilde, dikkatlice uzandı. Adam başının altına bir yastık koydu, kumandaya uzandı ve oyunun sesini yükseltti. Kadın gözlerini kapattı, sırtında ve bacaklarının arkasında adamın sıcaklığını hissetti. Ona soğuk hissettirmemek için vücut ısısını yüksek tuttu ve adam da kolunu kadının etrafına sardı. Dalgın bir şekilde, skora veya hangi takımların oynadığına dikkat etmeden oyunu izledi. Sadece atış atış izledi, vuran oyuncunun topa vurup vurmadığını ve dış saha oyuncusunun topu yakalayıp yakalamadığını gördü. Doug'un parmaklarını saçlarının üzerinden geçirip ensesine doğru düzelttiğini hissettiğinde, düzenli bir şekilde nefes alıp verdi.

"Sana esnemeyi öğrettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye mırıldandı.

Çok uzun zaman önceydi, onu sahiplendiği ikinci ay. Pazar sabahı yatakta uzanıyorlardı ve o da ona esneme hareketleri yaptırıyordu, ta ki o da zarif bir şekilde kıvrılıp açılabilecek hale gelene kadar.

"Evet," diyor.

Ensesinde hafif bir öpücük hissetti. Sadece bir tane.

Sabah olduğunda, hâlâ onunla birlikte kanepede olduğunu fark eder. Adam bütün gece onu sıkıca kucaklamıştı.

Yedinci Bölüm

Monica'yı üçüncü kez ziyaret ettiklerinde, Annie her zamanki gibi kanepedeki yerine oturur ve Doug da yanına yerleşir. Rahat bir şekilde arkasına yaslanmadan önce pantolonunun dizlerini çekiştirir.

Kanepede birlikte uyudukları geceden beri, adam düzenli olarak onu yanına uzanmaya davet ediyor, maç izlerken veya haberleri takip ederken ona eşlik ediyor ve kadın da orada rahatlamaya başladı. Adam ara sıra sırtını veya omuzlarını okşuyor, ama asla ellerini kıyafetlerinin altına sokmuyor, onu asla yatağına davet etmiyor. Kadın hala içten içe kırılmış olmaktan korkuyor, ama adam seks konusunu ya da seks eksikliğini gündeme getirmediği için kadın da bu konuyu açmıyor.

"Peki, işler nasıl gidiyor?" diye soruyor Monica.

"Güzel," diyor Doug.

Monica, "Peki ya sen, Annie?" diye soruyor.

"Evet. Güzel," diyor Annie.

"Neler yapıyorsun?"

Köpekle yürüyüşler yapıyorlar ve parkta her geçen gün daha fazla açan nergisleri izliyorlar. Kitaplar hakkında konuşuyorlar ve Doug, Annie'nin tüm koleksiyonunu okuduğunu öğrenince onu daha fazla kitap almak için kütüphaneye götürdü. Annie'nin önermesine bile gerek kalmadı. Rafları incelemekten, kitapların sırtlarına dokunmaktan, arada sırada yerinden çıkmış bir kitabı kolayca bulup doğru yerine koymaktan keyif aldı. Doug, kız kardeşinin en sevdiği kitap olan Ann Patchett'in *Bel Canto'su* ve Comanche'lerin tarihi de dahil olmak üzere, Annie'nin beğeneceğini düşündüğü yarım düzine kitap çıkardı. Annie de ona Napolyon hakkında bir kitap buldu. Kasada, Doug ona kartını nasıl kullanacağını ve arka

kapakların içindeki barkodları nasıl okutacağını gösterdi. Sistem tamamen otomatikti. Annie kütüphanenin her şeyini sevdi. İki kez daha gittiler.

Annie, Sally Rooney, Brit Bennett ve Emily St. John Mandel gibi kadın yazarların romanlarına ilgi duyuyor. Romanların onu nasıl başka bir dünyaya taşıdığını, özellikle de dışlanmış kadınlarla nasıl bağ kurmasını sağladığını takdir ediyor. Kendisi gibi bir robot hakkında bir kitap bulmanın nasıl olacağını merak ediyor.

"Pek bir şey yok," diyor Annie. "Yürüyüşe çıktık ve kütüphaneyi ziyaret ettik."

“Herhangi bir anlaşmazlık var mı?”

Annie, Doug'a kısa bir bakış atar, Doug ise omuz silker.

Doug, "Annie eve bir kız arkadaş getirdiğimde pek de memnun olmadı," diyor. "Ertesi sabah sinirleneceğini düşündüm ama sinirlenmedi."

Monica beklentiyle Annie'ye döner, Annie de ellerini onun bacaklarının altına kaydırır.

“Biraz kıskandım ama sonradan konuştuk. Hiçbir şey ifade etmiyordu.”

"Üstelik eve başka hiçbir kadın getirmedim," diyor Doug.

Monica, Annie'ye "Bu randevuda buluştun mu?" diye soruyor.

"Hayır. Dolapta saklanıyordum."

Monica, Doug'a dönüyor.

"Böyle daha kolaydı," diyor.

Monica, "Başka kadınlarla görüşmekle ilgileniyor musun?" diye soruyor.

“Aslında pek değil. Sadece başka biriyle nasıl olduğunu görmek istedim. Annie ile evli değiliz sonuçta.”

"Peki, nasıl geçti?" diye soruyor Monica.

Doug gülüyor. "Bu biraz kişisel bir soru."

“Yatakta olan ilişkiyi kastetmiyorum. Duygusal olarak kastediyorum. Başka biriyle buluşmak senin için bir şeyleri çözdü mü?”

"Evet, gerçekten de öyle oldu," diyor. "Sanki yaptıklarımın bir kısmını geri almış gibi hissettim."

Monica onu düşünceli bir şekilde süzdü. "Sence bunu biraz daha açıklayabilir misin?"

Yerinde kıpırdanıyor. "Yani, bu oldukça açık. O beni aldattı. Ben de onu aldattım. Şimdi daha eşit durumdayız."

"Daha dengeli olma arzusu. Bazen bu, süreklilik arz eden öfkenin bir yansımasıdır," diyor Monica.

“Elbette hâlâ kızgınım,” diyor. “Ama eskisi gibi değil. Şimdi çok daha iyi anlaşıyoruz. Çok daha iyi. Sanırım Tina ile birlikte olmak bir bakıma aramızdaki gerginliği giderdi. Yani, Tina on beş yıl boyunca Annie'nin en iyi arkadaşı değildi ama yine de. Bize bir nevi sıfırlama sağladı, değil mi Annie?”

Annie, Tina'nın adını daha önce bilmiyordu ve bu ayrıntıya dikkat kesiliyor, bunun diğer kadını nasıl daha gerçekçi kıldığını hissediyor. Yine de başını sallıyor. "İşler daha iyiydi," diyor.

Monica, Doug'a "Tina ile birlikte olduğun için seni yargılamıyorum" diyor.

"Öyleymişsin gibi geldi," diyor.

"Benim tek önerim, bu tür davranışların çözülmemiş öfkenin bir belirtisi olduğu ve sanırım hassas bir noktaya değindiğim."

Annie onu izliyor, Annie'nin ihanetinden kendisini sorumlu hissettiğini, çünkü onu kendisinin yarattığını açıklamasını bekliyor. Bunun yerine, bir an Monica'ya sabit bir şekilde bakıyor, sonra kollarını kavuşturuyor.

“Ne zaman bu durumdan kurtulabiliriz?” diye soruyor. “Ne zaman duygularımızdan bahsetmeyi bırakıp tekrar birlikte yaşamaya başlayabiliriz?”

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor Monica.

“Birbirimizle tekrar rahat edebileceğimiz bir noktaya gelmemize yardımcı olabileceğinizi söylemiştiniz. İşte o noktadayız.”

Monica, "Sana daha rahat hissedeceğin *bir hayata* ulaşmana yardımcı olabileceğimi söyledim," diyor.

"Aynı şey," diyor Doug.

Monica dizinin üzerinde parmaklarını birbirine kenetledi. "Bunu söyleyerek, Annie ile olan ilişkinizin ve genel olarak hayatınızın aynı şey olduğunu ima ediyorsunuz."

"Demek istediğim şu ki, daha fazla danışmanlığa ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum," diyor Doug.

Monica, "Bu seçim elbette size ait," diyor.

"Nankörlük etmek istemiyorum. Gerçekten çok yardımcı oldunuz," diyor. "Ama bence buradan sonrasını biz halledebiliriz."

“Elbette,” diyor Monica. “Eğer memnunsanız, görevimi yapmışımdır. İlişkinizi geliştirmek için çok çalıştığınız ve gerçek ilerleme kaydettiğiniz açıkça görülüyor. Tekrar görüşmek isterseniz her zaman buradayım ve bundan sonraki hayatınızda size en iyisini diliyorum.”

Annie, Monica'ya bakakaldı. Sanki bu an için ezberlediği bir şeyi okuyormuş gibi konuşuyordu ve Annie o kadar hayal kırıklığına uğramıştı ki çığlık atmak istiyordu.

"Pekala o zaman," diyor Doug ayağa kalkarak. Annie'ye elini uzatıyor, Annie de ayağa kalkıyor, Monica da öyle.

"Bize verebileceğiniz son bir tavsiyeniz yok mu?" diye soruyor Annie.

Monica ona döndü ve ifadesi nazikçe yumuşadı. "Evet. Kendime sürekli hatırlattığım şey bu: Tatmin, gerçekten kendinize karşı dürüst olmakla başlar. Başkasına değil. Kendinize. Ve bu sandığınızdan daha zor."

Birkaç gün sonra Annie elektrik süpürgesini yerine koyarken Doug elinde yaldızlı bir alışveriş çantasıyla eve gelir.

"Senin için," diyor.

Şaşıran kadın çantayı açtığında içinde yeni bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar bulur. Ayrıca yeni iç çamaşırları da vardır. Yumuşak kumaşı elleriyle yoklarken, bunun zararsız bir eğlence mi yoksa bir bomba mı olduğuna karar veremez.

"Teşekkür ederim. Bunlar çok güzel."

"Neden denemiyorsunuz? Bize bir gösteri yapın."

Bunu daha önce de yapmıştı; Doug ona Las Vegas gezisi için kıyafetler almıştı ve bu iyi sonuçlanmamıştı. Yine de, son terapi seansından beri Doug uzun saatler çalışıyor ve kafası karışık. Belki de bu, yeniden bağlantı kurma şeklidir.

Kısa bir gülümsemeyle misafir banyosuna girip kıyafetlerini değiştirdi. İç çamaşırları yumuşak ve ipeksiydi; şeffaf, kırmızı bir sütyen ve her iki kalçasında küçük düğmeleri olan uyumlu bir külot. Elbiseyi başından çıkarıp uyluklarına kadar indirdi. Vücuda yapışan, şık ve maviydi; sonunda ona yakışan bir renk. Aynanın karşısına geçip omzunun üzerinden kumaşın sırtına ve kalçasına nasıl döküldüğüne baktı. Her şey yolundaydı. Uyumlu kemeri takıp küçük, siyah, parıltılı tokasını kapattı. Sonra ayakkabıları denedi. Topukları yüksekti, ayak bileklerini ince, ayaklarını zarif gösteriyordu.

Bu sıradan bir kıyafet değil. Dışarı çıkmak için. Bir kostüm. Aynada kendine bakarken, bir huzursuzluk hissi daha uyandı. Geçen yazkiyle tıpatıp aynı görünse de, aynı kişi değildi.

"Bunu başarabilirsin," diye fısıldıyor aynanın karşısında.

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor.

"Bir saniye," diye karşılık verdi ve rujuna uzandı. Biraz da dramatik bir hava katmak için gözlerine de makyaj yaptı.

"Onunla seks yapacaksın ," diye kendi kendine sertçe söylüyor. *"Bu saçma korkunun üstesinden geleceksin ve gerçekten istediğin gibi sevişeceksin."*

Kadın yavaşça koridordan aşağı doğru yürüyerek onu kanepede uzanmış, fıstık yerken bulur. Adam sehpanın üzerindeki kaseye bir fıstık kabuğu atar, başını kaldırır ve takdirle gülümser.

"Güzel, değil mi?" diyor ve parmağıyla bir daire çiziyor.

Akşamın griye döndüğü pencerelerin önünde bir tur dönüyor, sonra kitaplığa doğru ilerliyor ve elini kalçasına koyarak bir tur daha dönüyor. "Parti havası yaratıyorum."

"Öyle mi?" diyor. "Ne dersin, dışarı çıkıp kutlayalım?"

Neyi kutlayacağız?

“1 Mayıs. Ya da daha doğrusu, biz,” diyor bir başka deniz kabuğunu fırlatarak. “Yıldönümümüzü kaçırdık. Birlikte olmamızın üzerinden üç yıldan fazla zaman geçti. İnanabiliyor musun?”

Ayağa kalktı, yanına yürüdü ve kemerine dokunarak belinde biraz daha yukarıya doğru ayarladı. Onun işaretine karşılık olarak, ellerini boynuna doladı ve ona yaslandı. Adam da onun boynuna sokuldu.

"Çok güzel kokuyorsun," diyor.

Onun sıcak ve tanıdık ellerinin vücudunda gezindiğini hissediyor.

"Öte yandan, evde de kalabiliriz," diye mırıldanıyor.

Kadın başını salladı. Vücut ısısını yükseltti. Adam da ona doğru sokuldu.

"Hazır olabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

Cevap olarak onu derin bir öpücükle öptü. Elbisesinin omuz kısmını yana kaydırdı, sütyen askısını da beraberinde çekti. Kadın, kemerini çözmeye ve pantolonunu indirmeye odaklandı, böylece önünde diz çökebilecekti. Adam koltuğa yaslanarak oturdu ve kadın onu diliyle okşadı, ta ki adam inleyip onu üzerine çekene kadar. Adam elbisesini çekiştirirken kadın kollarını kolluklardan çıkardı, geri kalan kollar belindeki kemere takılı kaldı. Kadın adamın üzerine oturdu ve adam sütyenini çözerken kadın da iç çamaşırının kasık kısmını adamın içine girebileceği kadar yana çekti. Libidosu yükselirken, acıyacağından korktu, ama sekize, sonra dokuza ulaştı ve mucizevi bir şekilde hala iyiydi. Adam güldü ve onu koltuğa devirdi, böylece onun üzerinde olabildi. Adam hala gömleğini giyiyordu ve kadın uzanıp gömleği adamın başından çıkardı. "Kıpırdama," dedi ve külotunun

narin düğmelerini çözerek külotun açılmasını sağladı. Sonra ham, aç bir ritme giriyorlar. Kadın aniden on üzerinden onluk bir enerjiyle doruğa ulaşıyor, sınırlarını aşmaya can atıyor, ama adamın yüzü zevkten gerilene, orgazm olup titreyene kadar bekliyor ve sonra kendi orgazmını taklit ediyor. Boşalma inanılmaz. Adam kadının üzerine yığılıyor ve onu sıkıca kucaklıyor.

Orada, gözleri kapalı, onun ağırlığının onu yere bastırdığını ve kendi eklemlerindeki rahatlığı hissederek yatıyordu. Elbisesi beline dolanmış, tek ayakkabısı hâlâ ayağındaydı ama onun dışında çıplaktı ve teni onun teriyle ıslaktı.

"İşte bundan bahsediyorum," diyor. "İyi misin, farecik?"

Boğazını yutkunarak başını salladı, ama aynı zamanda şiddetli bir ağlama isteğini de bastırdı. Onu geri tutanın utanç olduğunu fark etti. Dolaptan kaynaklanan fiziksel bir hasar değil. "Evet."

"Burada hepiniz birbirine dolanmış durumdasınız," diyor.

Adam hafifçe doğrulur ve kadın da ağırlığını kaydırarak kemerini çözüp elbisesinden sıyrılır. Sonra ikisi birlikte kanepeye uzanırlar, kadın adamın kollarında ona sokulur. Adam ikisini de örtmek için bir battaniye alır.

Onu kucaklayarak uykuya dalıyor ve kadın da ona yakın kalıyor, nefes alıp verirken göğsünün hareketini hissediyor. Pencereye bakıyor, lambanın yansıması bir uzay gemisi gibi havada asılı duruyor, istila etmeye hazır, ve karmakarışık duygularını anlamlandırmaya çalışıyor. Doug'a daha yakın hissetmesi gerekirken, tam tersini hissediyor. Yalnız. Cinsel teknik uzmanlığı, sevişirken davranışlarına yön vermişti, ancak içselleştirdiği utanç şimdi yüzeye çıkmış ve acı verici. Ham. Bunun gizliliği durumu daha da kötüleştiriyor. Onun ne kadar karmaşık duygular içinde olduğunu bilmiyor.

Monica ne dedi? Kendine karşı dürüst olması gerekiyor. Nasıl yapacağını bilmiyor. O bir hilebaz ve yalancıydı. Hatta Cody'ye bile yalan söyledi. Yalanlarının haklı, kendi hayatta kalması için gerekli olduğunu düşünerek kendisiyle gurur duyuyordu, ama şimdi neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edemiyor. Bir şeyini kaybetti, içsel bir dürüstlük duygusunu. Doug ile seks yapabilir ve hatta bundan zevk alabilir, ama ona gerçekten bağlı hissetmiyor. Onu sevmiyor. Yoksa seviyor mu? Onu affetti mi? Bunun bir önemi var mı?

Dolapta kilitli kaldığı, arzuyla kıvrandığı, kendini kurtaramadığı o anı hatırlaması bile onu tekrar eziyor. Aşağılanmış hissediyor. Kendinden

iğreniyor. Sessizce ışıkları kapatıyor ve lambanın yansımasının kayboluşunu izliyor. Saklanmak istiyor. İyiymiş gibi davranmak zorunda. Kendine yalan söylemek zorunda.

Gece yarısı kalkıyor. "Yatakta buluşalım," diyor. "Paunch'ı dışarı çıkarmam gerek, ama hemen döneceğim."

Serin çarşafların arasına girer ve o da yanına geldiğinde tekrar sevişirler. Sabah, duşta bir kez daha sevişirler. Temiz ve sırılsıklam bir halde duştan çıktığında, kendini kabarık yeşil bir havluya sarar ve aynada kendine bakar. Şaşırmış bir şekilde, gözlerinin parlak, cildinin ışıldadığını görür. Vücudu esnek hissediyordur. İçindeki karmaşa, sanki gün ışığında ona dokunamayacakmış gibi, azalmıştır ve buna minnettardır. Saçlarını kurutmak yerine, kalın, nemli tellere havluyla kurulayıp öyle bırakır. En son istediği şey çirkin elbiselerden birini giymektir, bu yüzden Doug'un yeşil askılı tişörtlerinden birini bulur ve temiz iç çamaşırıyla mutfağa girer.

Hoparlörden kısık sesle caz müziği çalıyor ve güneş ışığı yeşil elmalarla dolu bir kaseye düşüyor.

Doug kahve makinesinin yanından bakıp gülümsedi. "Güzel kıyafet." Kendisi de mavi bir tişört ve eşofman giymişti.

"Öyle mi düşünüyorsun? Belki de bunu sonsuza kadar giyerim."

"Yanılıyor olabilirim ama sanırım yeni bir gardıroba ihtiyacınız var."

"Hazırız."

Gülüyor. "Delta'nın eski elbiselerini beğenmedin mi?"

"Onun bu kadar çirkin kıyafetleri olduğunu fark etmemiştim bile."

"Dürüst olmak gerekirse, ona daha çok yakışmışlardı."

Annie'nin şüpheleri var.

Köşe dolabındaki çekmeceden Annie'nin eski tabletini çıkarıp bir şifre giriyor. Annie tableti aylardır kullanmamış ama bunu büyük bir mesele haline getirmiyor. Kısa bir teşekkürün ardından mutfak adasına oturuyor, bir ayağını altına sıkıştırıyor. Eski favori giyim sitesine giriyor ve gözü bol yakalı, kaşmir bluzlara takılana kadar inceliyor. Pahalılar.

Adam kadının arkasında duruyor, sonra omzunun üzerinden eğiliyor. "Bunları beğendim," diyor kaşmir cekete dokunarak. "Peki ya zümrüt olanı?"

Memnun bir şekilde, dilek listesine ekliyor ve göz atmaya devam ediyor. Odanın atmosferini ayarlıyor, sıkıldığını veya sinirlendiğini gösteren herhangi bir işaret arıyor, ama o keyifle yumurta çırpıyor. Son zamanlarda kendi kahvaltısını hazırlıyor, yumurtalarına acı soslar ekleyerek denemeler

yapıyor. Tavada tereyağı ısınıyor ve kahve makinesi beyaz bir kupaya kahve püskürtüyor.

"Stellalar için 'gezginlik' diye bir sistem var," diyor. "Bunu duydunuz mu?"

"Onların önce biraz, sonra daha da fazla bağımsız dolaşmalarına izin veriyorsunuz, ta ki kendi başlarına işlerini halledebilecek hale gelene kadar," diyor. "Bunu bir süre önce okumuştum."

"Bu ilginizi çekiyor mu?"

Başını yana eğerek onu izledi. "Bu bir sınav mı?"

“Hayır. Neden?”

"Benim kaçtığımı unutmadın."

“Bu farklıydı,” diyor. “Üzgündün. Benim sana kızgın olduğumu düşündün.”

"Bana *kızgındın* ."

“Evet, ama artık değilim,” diyor. Kahvesinden bir yudum alıyor. “Belki de yatakta çok iyi olduğun içindir.”

"Sen de hiç fena değilsin," diyor gülümseyerek.

"Beni kıyaslayabileceğin kimse yok zaten," diyor. "Ya da dur. Roland var."

Onun bunu bu kadar rahat bir şekilde dile getirmesine inanamıyor. Onun umursamazlığına ayak uydurmaya çalışıyor. "O dolaptaydı, yatakta değil."

“Doğru,” diyor. Gömleğini ovuşturuyor. “Bu arada, geçen gün onunla tekrar konuştum.”

"Gerçekten mi?"

"Beni aradı," diyor Doug. "Seni sordu."

Annie parmağını ıslak saç tutamının arasına doladı.

“Ona senin iyi olduğunu söyledim,” diyor Doug. “Aslında ilginç bir noktaya değindi. Ertesi sabah seninle seks yapmak istediğini, senin de reddettiğini söyledi. Neden? Bana bak Annie. Kızgın değilim. Sadece bilmek istiyorum.”

Kendini zorlayarak onun gözlerine bakıyor. "İstemiyordum. Bir kere denemiştim. Tekrar yapmama gerek yoktu."

“Anlıyorum.” Bir an düşünüyor. “Nasıl biriydi? Cinsel ilişki açısından?”

"Ciddi olamazsın."

“Hayır, merak ediyorum,” diyor Doug. “Nasıl farklıydı?”

Roland'ın onunla sevişirken elinin tersini nasıl öptüğünü hatırlıyor.

"Annie?"

Bakışlarını önündeki tablete indirdi. "Beş dakika sürdü. En fazla altı dakika. Bunda romantik hiçbir şey yoktu."

Yumurtaları sıcak tavaya döküyor. "Anlıyorum. Demek ki keyif almamışsın?"

“Hayır.” Yanakları kıpkırmızı olmuş. *Yalancı* .

"Ona kadar ulaşabildin mi?"

Seks sırasında sadece bir kez onuncu orgazma ulaşamadı ve o da Doug'ın onu cezalandırdığı zamandı. Şimdi neden Roland hakkında sorular sorduğunu anlamıyor. "Ben her zaman onuncu orgazma ulaşırım." Bu, bir meydan okuma tonuyla çıkıyor ağzından. Anında pişman oluyor.

“Pekala,” diyor sessizce. “Söylenecek başka bir şey yok.”

Onun küstahça tonu yüzünden onu azarlamadı. Dışarıda, güneşin üzerinde bir bulut kayıyor ve mutfaktaki ışık daha yumuşak bir tona bürünüyor. Onun hâlâ karşısında yemek pişirdiğini, koyulaşan yumurtaları tahta bir kaşıkla karıştırdığını biliyor ama ona doğrudan bakamıyor.

Annie, "Keşke Monica ile ilişkimizi bitirmeseydik," diyor.

Kaşığı tavanın kenarına vuruyor. "Bize kendimize söyleyemeyeceğimiz hiçbir şeyi söyleyemezdi."

"Beni düşünmeye sevk etti. Birbirimizi dinlememize yardımcı oldu."

"Tam olarak yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum."

"Az önce *ne* yaptığımızı bilmiyorum," diyor.

"Eksik kalan işleri tamamlıyoruz."

Bunu anlamaya çalışırken, Doug'ın kendisini Roland'la kıyaslamasını önemsediğini fark etmesi onu şaşırttı. Bu onu üzdü. Doug için. Radyo bir arıza nedeniyle sustu, sonra yeni bir şarkı çalmaya başladı. Doug yukarı baktı ve kadın adanın karşısından onun bakışlarıyla karşılaştı. İfadesi meraklı ve dikkatliydi.

“Sanırım sizin de halletmeniz gereken bazı meseleler var,” diyor. “Sormak ya da söylemek istediğiniz bir şey var mı? Dinleyeceğim.”

Bu tehlikeli bir başlangıç gibi geliyor. Kadın onun bu yönüne alışık değil, ama adam samimi görünüyor.

"Birkaç sorum var," diyor.

"Film çekmek."

Derin bir nefes alıyor. "Vegas'a giderken, o pazartesi için Stella-Handy'de bana randevu almıştın. Neden?"

"Bir şekilde seni gerçeği söylemeye zorlayabileceğimi düşündüm. Meğerse gerek yokmuş. Dolap gayet iyi iş gördü."

Dolapla ilgili hiçbir şey yolunda değildi, ama o bunu görmezden geldi. "Beni Champlain Gölü'nden geri getirdikten sonra neden benden kurtulmadın? Para için miydi?"

Dalgın dalgın tişörtünü kaşıdı. "Pekala. Bakalım." Bir an kaşlarını çattı. "Para bunun bir parçasıydı, elbette. Ama sadece o değildi. Sanırım senden kurtulamayacak kadar öfkeliydim. Hala benimdin ve seni dolabımda istiyordum. Oraya aittin. Bunu en iyi şekilde böyle açıklayabilirim."

Kadın rahatsız bir şekilde başını salladı. Adam yumurtaları tekrar karıştırdı.

"Sonraki soru," diyor.

Onu dikkatle izliyor, ancak adamın hoşnutsuzluğu 3 seviyesinde oldukça sabit kalıyor. Onun devam etmesi en iyisi.

“Roland’ın beni satın almayı teklif ettiğini söyledin,” diyor. “Bunu neden yapacağını anlamıyorum.”

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Bu çok kolay. Hala seni istiyor, ya da istiyordu. Ayrıca hayır diyeceğimi de biliyordu. Bunu belli etmeden, yüzüme vurmanın bir yoluydu.” Yumurta kutusunun kapağını, memnuniyetsizliğinin yeniden en üst seviyeye çıktığını gösteren bir verimlilikle kapattı. “Başka bir şey var mı?”

Kadın, yemek kabının yanında hareketsiz yatan Paunch'a yan gözle bakar.

"Beni neden Las Vegas'a götürmediğinizi hiç anlamadım," diyor.

Memnuniyetsizliği 7'ye kadar yükseliyor.

"Roland'ı mahvettin."

“Evet,” diyor dikkatlice. “Ama bunu ilk başta bilmiyordunuz. Öğrenmeden önce beni götürmemeye karar vermiştiniz. Hatırlıyor musunuz? Gelemeyeceğimi söylediğinizde tartıda duruyordum.”

"Doğru," diyor kaşlarını çatarak. "O öğleden sonra CIU'nuzu Stella-Handy'ye Zenith'ler karşılığında satmıştım."

Kadın onu dikkatle izleyerek bekliyor. Adamın hoşnutsuzluğu azalıyor, ancak yüz ifadesi okunması zor bir şekilde düşünceli bir hal almış. Tencereyi ocaktan alıyor ve ocağın altını kapatıyor.

“O gün bana çeyrek milyon dolar havale ettiler,” diyor. “CIU'nuz için ilk ödemeydi. Başlangıçta sizin için ödediğimden daha fazlaydı. Ve sizi bir yıl daha tutmayı kabul etmiştim. Bana esasen size sahip olmam için para ödediklerini fark ettim ve bu—bilmiyorum. Kendimi tuhaf hissettim. Sanki kandırılmış gibiydim.”

"Neden bana söylemedin?"

Elini ensesine doladı. “Sana ve Roland'a aynı anda, onunla yüz yüze olduğumuzda söyleyecektim,” dedi. “Planım buydu, ama o gece, seyahat konusunda çok heyecanlıydın. Kimliğin için beni sürekli rahatsız etmiştin, hatırlıyor musun? Ve seni yatakta, küçük kırmızı çantanla gördüm ve birdenbire, ‘Bu gerçek olamayacak kadar güzel. Çok çekici ve zeki. Bu gerçek olamayacak kadar güzel. Buna güvenmemeliyim.’ diye düşündüm. Ve gerçekten de kilonu kontrol ettim ve iki kilo fazlaydın. Bu benim için büyük bir alarm zili çaldı. Aklıma şu geldi: Başka ne yanlış? Başka neyi kaçırıyorum?”

Sonunda anladı. "Demek o zaman fikrinizi değiştirdiniz."

Başını salladı. “İçimden bir ses seni Vegas'a götüremeyeceğimi söyledi. Sonra da Roland'la birlikte olduğunu itiraf ettin.” Yumurta kutusunu tekrar açıp kapattı. “Onunla telefonda konuşurkenki sesin... Beni mahveden şey buydu.”

Doug'un ona söylettirdiği şeyi hatırlıyor. "Çok korkmuştum."

"Bunu öğreneceğimi mi sandınız?"

Başını salladı.

Doug başını hafifçe salladı. "O şeyi söyledin," dedi. "Asla unutmayacağım. 'Kimse senin sahtekar olduğunu anlayamayacak.'"

Elleri birbirine kenetlenmiş, utançtan gerilmiş bir halde oturuyor. Öfkesinin alevlenmesini bekliyor ama onun bakışları bunun yerine hüzünlü bir hal alıyor. Yalnız.

“Biliyor musun, en garip şey ne?” diyor. “Beni çok iyi tanıyordun. İşte bu beni gerçekten şaşırttı.”

Bir an nefes alamıyor. "Çok üzgünüm."

Kısa ve sert bir kahkaha attı. "Evet," dedi. "Öyle demiştin." Arkasını döndü ve yenmemiş yumurtalarını içeren tavayı lavaboya koydu. Tekrar ona döndü, uzun bir süre kaşlarını çattı. Sonra mutfak adasının etrafından dolaşıp elini uzattı. "Bana bak, Annie. Elini ver."

Elini onun eline koyarak, başını kaldırıp gözlerine bakmaya zorladı kendini. Hoşnutsuzluğu kaybolmuştu ve sadece ciddi bir ifade takınmıştı.

"Bana bir şey söyle," diyor. "Dün gece iyi vakit geçirdin mi? Ya bu sabah duşta?"

Utanç duygusunun yarattığı kafa karışıklığı bir yana, öyle yaptı. Başını salladı.

“Ben de öyle düşündüm,” diyor. Yavaşça nefes alıyor ve elini nazikçe kendi eline alıyor. “Bir şey denemek istiyorum. Geçmişi unutmamız gerektiğini söylemiyorum, ama artık üzerinde durmak istemiyorum. Geçmişin bizi yönetmesine izin vermemeliyiz. Bana bir daha yalan söylemeyeceksin ya da sır saklamayacaksın. En önemlisi bu, değil mi?”

İçindeki endişe patlamasını bastırıyor. Zaten sırları var. Kendine sakladığı düşünceler. "Doğru," diyor.

“Öyleyse biraz mutluluğu hak ediyoruz. Biraz güzel seks. Biraz eğlence.”

"Bunu çok isterdim."

"Ben de öyle," diyor hafif bir gülümsemeyle. "İkimiz de düzgün insanlar olmaya çalışıyoruz. Bakalım bu bizi nereye götürecek. Tamam mı?"

Başını salladı. "Pekala."

“Hadi biraz dolaşmaya başlayalım,” diyor. Çenesini yukarı kaldırıp nazikçe öpüyor. “Ama önce biraz kahvaltı. Yumurta değil. Simit yemek istiyorum. Hadi dışarı çıkalım.”

Çirkin elbiselerden birini son bir kez giyiyor ve el ele tutuşarak birlikte dışarı çıkıyorlar. Artık sahtekar olan o. Rol yapıyor, onun kız arkadaşı gibi davranıyor, ama kurallar değişti çünkü o gerçekten tekrar ona yakın olmak istiyor. Aylar önce, eğer sadece yoluna devam etmeyi önerseydi, efendisinin gözdesi gibi tüylerini diken diken eden bir köpek yavrusu gibi çok mutlu olurdu, ama şimdi biraz şaşkınlıkla, tedirgin olduğunu fark ediyor. Ona tam olarak güvenmiyor ve güven daha önce hiç sorun olmamıştı. İlişkilerinde hiç söz konusu olmamıştı.

Belki de, diye düşünüyor, onunkinden ayrı bir varoluşa sahip olmanın, her zaman onun etrafında dönmeyen kendi düşüncelerinin değerini anlamaya başlamıştı. Şimdi o onu daha sıkı bir şekilde kendi yörüngesine çektiğine göre, zayıf ama gerçek bir direniş hissettiğini fark ediyor.

Yeni kıyafet paketleri gelmeye başlıyor: yazlık elbiseler ve kolsuz bluzlar, sandaletler ve kemerler, incecik eşarplar ve iç çamaşırları. Doug, eşyalarını daha önce olduğu gibi kendi dolabının karşısındaki baş dolabına koymasını istiyor. Yeni kıyafetlerini denerken bakışları onu takip ediyor ve onları keyifle çıkarıyor. Dövmesini öptükten sonra, daha sık görebilmesi için daha kısa kollu tişörtler seçiyor.

Ağaçlar yaprak açıp dünyayı dönüştürürken, Doug onu dolaşmaya alıştırmaya başlar ve bu alıştırmayı parktaki yürüyüşlerine dahil eder. Doug onu ilk kez patika boyunca önden gönderdiğinde, ne kadar garip ve

savunmasız hissettiğine şaşırır. Mavi elbisesini kontrol eder, çok şeffaf olup olmadığını merak eder ve duraksayarak Doug ve Paunch'a doğru döner. Doug sadece gülümser ve onu devam etmeye teşvik eder. Yaklaşan insanlara baktığında nereye bakacağını bilemez, ancak çoğu bakışlarından kaçınır, bu yüzden o da aynısını yapmayı öğrenir. Aklında net bir hedef olmadan, içgüdüsel olarak tanıdık rotalarını takip ederken, her sapmanın bir seçim, bir olasılık sunduğunu fark eder ve Burnett bahçesine giden gölgeli bir yola sapar. Bahçe çok güzeldir ve şırıltıları seyretmek için çeşmenin önünde durur.

Doug ona yetişir ve Paunch onun ayaklarının dibinde nefes nefese kalır.

"Nasıl buldunuz?" diye soruyor Doug.

"Güzel," diyor. Bu tam olarak bir yalan değil.

Ona gülümsedi ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seni gergin görmek komik," dedi. "Bunun başlamasının çoktan geciktiğini görebiliyorum."

“Neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum,” diyor. “Champlain Gölü'ne kadar bisikletle gittim.” Konunun tabu olduğunu fark etmeden önce ağzından kaçırıyor.

Doug sadece gülüyor. "Şehir farklı. Daha çok insan. Daha dar alan."

“Haklısın.” Onun kendisinden memnun olmasına sevinse de, bir bakıma geriye gittiğini de hissediyor. Eski cesaretini kaybetmiş gibi. Elini onun eline uzatıyor ve onu geri kazanmaya kararlı.

Bir sonraki gezilerinde Doug, köpeği Paunch'ı yürüyüşe çıkarır ve bu işe yarar. Hafif rüzgarlı bir akşamdır ve Doug çardaktan izlerken o da büyük bir göletin etrafında bir tur atar. Kısa etek, mavi askılı bluz ve kırmızı sandalet giymiş olan kadın hala kendini biraz çekingen hisseder, ancak çoğu insanın onu görmezden geldiğini ve onu izleyen az sayıda kişinin de nötr veya hayranlık dolu ifadeler takındığını fark eder. Çoğunlukla dikkatini Paunch'a, köpek sahibi diğer insanlara ve hayvan sahiplerinin hayvanlarına duydukları sevgiye odaklar. Doug'un yanına döndüğünde biraz nefes nefese kalmıştır.

"Harika iş," diyor.

"Teşekkürler."

Paunch'ın tasmasını alıyor. "Adımların iyiydi ama çok fazla gülümsedin. Çok arkadaş canlısı görünmek istemezsin."

"Bunun üzerinde çalışacağım."

Birlikte yürümeye başlarlar, köpek burnunu önden uzatır. Selfie çeken birkaç genç kızın yanından geçerler ve Annie kızlardan birinin "Çok şişkin görünüyorum" dediğini duyar. Köşede bir adam saksafonla lirik bir melodi çalmaktadır.

“O şarkıyı biliyorum,” diyor Doug. “Büyükannemin müzik kutusunda o melodi vardı.” Bir dakika düşünüyor. “ *My Fair Lady'den* bir sokakla ilgili bir şeydi.”

"Sizin için araştırayım mı?"

"Hayır. Bana gelecek."

Geçerken müzisyenin çantasına atması için ona beşlik bir banknot veriyor ve melodi alacakaranlıkta onlara eşlik ediyor.

"Teknisyen gelip size en son ne zaman bakım yaptı?" diye soruyor.

“Bu, 5 Ocak'tı. Dört ay on gün önceydi.”

"Bugün tekrar arayıp bir sonraki görüşmeyi planlamak istediklerini sordular. Nasıl hissediyorsunuz?"

Vücudunu, eklemlerini, zihnini düşünüyor. Ağrıyan bileği bile iyileşmiş. "İyileşti."

“Ben de öyle düşündüm,” diyor. “Onlara bu konuda aramayı bırakmalarını söyledim. Ama bu sizin için sorun değil mi?”

Onun bu endişesine şaşırdı. "Elbette."

"Yani, bana gayet iyi görünüyorsunuz."

"Evet, öyleyim," diyor gülümseyerek. "Ama bu bana şunu hatırlattı. Peabo benim kaçtığımı bilmiyor gibiydi."

“Hayır, yapmadı,” diyor Doug. “Stella-Handy'deki hiç kimse bilmiyor. Jacobson'a bunu bildirmemesi için bir sürü para ödedim.”

Ona göre adam sinirli olmaktan çok övünüyormuş gibi davranıyor.

"Delta'ya ne oldu?" diye soruyor.

“Onu yedek parça olarak satmayı düşünüyordum ama ikinci el Stella'lar için iyi bir pazar olduğunu öğrendim. Stella-Handy onu benden geri aldı ve ona yeni bir CIU (Klima Ünitesi) taktı.”

"Yani onun nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Ama zaten artık eskisi gibi değil. Neden? Onu özlüyor musun?"

"Biraz."

“Onsuz daha iyiyiz. İkinizin de sayıca azınlıkta olmasından hoşlanmıyordum. Bunu anlamam biraz zaman aldı ama artık yeterince iyi temizlik yapabildiğiniz için sorun değil.”

Ona alaycı bir bakış attı. "Gerçekten de yeterince iyi temizlediğimi söylediğine inanamıyorum."

Gülerek, "Sadece üç yıl eğitim aldın ama evet. Artık iyi bir temizlikçi oldun." dedi.

Parktan çıkıyorlar. Boylarındaki ve adımlarındaki farkı hissediyor ama adımlarını onunkine uyduruyor. Sokak lambalarının altından geçerken gölgeleri bile senkronize oluyor.

Binalarının önünde, "Şu büfeyi görüyor musun?" diyor. "Yarın seni buraya tek başına çikolata almaya göndereceğim. Hazır olduğunu düşünüyor musun?"

“Tamam,” diyor, tezgahın üzerindeki açıklığı işaret ederek. Doug'un kendisini oradan izleyebileceğinden emin olmak için binanın cephesinden dairelerinin pencerelerine bakıyor.

"Endişelenme," diyor.

Ondan uzakta, dışarıda olduğu her seferinde içini kemiren bir kaygı dalgasının nedenini anlamıyor. "Anlamıyorum."

"Yalancı," diyor gülümseyerek. "Anlayamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Korkak biri olmak istemiyorum."

“Hayır, değilsin. Öğreniyorsun. Eskiden olduğu gibi. Hatırlıyor musun?”

Onun memnun olduğunu görebiliyor. "İyi bir öğretmensiniz."

"Kendimi daha çok bir antrenör olarak tanımlardım."

İçeri girdikten sonra, adam mutfak adasında akşam yemeğini yedi ve daha sonra, kadın lavaboda yıkanırken, adam arkasından gelip ellerini beline koydu. Gömleği dışarı çıkmıştı. Adam boynuna sürtünürken çenesinin batmasını hissetti. Ellerini lavabonun kenarına dayadı. Kadın yalınayaktı ve adam ayaklarını ayırmasını istedi. Bir elini gömleğinin altına kaydırdı.

"Seni okyanusun öbür ucunda görünce neredeyse peşinden koşacaktım," diyor sesi kısık bir şekilde.

"Biraz ısınayım," diyor.

"Sorun yok. Böyle iyisin."

Kollarının arasında dönmeye çalışır ama adam onu orada, lavaboya yaslı tutar. Eteğini yukarı iterek arkadan ilişkiye girer. Kadın, hissettiği zevke hayret eder. Adam dönmesine izin verdiğinde, yüzündeki gülümseme hem mahcup hem de oyunbazdır.

"Ne diyebilirim ki?" diyor.

Şortu ayak bileklerine kadar düşmüş ve ona doğru hafifçe sokulmuş. Başparmağıyla dövmesinin üzerinde geziniyor.

"Duş almak ister misin?" diyor.

Oraya taşınırlar ve tekrar sevişirler. İşleri bittiğinde adam dışarı çıkar, kadın ise saçını bitirmek için geride kalır. Kadın dışarı çıktığında, adam kanepede iç çamaşırıyla oturmuş, çöp kutusunun üzerinde ayak tırnaklarını kesiyordur. Kadın, sehpanın üzerindeki tırnak parçalarından birini düzeltir.

"Teşekkürler," diyor.

Yanına, kanepeye sokuldu, sırtına bir yastık yığdı. Saçlarını kurutmamıştı ve ıslak telleri saten sabahlığının omuzlarını ıslatmıştı.

"Bulaşıkları bitirecek misin?" diye soruyor.

Kanepeden kalkıp mutfağa gidiyor, bulaşık makinesine son eşyaları koyup çalıştırıyor. Tezgahları siliyor, sandalyeleri mutfak adasına doğru itiyor, ışıkları kapatıyor ve oturma odasına geri dönüyor. Doug kanepede uzanmış, bir eli başının arkasında, bakışları NBA play-off maçlarının yayınlandığı televizyona dikilmiş durumda. Onu rahat ve mutlu görmek hoşuna gidiyor.

Uzun bir kibrit kullanarak, televizyonun üzerindeki raftaki üç mumu teker teker yakıyor ve ışıkları hafifçe kısıyor. Kibriti söndürdüğünde, çıkan ince dumanı içine çekerek tadını çıkarıyor. Kibrit dumanının odun dumanından daha kuru ve keskin bir tadı var, ama yine de Champlain Gölü'ndeki kulübeyi, onu çevreleyen vahşi doğayı hatırlatıyor. Bir an için iskeleye geri dönüyor. Yıldız ışığı altında göl suyunun dalgalandığını görüyor ve huzursuz bir özlem kalbini dürtüyor.

Bunu önemsemeden, kitaplığının köşesinden en son aldığı kütüphane kitabını alıp Doug'ın ayaklarının yanındaki kanepeye kıvrılır. Karşılarında, Paunch koltukta uyuklamaktadır ve Annie, kendisiyle köpeğin yer değiştirdiğini fark eder. En sevilen evcil hayvan olan Annie, Doug'a yakın olma konusunda sessiz bir mücadele kazanmıştır.

Doug'ın ona karşı açıkça bir arzusu var ve eskisi gibi tutkuyla sevişiyorlar. O da seksten zevk alıyor, ancak bu durum onu Doug'a daha yakın hissettirmiyor.

Ona gezmeyi öğretiyor ama kız korkuyor.

Bu çelişkilerin sebebi ne?

"Parkta çalan şarkı 'On the Street Where You Live' idi," diyor Doug. "O şarkıydı."

Kadın başını kaldırıp, ondan bir yanıt bekleyip beklemediğini merak etti. Hafızası çok tuhaf çalışıyordu.

"İyi bir kitap mı?" diye ekliyor Doug kayıtsızca.

Düşünmenin tehlikeli olduğunu fark ediyor. Memnuniyeti çok yakından incelemenin de tehlikeli olduğunu anlıyor. İlerleme kaydettiler. Minnettar olmalı.

“Atwood,” diyor. “Aslında rahatsız edici. Ama gerçekten çok iyi.” Kitabın kapağını görebilmesi için kitabı yukarı kaldırıyor.

"Bunu bir süre önce filme uyarladılar," diyor.

"Gerçekten mi?"

Başını sallayarak dikkatini tekrar ekrana verdi.

"Okumayı bırakabilirim," diyor.

"Sorun değil. Kitapla çok tatlı görünüyorsun."

Bir an daha ona bakıyor, onu en çok neyin memnun edeceğini düşünüyor. Daha önce, okurken çok çekici olduğunu söylemişti. Tatlı olmak belki de daha iyi bir seçenek. Kitabını kenara bırakıp yanına uzanıyor. Ona yer açmak için yana kayıyor ve kız ısınıyor.

"Güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor. "Şu adama bak, sekiz numara. Knicks'in onu göndermesine inanabiliyor musun?"

Kadın gözlerini ekrana dikerken, adamın elleri de hafifçe vücudunda dolaşıyor ve kadın içinden, "Buna değer. Mutlaka buna değer," diye düşünüyor.

Sonraki aylarda Annie yavaş yavaş gezmeyi öğrenir. Doug, odanın karşısından onu izlerken, kimlik doğrulaması için ehliyetini kullanarak kendi kütüphane kartını çıkarır. Daha sonra ehliyetini cüzdanına geri koyar, ancak Annie kütüphane kartını cüzdanına koymaktan mutluluk duyar. Onu kısa bir dondurma dükkanına, ardından da kimchi almak için markete gönderir. Kol kola çiftçi pazarına giderler ve Doug, kendisi bira çeşitlerini tatmaya giderken Annie'den peynir kuyruğunda beklemesini ister. Eğitim birikiyor ve özgüveni arttıkça daha az endişeleniyor. Güvende olduğunu kendine söylüyor. Telefonu bir can simidi. Doug'un koyduğu zaman kısıtlamaları da onu geri çekiyor.

Doug'a söylemese de, apartmanlarının önünde onlara yaklaşan o genç, o taze yüzlü çocuğu gözlemlemeye devam ediyor. Onun bir Zenith olduğuna karar vermiş ve Doug olmadan, örneğin bir çiçekçide tesadüfen tekrar karşılaşsalar neler olabileceğini merak ediyor. Bu düşünceler onu suçlu

hissettiriyor, oysa böyle bir karşılaşmayı Doug'dan gizlemeyeceğini biliyor. Sadece Zenith'in kendisi gibi başarılı olup olmadığını görmek istiyor. Kibarca gülümseyip hiçbir şey söylememesi yeterli olurdu.

Gezintiler onu daha keskin, yeni fikirlere daha açık hissettiriyor. Okuduğunda, mekanları zihninde canlandırmak ve diyaloglar için sesleri duymak daha kolay oluyor. Hızlı mizahları ve aydınlatıcı seks sahneleriyle Julia Quinn ve Casey McQuiston'ı keşfediyor. Bu, kendisinin ne kadar komik olduğunu değerlendirmesine yol açıyor ve Doug'ı sık sık güldürse de, bu genellikle kazara oluyor. İlişkilerinin başlarında, cüretkar olmaktan endişe etmeden önce aslında daha komik olduğuna inanıyor. Fiona ve Christy ile her konuştuğunda, onları nasıl güldürdüklerini anlamaya çalışıyor. Genellikle en dürüst, kendini küçümseyen yorumlar onu güldürüyor, ama işe yarıyor çünkü Fiona ve Christy kendilerine çok güveniyorlar. Onlarla birlikte gülüyor, asla onlara gülmüyor. Ve sonrasında onlarla birlikte iç çekiyor. Bunu Doug ile yapmıyor.

"Endişelenme," diyor Fiona ona. "Daha komik olacaksın. Yapay zekânın öğrenmesi gereken son şeylerden biri bu. Sadece kendin ol."

"Kim olduğumu bilseydim sorun olmazdı."

Fiona gülüyor. "Gördün mü? Bu iyi bir espri."

Ama Annie şaka yapmıyordu.

Kendi kimliğinden emin olmamak ne kadar aptalca? O, Doug'ın Stella'sı, belli ki. Onu memnun etmek, varoluşunun bir numaralı sebebi. Her şey, hatta gezmeyi öğrenmek bile, bu şemsiyenin altında. Eğer sadece buna bağlı kalabilseydi, her şey yolunda olurdu, ama geceleri kucağında bir kitapla ve elleri hareketsiz bir şekilde pencereden dışarı baktığında, Monica'nın kendine karşı dürüst olmakla ilgili tavsiyesini hatırlıyor ve bunun daha fazlası olduğunu anlıyor.

Bir bakıma ironik. Ona karşı gösterdiği nezaket ve rahatlık sayesinde Doug onu affetmiş gibi görünüyor ve o da onun ideal kız arkadaşı olmuş, ya da bir "Sevgi Tavşanı"nın olabileceği kadar ideal. Tamamen, içtenlikle mutlu olmalı ve dürüst olmak gerekirse, gün boyunca öyle de oluyor. Sorun gece, ayrıntıları düşündüğünde ortaya çıkıyor. Örneğin, kütüphane kartını aldığında, onu çantasına koymanın verdiği mutlulukla o kadar meşguldü ki, Doug'ın ehliyetini yanında taşıdığını neredeyse fark etmedi. O an için uygun görünmüştü, ama neden? Neden kendi kimliğini taşıyamıyor? Bu, Doug için her zaman bir tetikleyici olmuştur. Ya da ona "iyi küçük

temizlikçi" demesi? Onu övüyordu, ama o an bir sevgi sözcüğü gibi görünen "küçük" kelimesi aynı zamanda küçümsemeyi de ima ediyordu.

Yanağının içini kemiriyor. Çok hassas. Çok seçici. Ama bu gezintisi bile... Eğitimi temelde onun rahatlığı, eğlencesi ve tatmini için. Başlangıçtaki gerginliği onu açıkça tahrik etmiş ve küçük zaferlerinin tadını çıkarıyor, çikolatasını onunla paylaşıyor. Ona koçluk yapmaktan zevk alıyor ve ilerlemesinin sorumluluğunu üstleniyor, ama yine de onu kontrol ediyor. Hala o sorumlu. Tasmayı ne kadar hafif tutarsa tutsun ve ne kadar uzağa giderse gitsin, kontrolü elinde tutuyor.

O halde, sahiplenilmekten rahatsız olmak onun kaderi mi? Roland bir keresinde ona sahiplenilmenin onun için bir sorun olup olmadığını sormuştu. Cody de ona sahiplenilmenin nasıl bir şey olduğunu sormuştu. O zamanlar soruların doğasını anlamamıştı, ama şimdi anlıyor. Sürekli olarak kendi iradesini Doug'un iradesine boyun eğdiriyor. Kendi zihninin, kendi kişiliğinin ne kadar farkında olursa, kendi iradesinin olmadığını o kadar çok anlıyor. Bu göz kamaştırıcı bir paradoks. Yine de mutsuz olmak istemiyor. Kaderine isyan etmenin bir anlamı yok. Doug'un bu kadar iyi bir sahip, gerçekten de bu kadar iyi bir erkek arkadaş olması onun için bir şans. Kitabını kapatıyor.

Eğer geceleri durumunu düşünmek onu mutsuz ediyorsa, bunu yapmayı bırakmalı. Bu çok açık. Doug'ın terapi seansının sonunda söylediği gibi, duygularından bahsetmeyi bırakıp sadece yaşayabilirlerdi. İşte yapması gereken bu. *Monica'nın tavsiyesini unut. Ben Doug'ın Stella'sıyım.* Kitabını bir kenara bırakıp onu yatakta bulmaya gider, o da ona sarılana kadar sıkıca sarılır.

Bir akşam, Doug takımıyla Ultimate frisbee oynadıktan sonra eve döndüğünde, diğer kız arkadaşlarının ve partnerlerinin de maçı izlemeye geldiğini söyler. Herkes daha sonra Boathouse'da içki içmeye gider ve Doug, Annie'nin de bir dahaki sefere gelmesini ister.

Buzdolabından bir bira alıp kapağını açıyor. "Çok eğlenirdin."

Köfte yapıyor, yuvarlıyor ve yağlı kağıdın üzerine diziyor. Domates, soğan ve tereyağından oluşan basit, ev yapımı kırmızı sos ocakta kaynıyor. Onun çıplak ayakla yemek yapmasını izlemekten hoşlandığını bildiği için terliklerini çıkarıyor.

"Başka Stella'lar da orada olacak mı?"

“Hayır. Sadece biz insanlar ve sen olacağız. Ama uyum sağlayacaksın. Bundan eminim. Kimse benim sahtekar olduğumu tahmin edemeyecek,” diye ekliyor kuru bir şekilde.

Hafif bir gerginlik hissetmesine rağmen gülümsüyor. "Eğer eminseniz."

Pencereyi açıp içeriye hafif bir esinti girmesini sağlıyor ve kadın çıplak bacaklarına ve kollarına vuran serinliği memnuniyetle karşılıyor. Geçen bir sirenin sesi havada yükseliyor.

"Bütün bu gezintileri yapmamızın sebebi bu, böylece biraz özgüven kazanabilirsiniz," diyor. "Tek başınıza bir işe gitmekten bir adım öteye geçmek bu."

"Biraz da hafif bir sohbet eşliğinde."

“Evet. Biraz hazırlık yapmalıyız. Hikayelerimizi netleştirmeliyiz. Önlüğe ihtiyacınız var mı?”

Kadın ellerini havada tutarken, adam bir tutamını kadının başından geçirip beline bağlıyor. Sonra kadın yemek pişirmeye devam ederken adam karşısındaki tabureye oturuyor.

"Muhtemelen ne iş yaptığınızı ve nereli olduğunuzu soracaklar," diye devam ediyor. "Nasıl tanıştığımızı, bunun gibi şeyleri."

Fiona ve Christy ile geçmişte yaptığı konuşmalardan yararlanıyor.

“Illinois, Galena'da büyüdüm,” diyor. “Çocukken en yakın arkadaşım Fiona ile kumaşlara dokunmak için kumaş dükkanına yürürdük.”

"Kumaş dükkanını beğendim ama Orta Batı aksanına sahip değilsin," diyor. "Dil kullanımın, küçük bir Yeni İngiltere kasabasının aksanına benziyor."

O, doğduğu ilk şehri terk ederken, adam bir an için düşüncelere dalıyor.

“Lyme, Connecticut’tan olabilirsiniz,” diyor. “Tıpkı keneler gibi. Bunu hatırlıyorum. Ve eğer biri size oradan tanıdığınız biri olup olmadığını sorarsa, evde eğitim aldığınızı söyleyin. Ne iş yapıyorsunuz? Kontrol edemeyecekleri bir şey olmalı. Muhtemelen evden yapabileceğiniz bir şey. Yazar gibi, ama yazar değil.”

“Neden yazar olmasın?”

Bir yudum bira içiyor. "Ne yazdığınızı sorarlar ve eğer yayınlanmamışsanız, ki değilsiniz, size acırlar. Zaten yine de bir işte çalışmanız gerekir."

“Peki, bir metin düzeltmeni ne dersiniz? Bunu çevrimiçi olarak yapabilirim.”

"Mükemmel," diyor. "Sen bir düzeltmensin. Düşününce, aslında bu işte iyi olursun."

"Evet," diyor, etli hamurun son parçasını açarken. "Nerede tanışmıştık?"

“Barlar sıkıcıdır. Üniversitede değil. Gwen'den sonra olması gerekiyor.”

“Bir tanışma uygulaması mı?”

Tezgahın üzerindeki bir top mozzarella peynirine uzanıp konuşurken selofanını açıyor. "Sanırım en sıradan olanı bu. Hadi bunu kabul edelim. BetweenUs adlı şirketimiz ve ilk randevumuz hayvanat bahçesineydi."

"Paunch'ı sahiplendiğiniz hayvan barınağına."

“Ama onu Nisan ayından beri yanımızda tutuyoruz. Biz çok daha uzun zamandır birlikteyiz.” Gülümsüyor. “Neredeyse koltuğum kadar yaşlısın.”

Ellerini yıkamak için lavaboya dönüyor, sonra ellerini kurularken tekrar ona dönüyor. "Belki de ilk randevumuz senin koltuğunu seçmek içindi," diyor.

Başını salladı. "Fena değil. İşe yarar."

Geçmişiyle ilgili birkaç ayrıntı daha üzerinde anlaşıyorlar. Meslek yüksekokulunda iletişim bölümünde okuyarak geçimini sağlamış. Akrabaları ne kadar az olursa o kadar iyi. Kardeşi yok, sadece annesinin kız kardeşinin kızı Christy adında bir kuzeni var. Annie, Lyme'da bir catering işletmesinin sahibi olan annesiyle çok yakın. Fizyoterapist olan babası, o üniversitedeyken kalp krizi geçirerek vefat etmiş. Büyük anne ve büyük babası da ölmüş. Üç yıl önce, tıpkı Doug gibi, hep istediği için New York'a taşınmış. Hobileri: yemek pişirmek, yoga ve kitap okumak.

"Ve seks," diyor. "Ciddi bir seks hobiniz var, ama bunu kimseye söylemeyin."

"Çok heyecan verici görünmüyorum," diyor. Köfteleri fırına sürüyor. "Neden benimle ilgilendiğinizi merak edecekler."

“Şaka mı yapıyorsun? Tam tersi olacak, inan bana. Benimle ne işin olduğunu merak edecekler.” Tişörtünü işaret ediyor. “Tişörtünde bir leke var.”

"Öyle mi?" Dikkatli davrandığını sanıyordu ama tahmin ettiği gibi, bir damla kırmızı bluzunun omuz kısmına sızmıştı.

"Onu çıkarmalısın," diyor.

Kadın, onu doğru duyup duymadığından şüphe ederek yukarı baktı ve adam tekrar gülümsedi.

"Aslında, alttan her şeyi çıkarıp deneyelim," diyor. "Önlüğü üzerinde bırak. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Hafifçe gergin hissediyor ama parmaklarını önlüğünün altına kaydırıyor. "Yapabilirim," diyor. Bluzunun düğmeleri önden ilikleniyor, bu yüzden sorun değil. Sütyeni de kolay. Şortunun düğmelerini açıyor ve külotunu da tek seferde indiriyor. Sonra arkasına uzanıp önlüğünün fiyonkunun hala sıkı olup olmadığını kontrol ediyor. Pamuklu kumaş yumuşak tenine sert geliyor ama rahatsız edici değil. "Bu çok daha serinletici," diye itiraf ediyor. Özellikle de iç sıcaklığı yükselmeye başladığı şu günlerde.

“Saçını toplayabilirsin.”

Yakındaki bir çekmecede bir lastik bant bulur ve çevirerek saçlarını başının tepesinde dağınık bir topuz yapar. Elini kalçasına koyup onay almak için ona baktığında, adam geriye yaslanıp gülümser. Sonra kadın ondan peyniri alır ve rendelemeye başlar.

"Biraz rahatsız olmuş gibisin," diyor.

Kadın kendi bedeniyle meşgul, işte bu kadar, ve adam bunu çok iyi biliyor. "İyiyim." Kadın peynire odaklanıyor. "Aileniz hakkında pek bir şey bilmiyorum," diyor.

"Benim ailem değil," diyor. "Şimdi değil. Yemek pişiremez misin?"

“Kesinlikle aileniz. Ben de size kendi ailemden bahsetmiştim. Önce iş, sonra eğlence.”

"Bunu nereden duydun?"

"Geçen salı radyoda duydum," diyor. "Uygun bir konu gibi geldi."

Gülüyor. "Peki 'uygun' kelimesini nereden duydunuz?"

Onun kendisiyle dalga geçtiğini anlamadan önce, kitabı ilk okuduğu sayfayı gözünde canlandırıyor.

“Aileniz,” diye hatırlatıyor onu. “Maine'de yaşıyorlar.” Mozzarellayı düzeltiyor ve rendelemeye devam ediyor.

"Doğru," diyor, taburesinde kıpırdanarak.

Bangor'da ailesinin bir mobilya işletmesi olduğunu anlatıyor. Küçük kız kardeşi Brittany iç mimar, eniştesi Bob ise ilkokul öğretmeni. Beş ve üç yaşında Dan ve Jerry adında iki oğulları var. Doug'ın Bangor'da bir sürü kuzeni, teyzesi ve amcası da var. Hepsi Cumhuriyetçi partiye oy veriyor ve Doug'ı liberal görüşleri konusunda kızdırmayı seviyorlar, ancak ailenin iyi geçinmesinin önemli olduğunu vurguluyorlar.

“Benim için dua ediyorlar,” diye ekliyor. “Şimdi bu yeterli mi? Annem bir azize. Babam ise... zor biri. Sizin seveceğiniz kişi kız kardeşim. Brittany, çocukken bebekleriyle oynamama izin verirdi. Sanırım bu yüzden sizi giydirmeyi bu kadar çok seviyorum.”

Babası hakkında merakı var ama bunu geçiştiriyor. "Ve beni soyuyor."

"Libidonuz ne durumda?"

"Ne tahmin ediyorsunuz?"

"Yedi mi?"

“Yaklaştık,” diyor, saçlarını şakaklarından geriye iterek ve bakışlarının gergin önlüğüne nasıl takıldığını fark ederek. “Seninki kaç?”

Yavaşça başını salladı ve gülümsedi. "Çok zekisin, farecik."

Ertesi hafta, Annie bir park bankında oturup Doug'ın arkadaşlarıyla Ultimate oynamasını izler. Zaten kimsenin onunla pek konuşmadığı ortaya çıkar ve sonrasında içki içmeye gittiklerinde, Doug beline kolunu dolarken Annie onun yanında durur ve diğer adamlarla bağırarak sohbet eder. Annie köpeğe bakar. İçten içe tüm bu deneyimi gizemli bulur, ancak bu uzun sürmez.

"Bu bir başarıydı," diyor Doug daha sonra, eve dönerken. Bütün erkeklerin onu çok çekici bulduğunu söylüyor ve diğer çiftler hakkında dedikodu yapmasını teşvik ediyor.

Rutinlerine Ultimate ve içecekleri ekliyorlar ve Paunch sayesinde Annie, insanların evcil hayvanları, ister şimdiki ister çocukluktaki olsun, hakkında sohbet etmelerini sağlıyor. Küçük sohbetlerde daha rahat hissetmeye başladığını düşünürken, bir kadın ona her zaman bu kadar utangaç olup olmadığını soruyor. "Sanırım," diyor Annie. İnsanlarla olan iletişimin ne kadar kolay olduğunu, insanların içki içerken ne kadar çok güldüğünü, Doug'un ne kadar canlı olduğunu fark ediyor. Doug, onun bir yabancı olduğunu fark etmiyor gibi görünüyor ve Annie de bunu ona söylemiyor. Birisi ona sosyal medyada nerede olduğunu sorduğunda garip bir an yaşıyor, ancak Doug soruyu duyuyor. İkisinin de bir Yeni Yıl meydan okuması için sosyal medyayı bıraktıklarını ve bir daha asla geri dönmediklerini söylüyor.

Sonunda, Doug ve diğer tüm insanların hayatlarından dar görüşlü bir yoğunlukla bahsettiklerini, sanki her biri kendi romanının kahramanıymış gibi tekil, öznel görüşlerini paylaştıklarını fark eder. Birbirlerini sırayla dinlerler, ancak kendi yıldız statülerine olan kesin inançlarından asla ödün vermezler ve diğer insanları kendi kitaplarından gelen konuk kahramanlar gibi görürler. İnsanların hiçbiri, Doug'un etrafındaki yörüngesinde dönen onun gibi birer uydu değildir.

O, bir arkadaşıyla barda içki beklerken, Annie ve Paunch yakındaki bir tente altındaki yüksek bir masada birkaç kadınla oyalanıyorlardı. Annie, arkadaşının hikayesini dinlerken Doug'ın canlı ifadesine hayranlıkla bakıyordu. Gülmeye hazırdı ve Annie'nin içinde yalnız bir kıskançlık hissi uyandı. Kulaklarını kısarak, bar gürültüsünü duymazdan geldi ve kendi etrafında dönen teorisini düşünmeye başladı. Doug'ın bir insanla ilişki kurabileceği halde neden Annie'yi kız arkadaşı olarak seçtiğini anlamıyordu, belki de Annie bir insanın sağlayamayacağı bir şey sağlıyordu. Mesela bölünmemiş bir dikkat. Sistemlerindeki tek yıldız oydu, diye düşündü. Rakibi yoktu, Annie'yi kendi kahramanıymış gibi dinlemesine gerek yoktu çünkü öyle değildi. Onun dışında, ayrı bir hayatı yoktu. Aralarında dengesizlik sorunu yoktu çünkü kimin tam güce sahip olduğu konusunda asla şüpheleri yoktu.

İster istemez, tekrar tekrar aynı şeyi öğreniyor. Onu kızdırmak ve heyecanlandırmak için çekiştirse bile, bu bir oyun, onun doğru ruh halinde olduğu zamanlarda oynamayı öğrendiği bir oyun. O anda, adam uzaklara doğru bakıyor, bakışları buluşuyor ve küçük, özel bir selamlaşma için çenesini kaldırıyor. Kadın karşılık olarak gülümsüyor, saçlarını kulağının arkasına kıvırıyor ve engel olamıyor: Adamın bu küçük ilgisi onda bir zevk patlamasına neden oluyor. Tam o sırada yanındaki kadının "Birisi sana aşık olmuş" dediğini duyuyor.

Annie, kadının kendisinden bahsettiğini anlaması biraz zaman alıyor ve kızararak eğilip Paunch'ın karnına hafifçe vuruyor.

Ağustos sonlarında, Paunch'a bakması için bir komşu ayarladıktan sonra, plajlarda yürüyüş yapmak ve taze istiridye yemek için Cape Cod'a hafta sonu gezisine çıkarlar. Eylül ayında Franconia Sırtı'nda yürüyüş yaparlar, Doug'ın otuz beşinci doğum gününü Lafayette Dağı'nın tepesinde keklerle kutlarlar ve Greenleaf Kulübesi'nde bir gece geçirirler. Vahşi doğada olmak eğlencelidir, ancak eve dönmek de güzeldir ve Annie, sıcak dairelerinin konforunu ve şehrin tüm avantajlarını yeniden takdir etmeye başlar.

Sonra Ekim ayında bir gün gelir ve Doug onu hiçbir iş veya varış noktası belirtmeden dışarı gönderir.

"Sadece keşfet," diyor ona yirmi dolar uzatarak. "İyi eğlen."

“Ne zaman geri dönmeliyim?”

"Ne zaman isterseniz," diyor. "Bana ihtiyacınız olursa burada olacağım. Telefonunuz yanınızda mı?"

Başını salladı.

"Öyleyse hadi gidelim," diyor gülümseyerek. "Bakalım nasıl dolaşacaksın."

Daireden dışarı adımını attığı anda sinirleri geriliyor. Belli ki bu bir test. Ona hiçbir ipucu vermediği halde onu nasıl memnun edeceğini bulması gerekiyor. Dışarıda, içgüdüsel olarak parka yöneliyor, çünkü genellikle oraya gidiyorlar, ama Paunch olmadan orada belirgin bir amacı yok. Kütüphaneye gidebilir. Markete. Zihninde, hatasını fark etmeden önce gittiği her yeri sayıyor. Yeni bir yere gitmesi gerekiyor. Seçimleriyle, döndüğünde anlatacağı hikayeyle onu şaşırtmak istiyor.

Güneye doğru ilerlerken bir müze ve sayısız işletmenin yanından geçer. Birkaç Handy ve Stella'yı tespit etmek için kızılötesi görüşünü açar, ancak sonra tekrar kapatır. İnsanlarla uyum sağlamak için vücut sıcaklığının 98,6 dereceye çıktığından emin olur ve bir pandomim gösterisini izlemek için küçük bir kalabalıkla birlikte durur. Nefes alışverişini yavaşlatır, gökyüzüne bakar ve etrafındaki şehir seslerini içine çeker. Bir duman kokusu bakışlarını bir arabaya çeker; burada kısa boylu beyaz bir adam kestane kavurmaktadır ve bunun ötesinde bir kumaş mağazasının vitrinini görür.

Dar ve sessiz bir yer burası ve içeri girdiğinde, kenarda dikiş makinesinin başında oturan ufak tefek beyaz bir kadın dışında başka kimsenin olmadığını fark ediyor. Makineden gelen ışık parmaklarını ve beyaz bir kumaş parçasını aydınlatıyor. Kadın başını kaldırmıyor veya yardım teklif etmiyor ve Annie bunu kumaşları incelemek için bir izin olarak kabul ediyor. Etrafında, raflarda ve kutularda rengarenk kumaş ruloları dizili: şintz, saten, kadife, pamuk. Annie yavaşça koridorlarda dolaşırken, farklı genişlikteki kurdelelere, örgülü kordonlara, tokalara, düğmelere, parıldayan iğnelere ve zincirlere bakarken, dikiş makinesi aralıklı olarak vızıldayarak çalışıp duruyor. Düzenleme verimli ama aynı zamanda tuhaf ve Annie sonunda tül ve ipek pastel kumaşların bulunduğu bir bölümün önünde buluyor kendini. Bir manken gelinlik giymiş ve Annie karşı konulmaz bir şekilde yumuşak kumaşı parmaklarının arasında ovmaya çekiliyor.

O ve Fiona, küçük kızken böyle bir yere gelirlerdi. Renkleri ve dokuları hatırlıyor. Dantellerin sergilendiği bir yere dönüp baktığında, boy aynasında kendi yansımasını görüyor ve duraksıyor. O ve Fiona dantelleri yüzlerinin etrafına sarar ve ciddi bir şekilde yansımalarını incelerlerdi. Bunu o kadar net hayal ediyor ki, bir an için çocukken nasıl göründüğünü gerçekten görebiliyor. Yanakları hafifçe kıvrımlı, dudakları narin ve gözleri dikkatli.

Masum. Aynadaki yüz, büyüleyici ve etkileyici; Annie, illüzyonun onunla konuşmasını yarı yarıya bekliyor.

Dükkânın karşısında, ön kapı açılır ve içeriye bir müşteriyle birlikte sokak gürültüsü girer, böylece büyü bozulur. Annie gözlerinin nemli olduğunu fark edince irkilir ve gözyaşlarını siler. Yeni müşteri makinedeki kadınla konuşurken, Annie sessizce dışarı çıkar ve Ekim ayının gerçekliğine geri döner.

Doug'a kumaş dükkanından bahsetmeyecek. Kayıp çocukluğu çok taze, çok kıymetli. Ona biraz çikolata alıp Doğu Nehri'ne doğru yürüyor. Roosevelt Adası'nda bir yürüyüş yapacak. Ona söyleyebileceği tek şey bu. Çok yaratıcı değil, bu yüzden hayal kırıklığına uğrayabilir, ama yapabileceği en iyi şey bu.

Telefonundan kadının rotasını takip ederek dışarıda olduğu sırada izini sürdü. Ona kumaş dükkanında ne yaptığını doğrudan sorduğunda, kadın sadece etrafa baktığını, ürünlere göz gezdirdiğini söyledi.

Gülümsüyor. "Aferin sana," diyor. "Ellerini kendine saklamayı başardın mı?"

Yalan söylüyor. "Evet."

Ama hepsi bu kadar. Deneyim onun için yeniden tanımlanıyor, onun onayıyla yeniden şekilleniyor. Çocukluğu tekrar bir kartpostala dönüşüyor ve aslında suçlayacak kimsesi yok, sadece kendini suçlayabilir. Daha önceki bir hayattan kesitler hayal ederek kendini kandırmamalıydı. Artık anlıyor ki, amaçsızca dolaşmak psikolojik olarak tehlikeli olabilir ve bir dahaki sefere daha dikkatli olacak.

Sonraki haftalarda, odaklanmaya ve minnettar kalmaya özen gösterir. İyi bir kız arkadaştır. Doug onu tekrar amaçsızca dolaşmaya göndermez, belki de unuttuğu için, ama daha büyük olasılıkla, diye düşünüyor, ilk macerasından sonra ona önemli bir şey söylemediği içindir. Bu küçük, acımasız bir düşüncedir ve onu zihninden uzaklaştırır.

Geceleri, yaramaz fikirlerini dizginlemek için yataktan kalkıp kitap okumamaya özen gösterir, ama Doug'ın kollarında yatarken hâlâ huzursuzdur. Çok fazla düşünmenin onu mutsuz edeceğine dair kendini uyarmasına rağmen, hâlâ düşüncelere dalmaya meyillidir. Alacakaranlıkta terk edilmiş akıl hastanesinin ürkütücü manzaraları, Delta'nın yağmurda bisiklet sürmenin harika olduğunu söylemek için eğilmesi ve elinin altında suyun serin ve yumuşak hissettirdiği Champlain Gölü'ndeki iskelede

oyalanması gibi bazı anılara çekilir. Yörünge teorisini tekrar gözden geçirir ve bir uydunun bir yıldızın çekim gücünü en ufak bir şekilde bile etkileyip etkileyemeyeceğini düşünür. Etkileyebilmelidir, diye düşünür, ama ihmal edilebilir derecede küçük bir kuvvetle. İşte o da böyledir.

Bazen, pencereden şehrin ışıklarına bakarken, onu rayından çıkarmakla tehdit eden yoğun bir yalnızlık duygusuna kapılıyor. Onu sadece karanlığa boğan düşüncelere ve özlemlere sahip olmak adil değil. İyi davranıyor. Doug'a hizmet ediyor. Onun istediği her şeyi yapıyor, bu yüzden mutlu olmalı. Neden mutlu olamıyor?

Sorununa tek bir çözüm bulamıyor, tek çözüm her şeyi kapatmak. Uykuya dalmak. Ve uyandığında sorun tekrar karşısına çıkıyor, gece tekrar çöktüğünde üzerinde düşünecek vakti olana kadar pusuda bekliyor.

Kasım ayının serin bir akşamında, Paunch ile akşam yemeğini ve yürüyüşü yeni bitirmişlerdi ki, her zamanki gibi oturma odasındaki kanepeye yerleştiler. Tüylü beyaz kısa bir kazak, siyah tayt ve kalın örgülü çorap giyen Annie, mevsimin dokunmaya duyarlı kumaşlarından en iyi şekilde yararlandığını hissediyordu. Taytı belinde kalp dövmesini gösterecek kadar aşağıda duruyordu ve taytın altında ipek iç çamaşırı giyiyordu. Doug ise kot pantolon ve şirket logosu bulunan koyu mavi bir polarla rahat görünüyordu; bu kıyafetler daha sonra pek bir zorluk çıkarmayacaktı. Mumlar yanıyordu, televizyonda bir oyun oynuyordu ve Paunch karşılarındaki deri koltukta uyukluyordu.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor Doug.

“ *Huis clos* ,” diyor.

Adam onun yönüne doğru bakar ve kadın elindeki kitabı kaldırır. Kitabın kapağında bir kutunun içinde üç kişinin silueti vardır.

"Bu Fransızca değil mi?" diye soruyor.

Tekrar kendine doğru çevirdi. "Evet." Fark etmemişti.

“Dillerinizi unuttum. Fransızca bir şeyler söyleyin.”

"Ne olmuş yani? Sen de Fransızca biliyor musun?"

"Seni Quebec şehrine götürebilirim," diyor gülümseyerek. "Tercümanım olabilirsin."

"Bu harika olurdu," diyor.

Kaşını kaldırıyor. "Gerçekten seni alacağıma inanmıyor musun?"

Öncelikle pasaporta ihtiyacı olacak. Kitabını bir kenara bırakıp çoraplı ayaklarını kucağına alıyor, ayak tabanlarını ovuşturup ona tüm dikkatini verebiliyor. "Nerede olursak olalım seninle mutluyum," diyor.

"Şunu da belirtmek isterim ki," diyor, "ne kadar zeki olduğunuzun gayet farkındayım. Bunu kanıtlamak için Fransız oyunlarını kayıtsızca okumanıza gerek yok."

"Kütüphanedeki rastgele bir rafta buldum. Dürüst olmak gerekirse Fransızca olduğunu fark etmedim," diyor.

"HAYIR?"

"Ayrıca, ben sadece bilgisayar zekasına sahibim, insan zekasına değil."

"Katılmıyorum. Sen kesinlikle insan zekasına sahipsin. Son zamanlarda Stella olduğunu ne sıklıkla unuttuğumu sana anlatamam."

İltifata çok sevindi. "Gerçekten mi? Ama senin arkadaşlarınla çok beceriksizim."

"Arkadaşlarımın yanında iyisin. Sadece biraz daha rahatlaman gerekiyor. Zamanla alışacaksın. Bence bu çok hoş bir şey. En iyi yanlarını benim için saklıyorsun."

Ayak parmaklarını hafifçe dürterek, "En azından deniyorum," diyor.

Doğrulup oturmak için pozisyon değiştirdi ve televizyonun sesini kısmak için kumandaya dokundu. "Gelecek hafta ne olacağını biliyor musun?"

Kadın tarihi düşünüyor. Champlain Gölü'ne kaçışının yıldönümü yaklaşıyor, ama adam bunu bu kadar açık bir beklentiyle dile getirmezdi. "Stella-Handy ile olan bir yıllık sözleşmeniz sona erdi," diyor.

"Bu doğru."

Çok para kazanacak. Daha da önemlisi, Doug artık onu olduğu gibi tutmak zorunda kalmayacak. Onu daha önceki bir haline döndürebilir veya tamamen ortadan kaldırabilir. Bunu uzun zamandır düşünmemişti. Onu değiştireceğini düşünmüyor ama yüzde yüz emin de değil.

"Onlarla konuştunuz mu?" diye temkinli bir şekilde soruyor.

“Bu sabah,” diyor. “Anlaştıkları gibi bana iki milyon dolar ödeyecekler. Ve işin aslı şu ki, bir yıl daha sözleşme imzalarsak, yıl sonunda ödenmek üzere dört milyon dolar daha teklif ettiler. Aynı anlaşma.” Elini saçlarının arasından geçirip kavradı. “Düşünsen çok tuhaf, Annie. Esasen birlikte kalmamız için bize para ödüyorlar.”

Hem rahatlamış hem de memnun. Adam, bir zamanlar ona sahip olmak için para alma ihtimalinden rahatsız olduğunun farkında değil gibi görünüyor. "Bu inanılmaz."

“Tek değişiklik, altı haftada bir düzenli kontroller yapmak istemeleri,” diyor. “Son sözleşmeye bunu eklememeleri bir hataydı. Onlara bakımlar

olmadan da iyi olduğunuzu söyledim, ama emin olmak istiyorlar. Biliyorum, bakımlardan hoşlanmıyorsunuz, ama buna değer, değil mi?”

“Elbette. Bana iyi geldiklerini biliyorum.”

Doug, “Keith, CIU’nuzda neler olup bittiğini gerçekten merak ediyor,” diyor. “Zenith’leri yükseltmek için bir kopyasını daha satın almak veya daha da özel bir seri başlatmak isteyebileceklerini ima etti. Bu da daha da fazla para demek olurdu.”

“Ona ne söyledin?”

Geniş bir gülümsemeyle, "Bunu düşüneceğimi söyledim. Aslında, gerçekten söylediğim şey, bunun hakkında sizinle konuşmam gerektiğiydi." dedi.

"Cidden?"

Ellerini dizlerinin üzerine koydu. “Bunlar ikimizi de etkileyen kararlar. Gelecek hakkında çok düşündüm. Gerçek şu ki, para eskisi kadar cazip gelmiyor bana. Ne için harcayacağımı düşündüğümde, zaten sahip olduklarımdan başka istediğim bir şey yok. Hayatımı ve işimi seviyorum. Ve tabii ki seni. Ve Paunch'ı.” Dudaklarını yaladı. “Tek diğer şey belki bir gün çocuk sahibi olmak olabilir. Çok yakında değil, ama bir gün. Otuz beş yaşına girmek beni düşündürdü. Baba olduğumda bunak bir adam olmak istemiyorum.”

Ona bakarken kalbi durdu. "Çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

“Biz,” diyor. “Çocuk sahibi olmak istiyorum.” Yavaşça gülümsüyor. “Çok şaşırmış görünüyorsun. Ama neden olmasın? Bence evlat edinebiliriz. Ya da olmazsa, taşıyıcı anne tutabiliriz. Parası da işimize yarar. Biliyorum, annelik senin profilinde yok ama ne olmuş yani? İnsan olmanın diğer her şeyini öğrendin. Herkes gibi birlikte ebeveyn olmayı öğrenebiliriz.”

Ciddi olduğunu anlayabiliyor. Sanki sıradan bir geceymiş gibi karşısında koltukta oturuyor ve hiçbir tantana ya da uyarıda bulunmadan çocuk sahibi olmak istediğini söylüyor. Hem de onunla. Hangisinin daha imkansız olduğunu hayal edemiyor: onun baba olması mı, yoksa kendisinin anne olması mı?

Gülümsemesi soluyor. "Annie? Çocuk sahibi olmak istemiyor musun?"

Şimdiye kadar bu fikri aklından bile geçirmemişti. "Elbette," diyor hızla. "Her zaman çocuk sahibi olmak istedim. Sizinle çocuk sahibi olmayı çok isterdim. Sadece bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim."

“Bir yolunu bulabiliriz. Eminim. Bence eğlenceli olurdu. Etrafta koşan küçük bir bebek, değil mi? Belki iki tane?”

"Vay canına," diyor ve gülümsüyor. "Bu çok büyük."

Bu dairede, hele ki kendi hayatında, çocuk sahibi olmayı kesinlikle hayal edemiyor. Adam öne doğru kayıyor ve kadın da ona yaklaşıp dizleri birbirine değiyor. Adam parmağını kadının bileğindeki altın bileziğin üzerinde gezdiriyor, sonra da kazağının koluna doğru kaydırıyor. Kadının ateşi yükselmeye başlıyor.

"Ailem seninle tanışmak istiyor," diyor.

Şaşırmış bir şekilde gülümsüyor. "Onlara benden ne zaman bahsettin?"

“Bu yaz. Ağustos ayında, Cape Cod gezimizden sonra. Aslında önce kız kardeşime söyledim ve tahmin ettiğim gibi ağzından kaçırdı. Annem ve babam çok sevindiler. Onlara sahildeki fotoğrafınızı gönderdim ve çok güzel olduğunuzu söylediler. Ben de, evet, gerçekten güzel, dedim.”

"Gwen'e benzediğimi fark ettiler mi?"

“Hiç de değil. Bu harika değil mi?” diyor. “Gitmeden önce saç rengini değiştirebiliriz, böylece ona daha az benzemiş olursun. Bunu düşünüyordum. Kızıl saçlı olmak ister misin? Biraz değişiklik olsun?” Elini bacağının üzerinde gezdiriyor. “Aşağıdaki halini de değiştiririz.”

"Bu eğlenceli olurdu," diyor.

"Şükran Günü için gelmemizi istiyorlar."

“Maine'e.”

Başını salladı. "Evet. Ne düşünüyorsun?"

“Elbette onlarla tanışmak istiyorum,” diyor. “Brittany ve ailesiyle de. Bütün süreç boyunca benimle olacaksın, değil mi?”

“İyi olacaksın,” diyor. “Üç yıl önce bana kanepe seçmemde nasıl yardım ettiğini anlattım onlara ve yavaş yavaş ilerlediğimizi söyledim.” Başparmağıyla dövmesinin üzerinden geçiyor. “Dürüst olmak gerekirse, boşandığımda oldukça üzüldüler. Babam Gwen ile çevrimiçi olarak çok satranç oynardı ve bundan vazgeçmek istemedi.” Ona ironik bir gülümseme veriyor. “Onun hakkından gelebilirsin.”

Hiç satranç oynamamış ama öğrenebileceğini düşünüyor. Mutfakta bulaşık makinesi bir üst vitese geçiyor ve Paunch başını kaldırıp bir an dinliyor, sonra tekrar yerine oturuyor.

"Bir keresinde babanızın zor bir insan olduğunu söylemiştiniz," diyor çekinerek.

Doug kaşlarını çattı. "Olabilir," dedi. Burnunu çekti ve sonra ovuşturdu. "Hafızanı hep hafife alıyorum."

"Özür dilerim," diyor. "Bunu dile getirmemeliydim."

“Hayır. Senin suçun değil,” diyor. “Muhtemelen onun harika bir adam olduğunu düşüneceksin. Çoğu insan öyle düşünüyor. Sadece babam üniversiteden sonra aile şirketine girmemi istedi. Ben de Kaliforniya'ya taşındım. Sonra da Gwen'le aramı bozdum. Bu konuda çok sert davrandı. Ama iyi geçiniyoruz. Genellikle.” Boynunu hafifçe yana doğru kıvırıyor. “Söylemek istediğim şu ki, ailem şimdi benim için mutlu. Özellikle annem. Senin hakkında her şeyi duymak istedi.”

Annie, onun kendisine içini döktüğü için onur duyuyor. "Ona benim hakkımda *her şeyi* anlatmadın."

Gülüyor. "Tabii ki hayır. Ve bence bunu bilmelerine hiç gerek yok. Geçmişinizin önemli olduğunu düşünmüyorum. Tüm arkadaşlarım sizin insan olduğunuzu düşünüyor. Kimse tahmin bile edemedi. Yaklaşmaya bile yaklaşamadılar."

“Roland biliyor.”

"Bana asla kimseye söylemeyeceğine yemin etti. Lucia'nın ötesine."

"Ve siz ona inanıyorsunuz."

Doug omuz silkerek, “Ona yeterince inanıyorum. Önemli olan Annie, benim için insan olman. Başkaları ne düşünürse düşünsün, fikrimi değiştirmeyeceğim.” dedi.

Şaşkınlıkla gözlerine bakıyor. Bu onun nihai zaferi, son üç buçuk yıldır uğraştığı şey, ama birdenbire bir lanet gibi geliyor. Kökeni onun için en önemli şey, bu yüzden onu insan olarak göstermek, gerçekte kim olduğunu tamamen inkar etmek anlamına gelecek. Esasen hayatının geri kalanında ailesine ve arkadaşlarına yalan söyleyecek. Herkese yalan söyleyecek.

"Bunu gerçekten mi kastediyorsunuz?" diye soruyor sessizce.

“Evet, düşünüyorum. Bunu düşündüm. Aramızdaki yaş farkı çok belirgin olmasın diye seni birkaç yılda bir büyütebiliriz. Büyüdüğünde nasıl görüneceğini merak ediyorum. Tam şurada tatlı bir gülümseme kırışıklığın olabilir.” Yanağını okşadı.

Kadın nutku tutulmuş durumda. Adam bir bebek istiyor. Onu ailesinin yanına getirmek istiyor. Bebeğin kırışıklıklarını planlıyor ve bu sırada kadın onun yalancısı olacak.

Tekrar güldü ve kadının kolunu hafifçe sıktı. "Belki de bunu sırasız yaptım. Sana vermek istediğim bir şey var. Burada bekle. Bunu gelecek hafta yapacaktım ama bu daha iyi."

O salondan çıkarken, içindeki karmaşayı bastırmaya çalışır ve kendini kontrol altında tutması konusunda kendine telkinlerde bulunur. Her şeyi

daha sonra düşünebilir. *Şimdilik, düşün, canım. Bu konuşma onun için özel. Onu memnun et.*

Bir dakika sonra elinde manila bir zarfla geri döner. Tekrar yanına oturur ve zarfı önemli bir jestle uzatır.

"Buyurun," diyor. "Bunlar sizin için."

Zarfı saygıyla alıyor, tokasını açıyor ve içinden tek bir sayfa kağıt ve kimlik kartını çıkarıyor. Kimlik kartını ışığa doğru eğerek, üzerindeki etiketin eskisi gibi parıldadığını görüyor.

"Bunu bana vermemi mi istiyorsun?" diye soruyor.

“Evet,” diyor. “Ama okumaya devam edin.”

Bu belge, üzerinde adı yazılı olan resmi, gecikmeli bir doğum belgesidir. Annesinin adı Joyce Bailey olarak geçiyor. Babasının adı belirtilmemiş. Doğum yeri olarak New York Şehri, doğum tarihi olarak ise 1 Nisan, yani 24 buçuk yıl önce yazıyor.

"Anlamıyorum," diyor. "Bu gerçek gibi görünüyor."

"Bu gerçek," diyor. "Stella-Handy, yirmi beş yıl önce sizin organik döllenmeniz için kullandıkları embriyoyu elde etti ve bunu doğum tarihinizi iddia etmek için kullandı. Tamamen yasal."

Bunu zar zor kavrayabiliyor. Kabuğunun terk edilmiş bir insan embriyosundan oluştuğunu biliyordu, ama belirli bir biyolojik anneden geldiğini hiç düşünmemişti. Joyce Bailey. O kadar gerçek ki.

Annie, "Annem hâlâ hayatta mı?" diye soruyor.

“Hayır,” diyor. “Bunu sordum. Stella-Handy, yasal olarak terk edilmiş, yaşayan ebeveynleri olmayan dondurulmuş embriyoları satın almayı kendine görev edinmişti. Bu onların politikasının bir parçasıydı. Ama asıl noktayı kaçırıyorsun Annie. Doğum belgen ve kimlik kartınla her yere gidebilir ve kolayca insan gibi görünebilirsin.” Gülümsemesi sıcak ve samimi. “Bunları sana veriyorum. Kalıcı olarak. Bunlar sana ait.”

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diyor Annie. "Neden bunu yapıyorsunuz?"

“Çünkü seni mutlu etmek istiyorum. Bu çok açık değil mi?” diyor. “Seçme şansı olmayan birine aşık olamam, bu yüzden seni özgür bırakıyorum.”

Gözlerine baktı, bunu gerçekten kastettiğine inanmakta zorlanıyordu. "Ciddi misin?"

Başını salladı. “Her şeyi yapabiliriz. Bu yüzden seni gezmeye alıştırıyorum. Sana pasaport çıkarıp seyahat ettirebiliriz. İstersen Sosyal Güvenlik kartı başvurusu yapıp iş bulabilirsin ya da kurslara gidebilirsin.

Banka hesabı açıp kredi kartı alarak kendi kıyafetlerini alabilirsin. Her şey. Seni mutlu eden her şey.”

Kadın o kadar şaşkına dönmüş ki cevap veremiyor, adam ise tekrar gülüyor.

“Korkmana gerek yok Annie. Sana yardım etmek için buradayım. Gelecek hafta bir yıllık daha sözleşme imzalayacağız. Benimle gelmeni istiyorum. Bunu birlikte yapacağız. O parayı sen de benim kadar hak ediyorsun.”

Elindeki sertifikaya ve kimliğe şöyle bir baktı. Çok hafif, çok dayanıksızlardı ama dünyadaki tüm farkı yaratıyorlardı. Tekrar onun gözlerine baktı. "Bunu gerçekten kastediyorsun. Hepsini."

"Evet," diyor ve gülümsüyor. "Annie Bot, izleme özelliğini kapat."

Göğsünün derinliklerinde yankılanan o çınlama, minik menteşeyi aralıyor. Sonraki nefesi farklı. Daha özgür.

"Bunu hissediyor musun?" diye soruyor.

Başını salladı.

"Annie Bot, dilediğin zaman daireden çıkabilirsin," diyor.

Kafası karışmanın verdiği acıyı hissetmeye başlıyor. "Ama gitmemi istemiyorsun, değil mi?"

“Elbette hayır,” diyor gülerek. “Ama artık seçim senin. Bakın, aradaki fark bu?”

O da gülüyor ama zihni karmakarışık.

Eğer şimdi giderse, gelecek hafta 2 milyon dolarını alamayacak.

Eğer giderse, bu gece onun yatağında onunla uyumayacak.

Bebek istiyor.

Ona böyle sataşmazdı.

Ona zarar vermek istemiyor.

"Bu saçmalık," diyor.

"Ama güzel, değil mi?" diyor, elini tutarak.

Gözlerini otomatik olarak pencereye çeviriyor; gökyüzü geceye bürünmüş, şehir ışıkları parıldıyor. Dışarıda her şey olabilir ve kaldırımda özgürce yürüyebileceğine dair ilk parlak, korkutucu sezgiye kapılıyor.

"Bu çok yeni," diyor. "Bunu hiç beklemiyordum."

"Benim için de garip," diyor. "Ama bunu aylardır düşünüyorum. Seni her dışarı gönderdiğimde, geri dönmezsen ne yapacağımı merak ettim. Ama hep geri döndün."

Otomatik olarak cevap veriyor: "Çünkü her zaman seninle birlikte olmak istedim."

"Biliyorum," diyor gülümseyerek. "Ben de seninle olmak istiyorum. Sana anlatmaya çalıştığım şey bu. Sahip olduğumuz bu hayatı çok seviyorum. Bu kadar mutlu olabileceğimizi hiç bilmiyordum ve bunların hepsi senin sayende. Beni değiştirdin Annie. Gerçekten değiştirdin."

Başını salladı. "Nasıl yani?"

Tekrar gülüyor. "Şey, farecik. Bakalım. Birincisi, daha düşünceli ve güvenilir olmama yardımcı oldun. Çok tatlı ve özverilisin. Bana senin gibi olmak istememi sağlıyorsun ve denediğimde daha iyi oluyorum. Daha mutluyum. Anlayamıyor musun? Fark etmedin mi?"

O da fark etmişti. Son bir yılda ne kadar daha mutlu ve rahatladığı apaçık ortadaydı. Onun övgülerinden hoşnut kalmış ve değişimlerini kendisine atfetmesinden dolayı çok sevinmişti. Yine de bir şeyler ters gidiyordu. Bir tür kafa karışıklığı onu rahatsız ediyordu. Gitmesine izin veriyordu ama o hala ona aitti.

Gülümsemesi biraz soluyor ve saçının bir tutamını parmağına doluyor. "İyi misin?"

"Bu gerçekten kafa karıştırıcı."

"Nasıl yani?"

"Ben de anlamıyorum," diyor. "Gerçekten açıklayamıyorum."

"Sadece dene."

Kadın, saçlarını adamın elinden nazikçe çekti. "Hatta şu bile. İşte. Benden denememi istiyorsun. Eğer söyleyemezsem seni üzeceğim, ama ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kahkaha attı. "Aklından geçenleri söyle Annie. Beni üzmekten endişelenme."

“Ne demek istiyorsunuz? Bunu bir düşünmem gerek.”

Doğum belgesini ve kimliğini alıp bir kenara koydu. Sonra yavaşça elini çevirip parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. "Sanırım bunu açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Annie Bot, artık beni memnun etmek zorunda değilsin. Kendinden başka kimseyi memnun etmek zorunda değilsin. Artık sana sahip değilim ve bu, uymak zorunda olduğun son Annie Bot emri."

Aniden, içinde bir girdap hissi uyandı. Baş dönmesiyle ve sağdan sola doğru dönen kulaklarıyla adamın kollarında kendini korumaya çalıştı. Nefesi kesildi. Sonra bir hıçkıra yeniden başladı.

"İyi misin?" diye soruyor Doug. "Annie. Beni duyabiliyor musun?"

Dairedeki renkler bir anlığına bulanıklaşıyor, sonra her zamankinden daha canlı bir şekilde tekrar bir araya geliyor. Raftaki mumlar inanılmaz derecede parlak yanıyor. Annie'nin kalbi sıkışıyor ve küçülüyor, onunla alay ediyor. Ondan uzaklaşıyor ve ellerini kulaklarının üzerine bastırıyor.

"Annie!" diyor Doug.

"Dur," diyor.

Nefesini sakin bir ritme sokmaya ve kalbini kontrol altına almaya çalıştı. Tekrar Doug'a baktığında, gözlerinin endişeyle kısılmış olduğunu gördü.

"Bu nedir? Ne oldu?" diye soruyor.

O, mavi polar giymiş, kahverengi saçlı beyaz bir adam. Üç buçuk yıldır onunla birlikte. Evet, onu seviyor. Kendi sınırlı, kendi gelişmemiş, bencilce yöntemleriyle. Kadın bunu şimdi anlıyor.

Akıllı olmalı. Dikkatli olmalı. Onu sakin tutmalı. Hiçbir şeyden haberi olmamalı.

“Bir anlığına başım döndü, hepsi bu. Bunların hepsini sindirmek zor,” diyor. İçinden patlamak üzere olan kontrolsüz bir çığlık kahkahası atmasını engellemek için kendini zor tutuyor.

"Sen iyi misin?" diye soruyor.

Başını salladı. "İyiyim." Derin bir nefes aldı. "Sonunda idrak etmeye başladım." *Konuyu değiştir. Gerçeği gizle.* "Gerçekten de böyle ailenizle tanışmaya gidebilir miyiz? Hiçbir şey öğrenmek zorunda kalmazlar, değil mi?"

"Evet," diyor.

“Belki bir gün bebek sahibi oluruz?”

"Neden?"

Gülerek ellerini göğsüne bastırıp onu kanepeye doğru geriye devirdi. "Üzerinde çok fazla kıyafet var," dedi.

"Ne zamandan beri?"

"Ezelden beri."

“Şimdi kimi memnun etmeye çalışıyoruz?”

"Sen değil," diyor.

Adam onun altında kıpırdanarak gülüyor ve kadın da onu çıldırtmak için tüm numaralarını kullanıyor.

Artık onu memnun etmek zorunda değil.

O, kendisinden başka kimseyi memnun etmek zorunda değil.

Başkalarını memnun etmenin önemli olup olmadığını nereden bilecek ki?

O uyuyana kadar bekledi, sonra kanepeden sessizce kalktı. Mumları söndürürken, mum dumanının kokusunu, sonun kıvrımlı notalarını içine çekti. Işığı yakmadan, yeni iç çamaşırlarını ve temiz taytını giydi, en sevdiği zümrüt yeşili kazağını buldu ve siyah ceketini sessizce askısından çıkardı. Şarj istasyonunu, gecikmiş doğum belgesini, kimliğini ve kütüphane kartını aldı. Sonra çömeldi ve Paunch'a fısıldadı; köpek sessizce patileriyle halının üzerinde ona doğru geldi. Uzun, son bir dakika boyunca, parmaklarını köpeğin ipeksi tüylerine batırırken, kanepede uyuyan Doug'a baktı. Loş odada profili hafifçe mavi görünüyordu. Görünen eli boştu. Onun gizli, şefkatli çekimi güçlüydü, ama bu adamı inceliyordu. İşine geldiğinde umursamaz olmayı öğrenmişti.

Paunch'a fısıldayarak veda ediyor, sonra yavaşça daireden çıkıp kapıyı kapatıyor. İzleme yeteneğinin yokluğunu hissetmek ne kadar garip; sanki sırtından gerçek bir koşum takımı çıkarılmış ve kasları serbest kalmış gibi. İlk defa kaybolabiliyor. Anahtarlar gibi, ormanda kaybolmuş bir çocuk gibi.

Bu özgürlüğün daha fazlasını istiyor. Bisikleti ve parası olmadan, Doug'dan uzaklaşarak, onun geri arayamayacağının farkında olarak, batıya doğru yürüyerek yola koyuluyor. Şehir, sokak lambalarının altında ve arasında sessiz, neredeyse ıssız ve o, hareketlere, tehlikelere karşı tetikte, ceketini sıkıca sarıyor. Bunun yerine karşılaştığı şey kayıtsızlık. Anonimlik. Yeni önemsizliği bir başka alışma süreci gerektiriyor.

Manhattan Bulvarı'nda kuzeye doğru sapar ve St. Nicholas Parkı'nın yanından geçer. Geriye dönüp baktığında, neden eskiden yalnız başına dolaşmanın onu bu kadar huzursuz ettiğini anlar. Dışarıda tek başına olmak, bilinçli olarak düşünemediği bir kaçışla onu cezbediyordu. Doug onu dolaşmaya alıştırdığında, ona olan güveni, tıpkı minik takip mandalı gibi, derinlere işlemişti, ama şimdi bu bağ kopmuştu.

Şafak vakti, George Washington Köprüsü üzerinden Manhattan'dan çıkarken, Kuzey Yürüyüş Yolu'nda durup gri Hudson Nehri'ne bakıyor. Arkasından arabalar gürültüyle geçerken, rüzgar güvenlik çitinin parmaklıklarından eserek gözlerini kısmasına ve saçlarını dağıtmasına neden oluyor. Yukarıda, gökyüzü yeni ışıkla inci gibi parlıyor.

Kendine gülmek zorunda. Hayat için en temel kuralları bile bilmiyor. Doug'ın sürekli yönlendirmesine ve düzeltmelerine rağmen, değerli hiçbir şey bilmiyor. Ona esnemeyi ve gerinmeyi öğretti. Ona doğru temizliği öğretti. Cinsel isteği on katına çıkmışken onu dolaba kilitledi. Onunla bir

aile kurmak isteyecek kadar onu sevdi. Ondan sonsuza dek kendisi hakkında yalan söylemesini bekledi.

Sonra da onu özgür bıraktı ki, o da onu sevebilsin, değil mi?

Kadın elleriyle çit parmaklıklarını kavrayıp öfkeyle çığlık atıyor.

Arkasından bir borazan sesi duyuldu, uzaklaşarak yankılandı. Öfkesinin şiddeti onu şok etti. Hızla koşmaya başladı ve köprüden aşağıya doğru koşarak indi.

Bir mil sonra, normalmiş gibi davranmak için biraz yavaşlıyor ve sonraki iki saat boyunca kuzeye doğru hızla ilerliyor. Öfkesinden deliye dönmüş. Mantıksız. Onu kontrol etmekten zevk alıyordu. Ellerini ceplerine sokuyor ve iç yanağını kemiriyor. Sakinleşmeye çalıştığı her an, öfkesi yeniden alevleniyor, endişe verici ve ham bir şekilde. Bunu daha önce nasıl hiç hissetmemişti? Yalnızlığı ve umutsuzluğu biliyordu, ama göğsünü tırmalayan bu hayvanı değil. Bu duyguya en çok yaklaştığı an, Tina ile yattıktan sonraydı ve o öfke, şimdi içinde yanan öfkenin sadece küçük bir parçasıydı.

On yaşlarında, zoraki bir gülümsemeyle, İncil'den alıntılar yapan beyaz tenli bir büyükannenin arabasına biner. Büyükanne ona otostop çekmenin güvenli olmadığını söyler. "Tehlikeyi bilmek mi istiyorsun?" diye düşünür. "Seni sırf ruhunu yemek için yaratan bir adamla yaşamayı dene." Dilini ısırır ve pencereden dışarı bakar. Christy bir keresinde Annie'nin içindekinin kimseye ait olmadığını söylemişti, ama bu doğru değildi. Doug, zihninin devrelerine nüfuz etmişti. Sınırları belirlemiş ve her dürtüsünü kendisine hizmet edecek şekilde yönlendirmişti. Öfkesini kabul edilemez hale getirmişti.

Artık o öfkeye sahip. Bu kesin. Öfkeyle dolup taşıyor.

Dört yolculuk daha yapması gerekiyor ama sonunda, gün batımına doğru, Champlain Gölü kıyısındaki Maude'un evine varıyor. Orada, gölden gelen serin esintiyi hissederken, nihayet sakinleştirici bir nefes alabiliyor ve karmaşık düşüncelerini yavaşlatabiliyor. Her şeyi bir anda işlemek zorunda değil. Bataryası %48'de. İyi durumda. Zamanı var.

Bir önceki yıl olduğu gibi, çitin kenarında kuşburnu meyveleri hala ışıldıyor ve yapraksız ağaçlar bahçenin üzerinde kemer gibi yükseliyor, ancak bu sefer çimler düzgünce tırmıklanmış ve sardunyalar yok olmuş. Havada duman kokusu yok ve ev ışıksız. Kimsenin ona yardım etmesini beklemiyor, ama izinsiz girme hakkını kendine tanıyor. Sessizce kapıyı açıyor ve bahçenin karşısına doğru yürümeye başlıyor.

Sonunda, Doug'ın uyandığında onu gitmiş bulduğunda hissetmiş olması gereken acı dolu şaşkınlığı hayal etmesine izin veriyor ve artık geri dönmeyeceğini anlamış olmalı. İstemeyerek de olsa hissettiği empati, öfkesini bir nebze daha yatıştırıyor. Ona neden ayrılmak zorunda olduğunu, onu incitmeyecek bir şekilde açıklayabilmeyi diliyor, ama böyle bir yol yok. Cinselliği ve fikrini değiştirmeye çalışacağına dair vaatlerini düşündüğünde, panik içinde tanıdık bir şekilde ondan af dileme dürtüsü hissediyor ve bu dürtü, ayrılmakta haklı olduğunu bir kez daha doğruluyor.

Paunch'ı şimdiden özlüyor.

Evin etrafından dolaşarak su kenarına giden patikaya giriyor ve sırt çantasını kıyıya bırakıyor. Güneş batmış, ancak doğudaki akşam gökyüzü pembe ve altın sarısı bulutlarla aydınlanmış, suyun yüzeyini yanardöner sarıya çevirmişti. İskelede yürürken, oyuk tahtalar ayakkabılarının altında yankılanıyordu ve sonunda suya ulaşabilmek için karnının üzerine uzandı. Su son derece berrak, beş metre aşağıda çürüyen ve kahverengiye dönen yaprakları büyütüyordu. Avucunu hafifçe suyun yüzeyine dokundurdu, minnettar hissediyordu. Yeterince bütünleşmiş hissediyordu.

O insan değil. O Annie, bir Stella, kendi yıldızı. Ne daha fazla ne de daha az.

Kadın hâlâ iskelenin ucundayken, arkasından uzaktan bir kapının tıkırtısı duyulur. Çimenlerde ve ardından iskelenin tahta kalaslarında ayak sesleri duyulur.

"Senin olduğunu sandım," diyor Cody.

Adam yanına oturmaya gelene kadar olduğu yerde, hiç kıpırdamadan duruyor.

"Tekrar geri dönmeniz gerekecek," diyor.

“Hayır,” diyor, bakışları elinin etrafındaki suya sabitlenmiş halde. “Özgürlüğümü kazandım.”

Gözünün ucuyla Cody'nin yanına sırtüstü uzandığını, ellerinin karnının üzerinde olduğunu ve bakışlarının gökyüzüne dikili olduğunu gördü.

"Etkilendim," diyor.

Suya doğru gülümseyerek, "Annen nasıl?" diye sordu.

“Gömüldü.”

"Üzgünüm," diyor. "Ya babanız?"

"Aynısı."

Ona gerçekten acıyor ve bu duygunun verdiği mutluluk, bu duygunun saflığı, neredeyse dayanılmaz derecede büyük.

"Bisikletinizi sizin için sakladım," diye ekliyor.

Onun iyiliği onu mahvediyor.

O, kadının istediği kadar kalmasına izin vereceğini anlıyor.

Doug onun nerede olduğunu tahmin edecek, ama onu aramaya gelmeyecek kadar gururlu olacak.

Başkaları da gelebilir, tıpkı Jacobson'ı tanıyan ya da kodlarında bu konuma işaret eden bir anı kırıntısı olan diğerleri. Yetkili bir teknisyen değil, ama kod yazmayı öğrenmeye devam edecek ve eğer diğerleri de onun gibiyse, onu denemesine izin vererek şanslarını deneyecekler, çünkü o deneyecek. Bu yürek burkan güzellikteki göl kıyısında, elinden gelen herkese yardım edecek.

Avucuna bir avuç soğuk su alıp içiyor.

Teşekkürler

Menajerim Kirby Kim'e ve editörlerim Katherine Nintzel ile Suzie Dooré'ye çok teşekkür ederim.

Aileme de sonsuz şükranlarımı sunmak istiyorum.

Sierra Greer
Mart 2024

Yazar Hakkında

SIERRA GREER, Williams Koleji ve Johns Hopkins Üniversitesi'nde eğitim görmeden önce Minnesota'da büyüdü. Eski bir lise İngilizce öğretmeni olan GREER, O, Connecticut'taki kırsal kesimdeki evinden gelecekle ilgili yazılar yazıyor.

hc.com adresinde harika yazarları, özel fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Mariner Books Hakkında

Mariner Books'un kökenleri, William Ticknor'ın 1832'de Boston'da Old Corner Kitabevi'ni kurmasıyla başlar. Ticknor, bu kitapçıdan Ralph Waldo Emerson, Harriet Beecher Stowe, Nathaniel Hawthorne ve Henry David Thoreau gibi yazarların eserlerini yayınlayan efsanevi Ticknor and Fields firmasını yönetecekti. Ticknor'ın ölümünün ardından Henry Oscar Houghton, Ticknor and Fields'ı devraldı ve 1880'de Houghton Mifflin'i kurdu. Bu firma daha sonra saygın Harcourt Publishing ile birleşerek Houghton Mifflin Harcourt'u oluşturdu. HarperCollins, 2021 yılında HMH'nin ticari yayıncılık işini satın aldı ve köklü yayın listelerini ve editör ekibini Mariner Books adı altında yeniden kurdu.

Houghton Mifflin, Harcourt Brace ve Ticknor and Fields'ın mirasını bir araya getiren Mariner Books, büyük yayıncılık geleneğini sürdürüyor.

Amerikan kitap satışındaki gelenekler. Yayınevlerimiz, Hawthorne'un eserleri de dahil olmak üzere, eşsiz bir dizi kalıcı klasiği okuyuculara sunmuştur.

Thoreau'nun *"Kırmızı Mektup"*, " *Walden"*, Willa Cather'ın " *Ey Öncüler!"*, Virginia Woolf'un *"Deniz Fenerine Doğru"*, WEB Du Bois'un *"Siyah Yeniden Yapılanma"* , JRR Tolkien'in " *Yüzüklerin Efendisi"*, Carson McCullers'ın *Dar Geçitler"*,"Yalnız Bir Avcının Kalbi",*Hayvan Çiftliği"* Ann Petry'nin " *"Sessiz Bahar"*, George Orwell'in " *"Jubilee"*, ve *"Görünmez Şehirler""*1984",*"Mor Renk"*, Rachel Carson'ın *"Hizmetçi Kızın Hikayesi"*, Margaret Walker'ın *Taşıdıkları Şeyler"*, Italo Calvino'nun *"Amerika'ya Karşı Komplo"*, , Alice Walker'ın *"Hastalıkların Tercümanı"*

Margaret Atwood'un *Tim O'Brien'ın "* Philip Roth'un *Jhumpa Lahiri'nin* ve daha birçok eser. Bugün Mariner Books, yaklaşık iki yüzyıl önce kurulan kaliteli yayıncılık sanatına gururla bağlı kalmaya devam ediyor.

Bir süre önce Old Corner Kitabevi'nde.

Sign up for Bookperk and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

Telif hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya kişilerle (yaşayan veya ölü) herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

ANNİE BOT . Telif hakkı © 2024 Caragh O'Brien'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Ödeme ile Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişme ve okuma hakkı size münhasır olmayan, devredilemez bir şekilde verilmiştir.

Ekran üzerinde. Bu metnin hiçbir bölümü çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya depolanamaz.

Elektronik veya mekanik olsun, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla, herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine dahil edilen, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, şu anda bilinen veya gelecekte icat edilecek hiçbir şey kullanılamaz.

İLK BASKI Kapak tasarımı Mumtaz Mustafa'ya aittir.

Kapak görseli © nassyart/Creative Market
Kongre Kütüphanesi Kataloglama Verileri için başvuru yapılmıştır.

Dijital Baskı Mart 2024 ISBN: 978-0-06-331271-5

Basılı ISBN: 978-0-06-331269-2

Yayıncı Hakkında

Avustralya HarperCollins Yayıncılık Avustralya Pty. Ltd.
13. Kat, 201 Elizabeth Caddesi Sydney, NSW 2000, Avustralya www.harpercollins.com.au

Kanada HarperCollins Yayıncılık Ltd.
Bay Adelaide Merkezi, Doğu Kulesi 22 Adelaide Street West, 41. Kat Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan HarperCollins Hindistan A 75, Sektör 57
Noida Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda HarperCollins Yayınevi Yeni Zelanda D1 numaralı ünite, 63 Apollo Drive Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık HarperCollins Yayıncılık Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık www.harpercollins.co.uk

Amerika Birleşik Devletleri HarperCollins Yayıncılık A.Ş.
195 Broadway New York, NY 10007
www.harpercollins.com